

Únor.

1. Život svatého Ignácia,

biskupa a mučedníka Páně. (R. 165 p. R.)

Blíž země svatě rozprostírá se w Asii kra-
gina, ondy tak zwaná Syrie. Tam nalezá se město
Antiochie, kdež wětšj poprvě začali se gmenowati
křesťané. Sám sw. Petr, přednj mezi Apóstoly Páně,
po delšj čas tu sīdlil. Po něm pozděgi došel na
biskupstau tu stolici Ignácius, bezpochyby tež An-
tiochencan. Ten Apóstola ne gednoho dobře znal:
a zvláštī od Jana, miláčka Páně negen wjru swa-
tau, ale i wraucj lástku a neufogitedlnau tauhu po
Kristu Pánu do sebe wšal, pro kterauž potom i
Theoforem nazwán byl, — t. g. člověkem, genž
Boha w sobě — w srdci i w mysli — nosj.

Po čtyřidcet let zprawowal osadu tuto a pře-
stál s nj baure, od Domiciana, cjsaře Řimského
toho času na křesťany wysllē.

Gakým wšak aš způsobem geho zpráwa bi-
skupská se dála: poslednj žiwota geho doba a mu-
čednictwj geho ai okáže, gakt ge byli wypsali tři
prátele geho Filo, Kajus a Agathos, ocitj to swěd-
kové wšeho, co s njm se bylo událo. Swědectwj
gegich spolu s některým poznamenánjm, z listů sa-
měho sw. Ignácia wzatým, do slowa takto se čte:
„Když byl Traján w panowánj nad Řimany

se umázal, a nedlaubo gessťe byl wládl: (gizť as od 40 let) cirkew Antiochenskau bedliwě byl zprawowal Ignácius, ućedlnjř aposttola Páně, sw. Jana, muž to w každem ohledu práwě aposttolský. Za Domiciána mnohonásobná pronásledowánj (křesťanů) bauřila. Takowým on s těži gen se wyhnul, opjrage se dorážegjećmu widru co dobrý zprawce lodnj weslem modlitby a postů, neustálým wyučowánjím a usilowánjím duchownjím, nikdy negsa bez bázně, aby někoho z málomyslných a slabšjch neztratil. Nemálo tedy radowáwal se z poklidu cirkwe, kdykoli nástjty maličko poulewili. Zase wšak se dečně bolelo ho, že mu nedáno dostihnauti milowánj swrchowaněho, a stupně, na gakěmž co dokonalý ućedlnjř Pána Jezjše Krista byl by stál. Myslíťe wždy, smrtj pro wjru mućedlničkau — tau žeby Pánu podobněššjím se stal. Takěť posleze došáhl, po čem tak horliwě taužil: když gessťe některá léta cirkwi co pastyř poslaužil, a co swjce Bohem daná, zgewenj Páně wykládage, rozum gednoho a každěho byl oswěcowal.“

„Traján tetjž roku demátěho panowánj swěho (léta Páně 107), Skythj, Dáky a gině národy wybogowaw, zpyšněl a domnjwal se, teď že by gemu wšse bylo podroběno, wygma bohobogně zástupy křesťanů. Z gal se wyhrožowati gim, že ge pronásledowati mjnj, pakliby neusmyslili sobě a spolu s ostatnjmi národy bohů pohanských ctiti nechťeli. Tak, kdžkoli byl bohobogný, báznj měl se nutiti, aby buď žertwy páčil bohům, aneb smrti se podrobil. Zatjm Traján proti Armenům a Parthům do pole táhna, w Antiochoi se uhostil. Z obáwage

se Ignácius o cirkew swau, co wznesseny bogownjst Kristum, sam k němu wěsti se dal. To stalo se sedmého ledna.“

„Gestit as Traján dle obyčege pohanského tu w Antiochii oběti konati kázal a žertwy páliť bohům, aby při nastawagjejm bogi pomoci gegich si žiskal. Což když křesťané owšem nesměli tak jako pohané učiniti: tito i hned císari přednesli, a udali o Ignáciowi, že on co wrchnj wůdce křesťanů wůli geho plniti bránj, zákonů proti křesťanům wydanych potupuge, i gině k takowému odbogi swádj. Traján zpráwau takowau nad mjru gsa popuzen, gať mile Ignácia zocil, dj k němu: „A kdo gš ty, duchu zlý! genž tolik o to stogjš, aby přestupowali se rozkazowé mogj, a giným přimlawáš, aby tež činili a tak ge ku žkaze uwodjš?“ Odpowědel Ignácius: „Theofora (Bohonosse) neměť by zagistě žadny nazýwati duchem zlým; zlit duchowé utřkagi před sluhami Božjimi. Kdybys mne nazwal zlým na duchy zlé a protivnjkem gegich: pať bych přiswědčil tobě. Nebot že Kristus, král nebesj přimně stogj, protivjím se gá skutkům gegich zlým.“ Traján táže se: „Kdož gest ten Bohonos?“ Ignácius dj: „Kdo Krista w srdci nosj, teni gest.“ Nacež Traján: „Mysljš-liž, že my bohů swých w srdcích nemáme, gelikož nám gidj potřeby, aby proti nepřáťelům nassim bogowali s námi?“ I dj na to Ignácius: „Meyljš se, o císari, gestto modly pohanům bohj nazýwáš. Gedenť gest Bůh, kterýž nebe i zemi, i moře i wsse, což w nich gest, stwořil; a geden Ježjš Kristus, gedinj Syn Božj, gehožto králowstwj dogiti gá sobě wraucně žadam.“

Traján zase: „Mluviš ty o tom, genž pod Pontským Pilátem ukřižován gest?“ „Ano,“ dj Zgnácius, „o tom mluvím, genž hřichy mé i s původem gegich ukřižoval, a saudem svým wffeliký dábelstý mam a zlobu wffelikau za podnoží poddal těm, kdož w srdci geg nosj.“ „Ty tedy,“ mluwil Traján, „ukřižovaného w sobě nosjš?“ „Nosjm,“ odpowědel Zgnácius; „nebot psáno gest: Přebýwati budu w nich, a choditi mezi nimi.“ Načež wyřkl cisar rozkaz swüg tento: „Rozkazugit, aby Zgnácius, kterýž dj, že ukřižovaného w sobě nosj, we wazbě od wogákü do Řima weden, a tam na odin lidu listým šselmám za pokrm předhosen byl.“

„Ušlyšew wýnos tento, s radostí zwolal biskup swatý: „Děkugi Tobě, o Pane; že dal gš mi, abych dokonalého milování Tebe účasten býti mohl, a že hodna gš mne učinil, abych s Apóstolem Twým Pawlem železná pauta nesi!“ To powěděw, s weseljm přigal pauta, modlil se potom za cirkew, a s pláčem gi poručil Hospodinu. Wzat potom slawný tento wůdce, a proslulému štádcí swému odeřwán a surowými žoldněři do Řima weden gest, mage krwožiznivé žvěři předhosen býti.“

„Dyhotně a s weseljm, po utřpenj tauže, odebral se z Antiochie k Selewcií pomeršské: kdež na lodi wstaupiw, po mnohých trampotách do Smyrny přiwěžen gest. Rád tu z lodi wystaupil, že bude moci spatřiti Polykarpa, biskupa Smyrnenšského. Tent, právě gako on, byl učedlnjž Jana, Apóstola sw. U toho se ubytowaw, s njm duchownj swě nadánj sdjlel, nad okowy swými rozweselil se, a geho powzbuzowal, aby s njm na modlitbách o to usilowal,

by mu milost a posila k mučedlnictví byla dána. Toho též na celé církvi si vyprossoval; neboť rozsáhlá města a obce křesťanské z Asijského okřesku pozdraviti ho vzkazovali po biskupech, kněžích a galynech, kterých pospíchali k němu, žádajíc jim některých milostí duchovních dojíti. Zvláště pak na Polykarpa dolehal, o přímluvu žádaje, aby brzy litymi šelmami světa zprossěn, ku věčnému patření na tvář Ježíše Krista se dostal.“

„Toto tak různě mluvil a potvrzoval, a milování Pána Krista tolik vychvaloval, gakoby již i hned měl do nebe vstíti skrz krásně vyznání své a horlení oněch, kdož s ním za dobrý bog se modlili. Chtěge se odslaužiti církvim, kterých po vyslaných svých vrchních gebo pozdraviti daly, písemná poděkování jim zaslal (většim to v Efesu, Magnesi a v Trallesích), kteráž zbožná přání, prosby a napominání obsahují a sám duch milosti wane v nich.“

„Wida wšak Ignácius, že wšickni wúkol něho tak mile smeyšši a gemu naklonění gsau: počal se obáwati, aby snad laškawost bratřj nepřekážila taužení gebo po Pánu, právě kdy cesta ku koruně mučedlnické tak whodně stála otwřena. Protož napsal list k osadě Řimské velmi pohnutelný, z něhož tato gen paměti hodná slowa klademe:

„Pro Pána Ježíše Krista gsa we wazbě, daušám, že budu moci obegmauti wás, geli w tom wúle Boží, aby se mi dostalo, aučelu mého došci. Začato gestiti, a to dobře: gen gestli dostane se mi milosti, abych došel osudu svého bez překážky. A wšak lášty wšši se bogim, aby neublížila mi; ne-

boť wám jagisté milé gest, způsobiti, co wás by těšilo: mně ale se obtížj k Pánu Bohu přigiti, pakli nemjrnau auterpnost budete nademnau mjti.“

„Gát i k giným osadám pjsi, a wšsem wyprawugi, že rád pro Boha umru, gen gestli wy mi w tom překážeti nebudete. Prossimě tedy, nechytěgtež ke mně newhod lastawými býti. Dopusťtež raděgi, abych byl zwěri za pokrm, gestto tudy dostanu se ku Pánu. Gšemě gá pšsenice Božj, a mámě zuby zwjrat rozemlet býti, abych co čistý chleb Kristůw šhledán byl. Raděgi zwěri tě nawnadte, aby byla mi hrebem, a z těla mého ničeho nezůstawila, tak abych po jmrti žádnému těžek nebyl. Potomě prawým ucedlnjkem Zejssse Krista budu gá, když i to tělo mě swět nebude wjce spatrowati. Prostež Krista za mne, abych pro chwalozpěwy wasse stal se obětj Božj. Sláwat má to, že swěta k Bohu jagiti a w Něm wzegiti opět.“

„Počna w Syrii a odtud až do Řjma gest mi se zwěri co bogowati, po zemi i po mori, we dne i w noci; gestto deset lewhartů ustawičně okolo sebe mám, wogáků to deset, kteři gen horššimi býwagj, když se gim dobře činj. Bud si! ubližowánj gegich pomáhá mi, aby ze mne dofonalý ucedlnjk byl. O, kž bych pak šselmám, mně urcěným giž raděgi předhosen byl! Žádámě sobě, aby hogně se rozlity, a lahodilbych gim, aby gen dogista pohltily mne, a neucinily mi gako některým, před nimiž zarazily se a neubližily gim. A nebudauli chytiti se do mne dáti, gakož sobě wraucně žádám: sám ge rozdraždjm. Dopusťtež mi! wjmě gá, co mi prospěge. Začjnámě ucedlnjkem Kristowým býti.

Což mi do všeho, co můž i nemůž se viděti, gen když Jezu Krista dogdu. Ať oheň, ať kříž, ať hejno ljtých sselem na mne přigde, ať audové mogli se rozmeč, ať celé tělo se rozedere, ať ďábel sám muky ustroji, gen když Jezu Krista zistám!"

„Milování mě ukrizováno gest; a nehorjít we mně pozemský oheň; leč u wnitř duše mě živý pramen se praudj, genž u wnitřnostech mých budj wyžývání: Pogdiž k Dci! Protož nic nelibugi sobě w pokrmu, porušitelnému tomu tělu slaužicjho, aniž rozkossj žiwota toho. Leč po pokrmu Božim taužim gá, po pokrmu nebeském, po pokrmu žiwota, kterýž gest tělo Ježíše Krista, Syna Božjho, genž w času narodil se z pokolenj Dawidowa. Po ná-pogi Božském práhnu, po kwi geho, genž gest láska geho nepomjgegjcj a žiwot wěčně wěkúw blažený.“

„Kistem takowým nadál se Jynácius, že dagj se ukogiti bratrj w Řimě, kterj nemjnili dopustiti, aby umučen byl. A w této naděgi swě ze Smyrny zas na koráb zaweden gest. Doráželíť gsau zagistě wogáci na muže, Krista w srdci nešaucjho, a spē-čati nutili, aby do welikého Řjma mohli přigiti dřjwe, než by wěregně hry se skončily, při kterýchž lidu tomu řjmskému na odiw ljtým sselmám wydan, koruny bóge swěho dogjti měl.

„U města Troas přistawili; (odkudž on listy Smyrnenským, Filadelfickým, a přjteli swěmu milému Polykarpowi zaslal: w kterýchž wšech ssechetnau mysl swau, a tichost, pokoru, wraucj lásku a trpěli-wost na gewo pronášj, k podobným ctinostem nabjzj a zwláštj proti rozkolnjctwj wšelikému horj.) Ddtud

k Neapoli s ním se dali. Přes město Filippi musil kraginu Macedonii progiti a dále wyšse Epiru, po pomorj až do Eridamnu se dopraviti. Tu dal se zas na moře, a přes moře adriatické přeplaven gest. Když byl, minuro města a ostrowy, do (tehděgšjho) Tyrchensta přissel: žádal swatý ten, aby u Puteoli se přistálo, kdež i Pawel sw. (před 42. lety) byl na břeh wystaupil. Než mimo nadánj zdwihl se silný wjtr, a na předek korábu dorážege, překážel, že přistáti se nemohlo; pročež poblahorečil Swatý láskám bratrj tu přebýwagjcjch, a plaulo se dále.“

„Že gsme potom po celý den i noc přjhodný wjtr měli, daleko gsme přissli. Nám toto nebylo po myšli: neboť rmautili gsme se, že tím dřjwe bude nám lauciti se se spravedliwým milým; swatému Jgnáciowi owšem bylo whod, gelikož on spěchal opustiti swět, aby gen brzy přissel k Pánu, gehož milowal. Když pak u Dstie, do ústj řeky Tiberj se wgelo, w Řimě giž weregne hry sfermownické se dokonawaly. Pospjssilit tedy wogáci, a biskup rád byl, že spěchali. Když gsme z Dstie se brali, přicházeli proti nám bratrj, bázně i radosti plni gsauce. Neboť byla powěst o swatém mučedlnjku se tu giž roznesla. Radost měli, že mohli spatriti Bohonosse ctihodného: žalost wssak swjrala ge, že na krátce má gim zase odnat býti. Někteřj z nich zamýssleli usilowati, co gen budau moci, a lid nawěsti, aby spravedliwého toho na swobodu wyžádal; on wssak znamenage w duchu, coby obmeyssleli, gať mile se byli pozdrawili, prosil, aby prawau prokázali mu lásku, a nezawiděli mu, čeho on taužebně žádá, pospjchage k Pánu. Pak

se všemi bratřími tu přítomnými na kolena padl a k Synu Božjmu se modlil za církev, aby přestala protivensťwj a za bratřj, aby trvali w lásce společně.“

„Posléz s chwátánjm (bylot 20. prosince), do divadla byw uveden, dle rozkazu císařowa ljte žvěři předhozen gest. Tuto pak (dwa totiž lwowě), tak ljte do něho se dali, že mimo neywětšj kosti ničeho nepozústawili z něho. Z stalot se mu dle žádosti, kterauž žádal, aby nikomu z bratřj těžek nebyl, genž by suad ostatky těla geho sbjrati chtěli. Což pozústalo z kostj, do lněných rauch zawinuto, do Antiochie přineseno, a tam co poklad drahy počtivě chowáno, pro milost, kteráž při swatém tom mučedlnjku tolik mocně se byla prokázala. Společnjci a přátelě biskupa swatého, kterj na vlastnj oči swě byli widěli, gať umučen byl, celau noc potom probděli plačjce a wraucně na Pánu Bohu žádagjce, aby pohledna na krehkost gegich po všem tom, co se bylo stalo, některak gich potěšiti ráčil. A když posléze byli poušnuli, spatřili gsau některj Zgnácia swatého, gaťoby před nimi stál a obgjmál ge; ginj opět, widěli geg, an se za ně modlj; a giným zase zgewil se, gaťoby celý upoceny z těžké práce přicházegge stál před Pánem, pln gsa důwěrnosti a ofloněn newymyslownau sláwau. Z čehož nad mjru potěšeni gsauce, welebili Boha, dárcce všeho dobrého, a blahoslawili swatého.“ — —

Tak nám přátelě onino tři wyšše gmenowanj o sw. Zgnáciu, biskupu a mučedlnjku Páně wyprawugj w listu swém. Po něm pak, w prawdě tělem i dussj Pánu oddaném služebnjku Božjm, až

po dnešek sedmero listů dobrotivou prozřetelnosti Boží gest nám dochováno. A magjé listové ti, spolu s jinými z těch i z pozdějších časů od mužů takových nám pozůstalými to do sebe, že upřímného katolika i mimo ostatní duchovní výhody nad míru potěšují, an čta v nich makavě spatruje, kteráže svatá od samého Boha a Syna geho neymilejšího daná wjra od biskupů a kněží nynějších kaže se a předkládá věrným, právě ta a nejiná, než jako byli sami tito svatí i od samých Apostolů Páně učení mužově hlásali jí a předkládali svým osadníkům i jiným věrným bratřím v Kristu Ježíši s nimi sgebnoceným. Z wjce gesté magjé do sebe, že na protiv u wjre lehkým a wssedněm od wjry swatě katolické odpadlým strasným gsau mečem, wsselike gegich bludy, kterýmiž na wlastní swau záhubu se matau, strasně až do kořene rozrážejícím; gelikož i sám slepec domakati se muss, že newyhnutečně se spasením se mine a s Kristem Pánem ní kterak nemůže podjiti, kdo swau winau wjru newyznáwá, kteráž tak powždy se kaže, jakož oni byli hlásali a i krew i život rádi dali za ní.

Z listů těch swat. Znácia některé aspoň slovo at i nás také potěší. Tak piše on, služba Páně věrný:

„Gediný gest lékař těla i duše; a ten gest nestwořený i stwořený Bůh člověk, z gehož smrti pravý život se nám preysstí; ten — genž gsá z Marie a z Boha, prvé utrpení byl poddaný, nyní wssak nade wsse utrpení gest wywýssený, totiž Pán náš Ježíš Kristus.“

„Modletež se i za ostatní lidi, kteríž křesťané

negsau,) modlete se za ně bez přestání; neboť lze gestě daufati, žeby mohli obráčení býti; modletež se, aby i oni k Bohu se dostali. Také dopřegte gim, aby aspoň skutky wassimi býwali poučení. Na protiv hněwu gegich prokazugte trpěliwost, proti chlaubám pokoru, a proti rauhání modlitby wasse. Widjtelí že blauid; wy perwni stúgte u wjře; widjtelí, že zurj: wy tisse se choweyte. Abychom snad dle nich gednati chtěli, to daleko buď od nás: my raděgi showjwarwě a dobrotiwě co brattj k nim se měgme, a tak usilugme, abychom následowali Pána.“

„Gá na oběť se wydávám za učení o kříži, kterěž newěřicjm gest ku pohorsseni, nám wssak pramen gest spásy a žiwota wěčného.“

„Nizádný na druhého paubým tělesným okem nepohlížeg: ale wespolek se milowati neustáweyte.“

„I napomjnaní Was, a wssak ne tak gá, gakož milowání Pána Jezisse Krista, abyste nepřigimali pokrmu, gediné křestanského; a wssého korenj cizjho, genž bludně gest učení, vzdálení buďtež.“

„Toho tedy warugte se! Což stane se, když vzdálení gsauce pychy, s Jezissem Kristem, s biskupem narjzenjmi aposstoljými zústanete sgednoceni, nic se nelissje. Kdo k samému oltáři patřj, ten čistý gest; kdož wssak mimo oltár, t. g. kdo mimo biskupa, mimo zbor kněžj, mimo gahny — sám pro sebe — což před se bere, není čist dle swědomj.“

„Nebot kterjkoli Bohu a Jezissi Kristu náležegj, biskupa se přidržugj; a kterjkoli se obrátj a

to gednotu cirkwe wegdau, Bohu budau náležeti, a žiwot swüg dle Krista Pána žiždj. Žádný neswediž wás, bratři mogi! Gdeli kdo za půwodcem rozkolnictwój, nebude děditi králowstwój Božjho. Držili se kdo giněho u wjře smyslu, nebude s Kristem podjlu mji.“

„Kdekoli roztrže a žloby gsau, tamt Bůh nepřehýwá. Dopaussiti wšak Hospodin wšsem, kdož pokánj činj, pokud usmysli sobě, a k gednotě, od Boha požadowané, a k tomu, co radj biskup, nawrátj se.“

„Slyšel gsem některě ani prawj: pokud toho nenaleznu w spisěch staršjch, neuwěřim tomu, co Ewangelium dj.“ A kdýž odpowěděl gsem, že skutečně tať psáno; řečeno mi zase: „že přý práwě na tom gsau, aby pátrali po wěci tě.“ Mogi spisowě staršjch gsau Pán Ježíš Kristus, a kříž geho, smrt geho, geho z mrtwých wstánj a wjra jim daná — ty gsau mi listownau bez úhony.“

„Než pozorugtež, gať úmyslům Božjim žprotiwugi se, kdo ginať smeyšlj o milosti, kteráž Kristem Pánem nám přišla. Nedbagit o milowánj bližnjho, nedbagit o wdowy ni o sirotky, nedbagi o stijněné, aniž o ty, kdo we wazbě, aniž o ony, kdo z nj gsau wywázli, ani o lačné ani o žizniwě. Negdauť k wěcěri Páně, negdauť k modlitbám; gclikož newyznáwagi, že wěcěre ta wtělený gest Spasitel Ježíš Kristus, genž trpěl za hřichy nasse, gehož wzkrissil Dtec z dobroty swě. Protož kterýmžkoli proti myšli gest tento dar Božj, umraut we nesmyslném haštereňj swém. Lěpe wšak bylo

by gim, aby s námi brali z večere lásky, a tak i oni ku spasení přišli.“

„Varujte se roztržek, gesto pramen gsau mnoha zlého.“

„Biskupa rossični posluffni buďte, gakož i Jezis Kristus Dce; a knězi tak gako Apostoluro.“

„Gá život swüg za ty obětugi, kdo biskupu i kněžim poddáni gsau.“

„Peroně stügi, as gako kowadlina, když na ni se kuge. Při slavném bogornjku to býwá, že wjtězi i po ranách obdrženyh. Zwlastě pak Bohu k wůli musíme my wisse strpěti, aby i On ráčil s námi postřpeni mřti. Hlediž gen, aby wždy gestě horlivěgšim byl, než právě gfi.“

„W tichosti sbowjweytež sobě wespolek, gakož i Pán činj wám!“

Rozgjmánj.

Wraucj a něžná gest láska sw. Ignácia ku Spasiteli mílému; tak wraucj a něžná, že pro ni ani rozkoš swěta ani wlastnj život mu nechutná, a netauzi po ničem, leč po Kristu. Kristus gest duffj života geho, a geho listy čtaucjmu zdá se, gakoby sw. Pawla slyšel mluwiti: „Žádám št umřiti a býti s Kristem.“ (Filip. 1, 23.) Ž my máme gako sw. Ignácius Krista nade wšedko mílowati, neboť sw. Pawel: „Nemiluge-li kdo Pána nasseho Jezisse Krista, budiž proklaty. (II. Kor. 16, 22.) Wšak kdo z nás řekne, že Jezisse Krista nemiluge? Než milugeme-li my geg: musjt také srdce nasse u něho býti. „Nebo kde gest poklad twüg, tuť gest i srdce twé,“ dj tenthž Kristus Pán

náš. (Mat. 6, 21.) Giž pať ohlédneme se po srdci svém, kde aš se nalezneme? U Krista Pána? bohuzel teni není pokladem našim! Kdyby byl pokladem našim, milovali bychom geg a zachovávali přikázanj geho: myt ale zhušta milujeme svět a následujeme žádosti těla, a pásseme cizoložstvo, smilstvo, nečistotu, nestydatost, chlipnost, modloslužebnost, nepřátelstwj, sváry, nenávist, hněvy, wády, různice, roty, žáwist, wraždy, opilstwj, hodowanj a těm podobně věci. (Gal. 5, 19—21.) O Jerusaleme! Jerusaleme, nawrať se k Pánu Bohu svému!

„Nemilugte světa, ani těch věci, kteréž na světě gsau. Milugeliť kdo svět, není lásky Dtcowy w něm.“ (I. Jan 1, 15.)

„Kdobykoli chtěl býti přitelem tohoto světa, nepřitelem Božim učiněn bude.“ (Jak. 4, 4.)

Modlitba.

O Pane Jezissi Kriste, Synu Boha žiwého, přigdiž a wstúp do srdce našeho, a zapal w nás oheň prawě lásky Twé, tať abychom gako sw. Jznácius, gediné Tebe milowali, a gediné w Tobě a pro Tebe žiwi byli. Řež ztráwěj plápol lásky Twé nečistý oheň lásky k světu, a tudy i w nás probudj se tauha umřiti, a s Tebau býti na wěky wěkůw. Amen.

Dnes se tať swěťj: W Francii, w Trifasini sw. bisk. Patol; w Rue sw. b. Agrippana; w Avrinche sw. b. Sewera; w Smřen; w Aši sw. muč. Pionia a 15 giných; w šwěcké Grěsse sw. Efrema e we wlasjé Ravenue sw. b. Sewera; a w Štotsku sw. panny Brigidy.

2. Očišťování Panny Marie, aneb Hromnice.

Dnešní svátek od neystarších dob v církvi svatě se zachovával a světil, vůbec znám gsa pod gménem Hypapante to gest setkání se, totiž Simeona s Marií a s Ježíšem. My ale nazýváme geg neyobyčejněgi očišťování P. Marie. Marie totiž — Panna a Máteř neyčistší a neposkvrněná nijádněho očišťování owšemť nepotřebuje předce rozkazu starěho zákona pokorně se podrobila, a s Ježíšem do chrámu šla, kdež obět narízenau dala, když byl čas očišťování gegjho totiž 40 dní od narození dítěte wypršel. Než i swjce, které cirkew Páně na ten den svěťj a nám do rukau dáwá; gakož i průwod, který konáme w rukau ge rozžaté nesauce, zároveň i modlitby za tau přjcinau konané, okážugi na giný mnohem předněgší předmět sláwnosti té. Na to totiž, že Pán milý poneyprw do chrámu přicházi, tu Dci swému nebeskému dle člowčenshwj na se přigatěho předstawuge se a obětuge, a i hned tež za swětlo ku zgewení národům a k sláwě lidu swěho Israelského prohlássen gest; Dn, genž sám potom se prohlásiti ráčil: „Gá gsem swětlo swěta.“ Protož radugeme se i my, a u slawném, wěregném průwodu plěšegme, že nám milost dána, ku swětlu tomu přigiti, o kterémž starček Bohu milý tak dogemně hlásá, a kteréž samogedině oswěcuge člowěka blahocinně, a bez něhož strastná, bjdná slepota a tma duchownj obestjrala by náš.

Svátek ten tedy gest rovněž svátek Mari-
anský, gakož i wjce předstawenj Páně w chrámě, a
prohlášenj geho za swětlo swěta. Gměno Hromnic
mile od toho pochodj, že swjce za takowau nad
mjru znamenitau příčinau swěceně, i podomácku
w poctiwosti chowáme, a ge w čas nebezpečný, ku
př. při bauri, aneb při umjránj rozswěcugeme, tjmto
zewnitřnjm a gako makawým znamenjm i sebe po-
wzбудiti i patně wygádríti chěgje, w tom že gest
žaložena i perwná důwěra i útěcha i obrana nasse.

Dwsslem pak, co swátek tento milý s sebau
nese, sw. Ewangelista Lukáš 2, 22. takto krásně
wyprawuge: „Když se naplnily dnové očistowánj
Marie, podle zákona Možjssowa, přinesli geg do
Jerusaléma, aby ho postavili před Pánem (gakož
psáno gest w zákoně Páně: že každý pacholjk otwoj-
rage život, swatý Pánu slauti bude) a aby dali
obět, gakož powědjno gest w zákoně Páně, dvě
hřdličky, aneb dvě holaubátek. A ay člowěk ge-
den byl w Jerusalemě, gemuž gměno Simeon, a
člowěk ten byl sprawedliwý a nábožný očekawagjci
potěšenj Israelského, a Duch swatý byl w něm. A
bylo gemu zgeweno od Ducha swatého, že neužj
smrti, ažby prvé uzřel Krista Pána. Ten přissel
ponuknut gsa od Ducha (Páně) do chrámu. A
když urwodili dítě Ježísse rodicowé, aby učinili podle
obyčege zákona za něg: tedy on wzał geg na lokty
swě i chwálil Boha a řekl: „Nynj propausstjś slu-
žebnjka swěho, Pane, podle slowa swěho w pokogi,
neboť gsau widěly oči mé spasenj twě, kterčj si při-
prawil před obličegem wšsedh lidí, swětlo k zgewenj
národům, a sláwu lidu swěho Israelského.“ Dtec

pať a matka divili se těm věcem, kteréž pravěny byly o něm. I požehnal jim Simeon, a řekl Panně Marii, matce jeho: „Ať položen gest tento ku pádu a ku povstání mnohým v Izraeli, a na znamení, kterémužto bude odpyčáno. A tvou vlastní duši pronikne meč, aby zgevena byla z mnohých srdcí myšlení. „Byla také Anna prorokyně, dcera Fanuelova z pokolení Ašer, a ta se byla sestarala ve dnech mnohých, a živa byla s mužem svým sedm let od panenství svého: a ta wdova byla magice let okolo osmdesáti čtyř, kterážto nemycházela z chrámu, posty a modlitbami sloužíc Bohu dnem a nocí. A ta v tuž hodinu přišedši, chválila Pána a mluvila o něm vssedněm, kteréž čekali vykaupti Izraelského. Dni pak, gaťž vykonalí vssedko podle zákona Páně vrátili se do Galilee, do města svého Nazareta. Dítě pak rostlo a posilovalo se, plně maudrosti, a milost Boží byla v něm.“ (Luk. 2, 22.)

Rozgjmání.

I toho, co nám svátek dnešní na paměť uvodí, negedno nám plyne naučení. Cyhle Maria Panna, genž Ježíše Krista, Syna Božího z Ducha svátého počala: neměla gafo giné ženy potřeby, obětj se před Pánem očisťovati, ani Ježíš Kristus, genž se za naše vykaupti spravědlnosti Boží dobrovolně obětował, nepotřebował se obětj vykaupti. A nicméně podrobil se i on i matka jeho Maria pokorně a posluffně rozkazům starého zákona; příklad nám dá wagice; žet i my zákony církevní s ochotnou vůlí a upřímným srdcem vykonnávati máme.

Maria Panna se nestyděla zákonům se podrobiti, které se jí netykaly, ani nepřicházelo jí za těžko, za tau příčinou, dalekau a obtížnou cestu nastaupiti, ale šla a vykonala vše, co zákon welel. Však nastogte! nemohlož by se tu mluwiti o mnohých, kteří se stydí křížem se znamenati, smekati před obrazu Božjimi, před gídem a po gídle se pomodliti, aneb církewnj posty zachowáwati; a což teprw o těch, kdož i před živým Bohem, při misi swatě pokleknauti, anobrž i zákony Boží plniti se zdráhaji, a byby i widěli, že na nich celé budoucí spasení záleží. O! neníž těm a takowým Kristus Pán položen ku pádu? Maria Panna obětowala Bohu dvě holoubátek, ačkoli chudá welmi byla. A což my přinášíwáme Bohu za obět? Zdali své naruživosti, gichž se odříkáme, zdali dobré skutky, pakli které konáme? Zdali coš pro Boha podstupugeme, zdali coš trpíme? Zdali z gmění swého obětugeme coš na služby Boží aneb na chrámy? Neříkejmež: „Druhdy bylo owšem snáze,“ alebrž raděgi mluwme: „druhdy byla láska k Bohu živěgšj!“ Aníž se chlubme: „Raděgi to dám na chudě, aneb ginať k dobrému přispěgi:“ mluwilt ondy podobně i Židáš Iskariot: „Proč tato mast není prodána za tři sta peněz, a není dáno chudým?“ (Jan 12, 4.) Chudě máte wždycky mezi sebou, ale pro Boha a služby Boží obět něgakau přiněsti, nemjwáte wždy příležitosti.

„Kdo cirkwe neuposlechne, buďž tobě gako pohan a publikán.“ (Mat. 18, 17.)

„Zápalowě gegich a oběti gegich ljbiti se bu-

dau mně na oltáři mem, nebo dům můj, dům modlitby slauti bude wšechněm národům.“ (3f. 56, 7.)

Modlitba.

Pane Jeziffi Kryste! genž na sebe přigaw lid-
stau přirozenost, bylš obětowan we chrámě a poznán
od ctihodného starce Simona, propůgci i nám ney-
milostiwěgi, abychom i my Tebe co Spasitele swěho
poznali, a Tebe co Wykupitele swěho z celého srdce
swěho milowali, genž gš žiw a králugesš na wěky
wěků. Amen.

Žiwot swatého Kornelia,

mučedlnjka.

Kornelius byl setnjš u wogenškém zástupu,
genž slaul Blaššty, a byl žiw w Cäsarei w Pa-
lestině za panowanj cisare Tiberia. Přebýwage
mezi Židy, gediného Boha, stworitele toho swěta
wyznawagjcimi, brzy přesvědčil se, že mnoho bohů
ctjiti bludně a modlám slaužiti ohavně gest. Pro-
tož samému Bohu gedinému upřimným srdcem kla-
něti se a slaužiti počal. Swatá pjsma zbožnost
a štědrotu geho s welkau chwálau připomjnagi:
„On byl nábožný,“ pisse o něm sw. Lukáš (10,
2.) „a bohabogný se wššim domem swým, dāwage
almužny mnohě lidu a modle se Bohu wždycky.
Mnozi z Židů na wjru křesťanskau obrácených ne-
chtěli si dáti za gině, než aby k náboženstwji a k
národu židowškému prwě připogiti se dal, k dokoli
z pohanů Krista wyznawati by chtěl. Kterěž wššak
bludně smeyšlenj swatá prozřetedlnost Božj práwě

Korneliem wyvrátila, geg z pohanů k cirkwi powolałssi a progewiwiłssi, že wsseliká přička mezi Židy a pohany gest pobořena, a že wssickni národowé bez rozdjlu ke křestanstwji magj powołáni býti.

„Gednoho dne, tak nám swatý Lukáš obrácenj Kornelia setnjka wypisuge, gednoho dne, okolo dewátě, podle nasseho počtu okolo třetj hodiny spoledne, widěl Kornelius u widěnj zřetedlně anděla Božjho, an k němu wessel a řekl: „Korneli.“ A Kornelius hledě naň a strachem pogat gsa dj: „Co chceš Pane.“ J řekl mu anděl: Modlitby twé a almužny twé přissly na pamět před twárj Božj. A nynj possli muže do Joppe, a powoley gistiho Šimona, kterjž má přjgmj Petr. Tent gest pohostinu u něgakého Šimona kozeluha, kterjž má dům u moře: ont powj tobě, cobys činiti měl.“ Když anděl odešel, powolal Kornelius dwa služebnjky swé a gednoho bohabogného wogáka, a když gim wssedko wypowěděl, poslal ge do Joppe. „Nazeytrj pať, wyprawuge sw. Lukáš, když oni sli a přibližowali se k městu, wstaužil Petr na horu aby se modlil okolo ssestě hodiny (o polednách.) A když lačněl, čtěl pogjsti. An pať mu strogili, připadlo na něg wytrzenj myslj, a widěl uebe otewřehé a šstupugjci gakaus nádobu gako prostěradlo weliké za rohy uwážané, ano se spausstj š uebe na zemi, na němž byla wsseliká zemjka howada čtwerneho a zeměplazi i ptactwo nebestě. J stal se hlas k němu: „Wstaň Petre, bj a gez!“ J řekl Petr: „Dšstup to Pane, nebt gsem nikdy negedl nic obecného anebo nečistého.“ Tedy opět po druhé stal se hlas k němu: „Což Bůh očistil, ty obecné býti nepraw.“ A to

se stalo po třikrát: a hned vzata gest zase nádoba do nebe. Když Petr sám u sebe rozjímal, coby to bylo za widění, kterěž widěl: ay muži ti, kterjž posláni byli od Kornelia, ptajice se na dům Simonůw, stáli přede dveřmi. A zawolawšse (kohoš) tážali se, měl-liby zde hospodu Simon, kterjž má přijmi Petr. A když Petr přemeyšlel o tom widění, řekl gemu Duch: „Ay muži tři hledajj tebe, protož wstana segdi dolů a gdi s nimi, nic se nerozpakuge: neboť gsem gá ge poslal.“ Tedy ššed Petr k mužům, řekl: „Ay gát gsem, kterěhož hledáte, gaťaz gest přjčina, pro niž gste přišli.“ Dni prawili: „Kornelius setnjš, muž sprawedliwý a bohabogný a swědectwj magjci od wesšterěho národu Židowštěho, obdržel wýpowěd od anděla swatěho, aby tebe powolal do domu swěho, a slyšsel slowa od tebe. Petr uwevl ge tedy do domu a přigal ge hospodau. Druhěho pať dne wstana, šsel s nimi a některj bratrj z Joppe ho prowázeli. A na zeytřj přišli do Cäsaree. Kornelius očekáwal gich, swolaro přjbužně swě a přátely bljžkě. Ž stalo se, když wcházal Petr, wyšsel proti němu Kornelius a padna k nohám geho, klaněl se mu. Ale Petr pozdwihl ho, řka: „Wstaň, neboť i gá gsem člowěk.“ A rozmlawage s nym, wesšel do domu a nalezl mnoho těch, kterjž se byli sešli. Ž řekl k nim: „Wy wjte gať neslussně gest člowěku židu připogiti se, aneb přjstaupiti k cizozemci; mně ale ukázal Bůh, abych žádněho člowěka neprawil obecným neb necištým býtt, protož bez mešštanj přišsel gsem, powolan gsa. Ž ptám se wás, pro kterau přjčinu poslali gste pro mne?“ Kornelius zprawil geg o

všem, co se bylo stalo, uslyšev to Petr velebil
 dobrotu Boží, kteráž nepatří na osoby, nabrž všem
 bez rozdílu milosti své rozdáva, a pak jim zvě-
 stoval, gať Bůh seslal Ježíše Krista pro vykau-
 pení lidu na svět, co on od Židů vsse trpěti musil,
 gať na kříži život svůj dokonal, ale třetjho dne
 opět z mrtvých vstal. I dokládal: že on sám
 i ostatní apóstolové vsseho toho očití gsau svědko-
 vě, že jim přikázáno gest kázati a svědčiti, že Kri-
 stus gest ten, kterýž ustanoven gest od Boha saudce
 živých i mrtvých, a že konečně vsšickni, kterjžby
 uvěřili v něho, odpustěni hříchů sřze gměno geho
 dogiti magj. Co Petr tato tagemstvj Božíká Kor-
 neliovi a domu geho vykládal, hle sstaupil Duch
 svatý na vssecky, kterjž ho poslauchali a počali ci-
 zjmi gazyky mluviti a Boha velebiti. I wida
 sv. Petr, že Ducha svatého obdrželi, anoť gessťe
 pokřtěni nebyli, rozkázal ge pokřtiti ve gměnu Pána
 Ježíše Krista. Tjm divem wynvrátil se předsudek
 Židů, gaťoby pohaně prvě Židy se státi musili,
 nežliby mohli pokřtěni býti. Apóstolě pak a bra-
 trj, kterj byli v Judstvu, uslyševvsse od Petra o
 tom, co se bylo s Korneliem stalo v Cäsarei, ra-
 dowali se, a velebili Boha řkauce: „Že i poha-
 nům Bůh pokání dal k životu.“ V dälššim ži-
 votě sv. Kornelia žádných gistých zpráv nemáme.
 Někteří wyprawugi, že přj biskupem v Cäsarei
 Palestinské, ginj ale že pro wjru umučen byl, o
 čemž vsšak pochybugj ginj. To vsšak gistě gest:
 že Cjrkew svatého Kornelia z neyprvněgššich dob
 ctj a den 2. únra geho památce odhodlala.

Rozgimánj.

My všickni jsme ku spasení povoláni, nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho nezhybnul, ale měl život věčný. (Jan 3, 16.) Ale co jsme my až posud pro své spasení byli učinili? Coť trávili jsme až posud život svůj? Nezasluhubeme-liž, abychom jako suché větve utati byli a rometáni do pekelného ohně? Než Ty, o Pane! nechceš smrti hříšníka, nebož aby se obrátil, a živ byl. I protož uvažme milosti, kterých nám Bůh až posaváde k spasení našemu uděluje! On nám dal, že v církvi katolické jsme se zrodili, on nám již tolikráte hříchů naše odpustil, tolikráte nám milost svou obětował, tolikráte nás skrze kázání a rozgimání, skrze svátosti a křesťanské cvičení, abychom za ním šli, povzbuzował, a co jsme my až posud pro své spasení učinili? — Ach my nejsme z Boha, protož neslyšíme slova Božího. My jsme sice povoláni, ale my zhrdáme povoláním svým, nechytíce mezi vyvolenými býti. Na koho budeme nářkati časem svým? Na Boha? wždyť on nás volá a zove nás k sobě: ale my neslyšíme jeho hlasu a nerozjímáme si milosti jeho, „kterýž chce aby všickni spaseni byli, a ku poznání pravdy přišli.“ (I. Tim. 4.)

„(Bůh) nechce, aby který zahynul, ale všickni ku pokání se obrátili.“ (II. Pet. 3, 9.)

M o d l i t b a .

O Bože, který jsi nás z nerozmyslné dobroty

svě ku spasení povolati ráčil; prosíme, neodvracuj tváři své od nás, neprodlewey s nawšstjwenjm swým, a neodgimey nám utěšení svého, aby nebyla dusse nasse prázdna jako země bez wody. Pane nauč nás činiti vůli swau, nauč nás slusně a pokorně před Tebou choditi; neboť maudrost nasse gfi Ty, genž nás w pravdě znáš a znal gfi prvé, nežli svět byl učiněn, a prvé než gme se narodili na svět. Za to prosíme Tebe strže Ježíše Krista Pána nasseho. Amen.

Dnes se také svěť: W Řimě sw. muč. Apronigua, Furta-
nata, Feli.iana, Firma a Randiba; w anglickém Canterburc sw.
b. Wawřince; w Francii sw. Siegeberta; sw. Šloskula; sw. Bruna,
wéwoby Sastého.

3. Život swatého Blažega,

biskupa Sebastenského. (K. 316.)

Sw. Blažeg narodil se we městě Sebaste řečeném, kteráž město w Asii ku kraině Kappadocii se čtá. Jeho rodičové, gať se pisse, byli z rodu slawného, a syna dle stawu svého wychowali. Blažeg potom oddal se na umění lékařské. Gežto ale denně w bázni Boží prospíwal, wjra geho žiwá, láska plamenná a důwěra pewná byla, a poněwadž nad to nade wisse také hlubokau pokorau, nepřekonatelnau tichostj a káznj se stkwěl, wywolili si ho Sebastensstj gednomyslne za biskupa. Od té doby obětowal se sw. biskup gedine osadě své, kterauž nad život swúg milowal; kterážto láska zwlášt tenkrát dokázal, když cisař Dioklecián křestany pronásledowati byl se gal. W krutých tehdegšsich dobách

i w Sebaště mnoho křesťanů gato, předivně mučeno i na smrt odsauzeno bylo. Tu sw. Blažeg ne-
dbage na vlastnj nebezpečenstw, wtjral se k nim
do žaláře, a tu těšil gich, wzbuzowal, nasycowal
pokrmem andělským, a k mukám a ku smrti připra-
wował, a kterjž zúřivosti pohanské padli za obět,
počestně pochowával.

Když po Diokleciánowi cjsar Licinius proti
křesťanům powstal, utekl se Blažeg do hor Argey-
ských, aby se osadě swě zachowal, a tam se w gales
gestyni po některý čas ukrýwage, Bohu modlitba-
mi a postem slaužil. Plachá zwěť lešuj okrotla a
uwykla mu; a gakoby mu rozuměla, přicházjwala
a žrala z ruky geho. „Kdož w skreysi Stejwyššijho
přebjwá, w stjnu Wšsemohaucjho odpocjwati bude.“
(Žalm 90, 1.)

Toho času wladat' tě fraginy, Agrikola, wy-
slal lowce, aby šelem nachytali, s nimiž by křesťané
zapasiti museli. Zwěť od lowců z daupat wypla-
ššená běžela přímo k gestyni swatěho Blažege, aš
gakoby u něho ochrany a obrany hledala: a lowci
pať w zápětj za zwěť. Ale gak se zděšili, užřewše
tu člowěka, an na kolenau kleče, je modlj. A když
zotawiwše se zpozotowali, že modlj se muž gest
dobře známý biskup Sebaštenský: wrátili se bez
prodlenj do města a Agrikolu o všem, co byli
widěli, zprawili. Agrikola rozkázal, aby Blažeg
na místě gat a s njm i ostatnj křesťané, pakliby
kterj w horách se ukrýwali, k saudu poh nani byli.
Wyšlanj pochopowě nassli biskupa gestě se modlj-
cjh; genuž wyřjdili, aby wygda, s nimi šel, pro-
tože tomu wladat' chce. Přjwětivě odpowěděl Bla-

žeg: Synáčkové moji, pŕgdu s wami, nebt mne Hospodin byl dnes pamětliv. Třikráte zgewil se mi we snách a prawil mi, abych wstana obět dokonat. Ditky, práwě w čas gste přišli. Mŕg Ván Jezš Kristus gest s námi.“ Po těch slowech zdwihna se, ubjral se s nimi k městu, a cestau blásal gessťe pohanŕm, kdy se mu přiležitost udála, slowo Boží, s nichž mnozi slyšsice geg, a patřice na diwy a zázraky geho, opausťteli gsau modly swě a wjru křesťanskau přigali. Mimo mnohě gině, toto se zwláště pišc: Pacholš gahs, gediny syn matky swě, gahes wdowy, polkl rybi kost, kteráž mu w hrdle urwáznuwšsi žádným přičiněním lidským nemohla wytažena býti. Ubohý pacholš blížek byl smrti. Uslyšawšsi máteř geho o diwotworně moci sw. Blažege, pogala syna swěho a k nobaum sw. muže ho položiwšsi plačjc, prošla, aby gedineho syna gegiho uzdrawil. Sw. Blažeg pomodliw se malicko a požehnaw pacholška uzdrawil geg. (Na udalost tuto narážj podnes swatoblažegšťe požehnanj, při němž kněz drže horjci swjce, takto se modlj nad gednjm a každým přistupugjcjm: „Na přjmluru sw. Blažege, biskupa a mučedlnjka, uchoweyž tě Hospodin od wššj pohromy hrdla i wšselikého giněho zleho.“)

Agrikola měl se zprwu k sw. Blažegi welmi wšidně a sladkými slowy mu domlaawal, aby Kristu se rauhage modlám se klaněl. Drossem nadarmo. Swatý biskup odpjral mu wššj silau, tak že onen zahabnen od aulisnosti swě k urputnosti se obrátil a sw. muže nemilosrdně ubiti dal. Ale i tu dokázalo se, že milost Boží silněgšsi gest než wššterá

ukrutnost lidská; neboť sv. biskupa ani sladké řeči, ani nemilosrdně bití od wjry neodlaučily. „Nesmyslný swodnjče!“ prawil on k Agrikolowi. „Ty těmito tresty mne od lásky k Bohu a k Spasiteli mému Jezu Kristu odvěsti myslíš: ale nepodaří se ti, neboť já mám Spilitele a Wykupitele swého Jezu Krista, Syna Božjho.“ „Spaseni spravedliwých gest od Hospodina.“ (Žalm 36, 39.) Wida Agrikola, že wesskeré geho snažení marné gest a zbytečné, kázal Blažege do žaláře uwrhnauti. A tu gedna wdowa, žena chudá, geg strawowala, začej od Pána Boha hogně požehnána gest.

Po některém čase rozkázal Agrikola, Blažege opět na saud postawiti, a takto k němu wece: „Blažegi! klaň se bohům, či raději chceš zahynauti!“ Blažeg ale odpověděl: „Bohowě twogi, kterj nestworili ani nebe ani země, nechť zahynau. Mně ale muky, kterými hrozíš, wšstagi žiwot wěčný.“ Zmužilau tauto odpowědj rozhorlen gsa rozkázal Agrikola, aby tělo sw. biskupa železnými hřebeny dřeno bylo. To když se dalo, takto prawil mučedlnjč Božj k mistodržjicjmu: „Ukrutnjče, ty mukami mne chceš přemoci; ale já mám Krista swého, kterjžto mne sili, a daufám, že přetrpjmi tyto muky, wegdu do geho přežadaucjch radosti, kterěž zasljbeny gsau hledagjcm geho.“ Po dlauhých mukách uwržen gest opět do žaláře. Za odcházegjcm sšlo w patách sedm bohobogných a nábožných žen, kterěž krew s geho zedraného těla na zemi kapagjci sbjraly. Pohaně widauce toto i hned ge gali a po mnohých mukách pro wjru křestanstau, aby staly byly, odsaudili. Gedna z žen

těch měla dva syny, autlá to pacholata, kterěz wi-
dauce muky matky swě neplakaly, ale radowaly se
z toho, ano prosily matku, aby neostawowala gich
zde na zemi, nobrž s sebau pogala do wěčné ra-
dosti. A tak láska ku Kristu i pacholata sešlila,
že nehrozily se ani hrozných muk, ani ukrutné
smrti.

Když po třetí Blažeg na saud postawen byl,
řekl k němu Agrikola: „Muže, budeš nyní bohům
obětowati, či gessťe se zpauzjš?“ Z odpověděl mu
Blažeg řka: „Bezbožnjče! ty šlepý gš, neboť ne-
oswjtilo tebe swětlo Božj. Kdo pak může poznati
prawěho Boha, a modlám se klaněti? Gá se ne-
strachugi twých wýhrůžek. Našládey se mnau, gať
se ti ljbí. Tělo swě kladu w ruku twau, ale nad
dušj toliko Bůh wládne.“ „Gá uwrhnu tě do
gezera,“ prawil zaš onen, „a pak uwidjme, co ti
wzpomůže twůg Kristus, gemůžto ty se klanjš.“
Blažeg wšak wce: „Ty špascnj pohledawáš u
chawných model swých, gimž klanjš se: gá pak
daufám w prawěho a žiwěho Boha, gemůž se
klanjm, a ted w těchto wodách ukáži ti moc Boha
swěho.“ Z kázał geg saudce do gezera uwrci: on
ale požehnav wody i hned gaťo na suché zemi stál,
a k modlárům prawil: „Gšauli bohowě wassi pra-
wj, to i hned ukážte, sem ke mně wegdauce.“ A
mnozi z nich wstauřili do wody, ale taťe i hned
pohynuli, potrestáni gsauce, že se opowážliwě zpo-
lěhali ua modly swě. A w tom ozářila se twář
swatěho muže gasnostj nebeskau, a on gaťo po pewně
zemi opět na břeh wstauřil, šjlu a welikost swěho
prawěho Boha welebě, kterauž před pohany na

služebníku svém ukázati ráčil, jakož byl ráčil říci: „Když půjdeš přes vody s tebou budu, a pakli přes řeky, nepřikryjí tě.“ (Jf. 43, 2.)

Agrikola wida tyto věci hněvem a hanbou rozpálil se, a odsaudil sw. biskupa i s dvěma pacholky, syny oně ženy mučednice, aby štati byli. Všickni tři sli s odhodlanou myslí a s weselou twáří na místo poprawnj. Blažeg jako pastýř mezi dvěma owčičkami gda modlil se a tyto znaly hlas geho, a sly za njm: a gať zmužile on, tať i tito srdnatě smrt pro Krista podnikli; léta po R. P. asi 316. Nábožná žena, gménem Oliva, pohřbila počestně těla gegich swatá na místě, kde krew swau wycedili.

Rozjímání.

„Přetrpjmi tyto mučy, wegdu do oněch přežádaucjch radostj, kterěz zaslíbeny gsau hledajcjm Geho.“ Těmito slowy těšil sw. Blažeg netoliko sám sebe: nobrž odrazil taťe autočy na wjru swau. Kristus Pán, kterýž nás k životu wěčnému powolal, a k sobě nám cestu ukázal, a brány nebeské otewřel, prawj taťe k nám: že ti, kterj násilj činj, králowstwj nebeské, t. g. ony přežádaucj radostj uchwacugi. (Mat. 11, 12.) Než mnozi králowstwj nebeské sice milugi, — ale pro ně násilj činiti aneb aspoũ křjž swúg něsti se zpěcugi. Všickni zagisté žádagj si s Kristem Pánem se radowati, ale s njm a pro něho trpěti — toho se mnozi děšj. Milugi geg, pokud gich nic protivněho nepotká, ale hned padagi w malomyslnošť a trpce narjčagi, když boleštně ručá geho gich se dotkne.

Uch tiš owšsem nemohau s sw. Blažegem řici: Přetřpmli řiž tento, wegdu do králowstwj nebeského, kterěz zaslíbeno gest hledagjcjm Geho.

„Gá netoliko swázán býti, ale i umřiti hotow gšem pro gměno Pána Ježíšse.“ (Skut. Ap. 21, 13.)

„Gist gšem, že ani smrt, ani život . . . ne bude moci nás oblauciti od lásky Boží, kteráž gest w Kristu Ježíšsi Pánu našsem.“ (Řim. 8, 38, 39.)

Modlitba.

Pane Jezu Kriste! kterých gš řici ráciš, že toliko škrze řiž a mnohá sauženj k Tobě přigiti lze: prosíme Tě, raciž nás w řiži a w sauženj našsem milostj swau podporowati, abychom, co milosrdenštwj Twě na nás dopustiti ráciš, trpěliwě snášeli, a klesnemeli kdy pod řižem swým, přispěg nám ochrannau rukau swau, a uweď nás konečně tam, kam ginať dostati se nelze, než škrze zapřenj sebe a řiž. Amen.

Dnes se také swětj: W Francěm Orleanu sw. bisk. Floskula; w Gazu sw. Trigidy a Remedia; w Lyoně sw. b. Lupicina; w Anglii sw. p. Wreburchi a Markěty; w Africe sw. Dial a m. Celerina, Felixa, Eymfrony a gegi towaryšsel, a sw. b. Anšaria, aposst. Šwědů a Dánů.

4. Žiwot swaté Veroniky.

D swaté Veronice stařj děgepišci welmi málo nám powěděli, co bychom bezc wššj pochybnosti za prawdu tak řečenau historičkau mjeti mohli, a w tom také, co o swaté této ženě čteme, gedni od druhých odstupugi. Co následuge, wššični dotwřzugj.

Svatá Beronika, aneb gať ginj taťe gi nazhwagi
 sw. Berenice, bydlela w Jerusalémě we vlastním
 domě, a byla gedna z žen těch, které se Pána Krista
 wěrně držely. Když pať Kristus Pán k smrti od-
 sauzen na horu Kalwarie wywáděn byl: sľo mnoho
 žen s nim, a mezi nimi byla tež sw. Beronika,
 která užierossi twář geho křwj zbarwenau, strhla
 raucho s hlavy swě, a podala Spasiteli swěmu,
 aby twář si utřiti mohl. A Kristus Pán nawrátíl
 gi raucho, a na důkaz lásky swě obliceg swüg křwj
 zbarwený na ně wytiskl. Raucho takowě chowá
 se až po dnes w Řimě, a od křestianů welice se
 ctj, ano i některá giná města a kostely w Toloze,
 w Gienne a w Morstrevillu podle Řimského wzoru
 gině obrazy této twáři milého Pána magj. Mimo
 to se pisse, že sw. Beronika w Řimě žiwot swüg
 dokonala a obraz Páně sw. Klementowi papeži od-
 kázala. Kdy a při gaťe příležitosti do Řima při-
 šľa, nelze určitě řci. Prawj totiž některj: že cisar
 Tiberius gi powolal, by gegi pomoci uzdraweni
 doffel: ginj zase twrdj: že Židě gi i s swatým
 Lazarem, Magdalénau, Marthau, Josefem z Ari-
 mathey z Jerusaléma wyhnali a na loď bez wesla
 naložili a na moře pustili. Pomoci Boží prý do-
 stali se swatj tito do Massilie, odkudž pať sw. Be-
 ronika do Řima putowala a tam taťe skonala.

Rozgjmánj.

Sw. Beronika widauc twář Kristowu křwj
 zbarwenau, takowau ľtostj byla hnuta, že raussku
 hlavy swě mu podala, aby utiel twář swau. Po-
 patřmež my taťe na ztryzněného Jezisse, wizme

geho hlavu trnĭm korunowanau, wiźme audy, swau vlastnĭ tĭži aukosti geho mnozĭcj, patĭme na geho rāny, představme si geho bolest, a taźme se pať sami sebe, proč asi wisse toto Wykupitel swĕta trpĕl? — Trpĕl za hřĭchy nasse! Na se wzal nepravosti nasse, aby ge krvĭ swau smazal, nechal se na kříž přibiti, aby i s nĭm ortel na wĕčně zatracenĭ nasse znĕgĭcj ukřížowan byl. O! člowĕče, pozorug Syna Bozĭho na kříži z lásky k tobĕ pnĕgĭcĭho; wiź gať ruce swĕ rozpĭnā, aby tĕ obegmul; patĭ, gať sklonuge hlavu přeswatau, aby polĭbenĭ lásky dal tobĕ; a hle! gať boť geho otewřen, abys mĕl ty přĭstup k srdci Jeho. O! gdiž, a uwaźug welĭkost hřĭchů swĕch, pro nĕž láska twā, Jeźsĕ Kristus, ukřížowan býti musĭl, aby tĕ wykaupil a spasĭl. A kdykolĭw na křížowĕ cestĕ k šestĕmu zastawenĭ přĭgdeš, a tu na obraze spatříš, kterā že Veronĭka raucho Pānu podāwā: wždycky rozpomeň se, kterā že bys smĕl ty w čas swĕg Pānu do twāre pohledĕti, kdybys snad neschetnĕm, neswĕdomitĕm a žĭritwĕm gednānjm swĕm i ty mezi katany se spausstĕl, kterĭž tať gsau zohawĭli Pāna!

„O wy wšĭchnĭ, kterĭž gdete cestau, pozorugte a hleďte, gestli bolest gaťo bolest mā.“ (Jerem. Plāč. 1, 12.)

Modlitba.

O Pane Jezu Kriste, Wykupiteli a Spasiteli náš, kterĭž gsĭ pro spasenĭ nasse nesmĭrnĕ bolesti a přehorĭkau smrt podstaupil; račĭž prosĭme předraħau krvĭ swau winy nasse smĭti, a otewři nám rāny

svě, abychom w nich negu před pokussenjm ale i před spravedliwym hněvem Tvým ukryti se mohli. Amen.

Život swatého Ondřeje,

biskupa Fiesolského. (R. 1373.)

Sw. Ondřej, biskup Fiesolský, ze slavného rodu Korsini we Florencii, spatřil l. 1302 světlo světa dne 30. Listopadu na den sw. Ondřeje apoštola. Proto mu jméno toto na křtu swatém dáno. Jeho rodičové Mikuláš a Peregrina byli lidé velmi nábožnj a bohabognj; ale manželstwj gegich po dlahá léta bylo neplodné. Ž neustávali k Pánu Bohu se modliti, až ge i wyslyšel a synem Ondřejem obdariti ráčil. „Hospodin wzhledne k modlitbě ponženeho, a nepohrdne modlitbau geho.“ (Žalm 101, 18.) Powažugjce tedy syna swého za zwláštňj dar, kterýž na neustálé modlitby a prosby Bůh gim udělil, zaslibili geg také hned od narození službě Božj a neunawenau péčj a bedliwostj o dobré zwedenj gedineho dítěte swého dbali. Ale wesserá gegich péče zdála se z počátku marnau a neúrodnau býti; neboť mladý Korsini, ačkoli důmyslný byl a bystreho wtipu, pacholetská swá léta welice zprznil neposlussnostj a nezbednostmi, w mládencečm ale wěku přidržew se neschetného towarystwa, prostopájnostj a rozmarilostj život swůg prznil. S bolestným srdcem patřila nábožná matka na zheyralé obcowání syna swého, gehož giž před porodem Bohu byla zaslibila. Ale wšsecka napomínánj, wšsecko káránj a ostatnj kážen swezla se bez

prospěchu na vášnivém mladíku, kterýžto nedbal ani na řeči otcovy, ani si newššimal slz a proseb matere své. Widauc bohabogná Peregrina, že marně gest weškeré wynasnaženj gegi, a že se syn na cestu bázně Boží uwešti nedá, obracela se na modlitbách k Bohu, w gehož ruce srdce lidská gsau, a často w slzách tonauc wzywala Marii matku Boží o pomoc. „Ty wiš, modliwala se klecjce před obrazem Rodičky Páně, ty wiš matko Boží, že dusse syna mého, kteraužto syn twüg předrahau krwí swau wykaučil, w nebezpečnstwí gest w wěčinou záhubu uběhnauti. Ty wiš, že gsem geg od neyautlegššihó dětinstwí Hospodinu zaswětíla a pěči Twé odewzdala. O! smilug se nade mnau mocná a požeňnaná Panno, a orodug za něg u swěho milěho Syna.“ Když se nábožná matka gedentkráté opět takto modlíla, wkwročil do pokojce mladý Korsini, a uzřew máteř, ana pláče, zarmautil se, a po přjcině gegího zármutku se tázal. A ona odpowěděla mu slowy, w nichž hluboká bolest gegi se gewíla, řkauc: „Giž nepochybugi děle, že ty wš ten gš, gehož gsem we snách widěla.“ Na to wyprawowala mu sen, kterýž přede dnem geho narozenj měla. „Když gsem tě ješště pod srdcem swým nosíla,“ tak počala, „zdálo se mi w noci, že wška w lúně swém chowám, na to se mi zdálo, že on wstana šsel do kostela, a tam stal se beránkem. Dtec i gá od té doby zaslibili gšme tebe Bohu, a z toho poznati můžeš, že ani pro nás ani pro swět zde negš, ale toliko pro Boha. Pozorug meble, synu můg, zdali chowánj twé s powolaním twým se srownáwá.“ Tato bolesti plná řeč pronikla hluboko srdce mladíkowo, a tu našla milost Boží přj-

stup k němu, neb on zarděl se nad ohavnostmi svými a studem gsa přemožen padl na kolena swá a prosil matky za odpustění, a sliboval, že s pomocí Boží státi se chce beránkem, a že podle zaslíbení gegiho chce žít býti. V horším žalu a w bolestné lítosti ztrávil ubohý Korsini celau noc. Gať mile ale ranní záře zavjtala, odesel do kostela, a na kolenách matky Boží, hříšnjšim autocistě, za přjmluvu prosil. Milost Boží posílnila ho, a on wstoupil do řehole Karmelitánské l. 1318, k rodicům wjce se nenawrátíl.

Korsini byl teprw 16 let stár, když do řehole té wstoupil. Nad nenadálým obrácením geho zardowali se rodiče welice, a opět geg Bohu obětowali, a pod ochranu Marie Panny poručili. Mladému novicowi nastával nynj tuhý bog. Staré navyškosti dorážely na něho nowau silau, a rozkosse swětšče stawěly se mu před oči še wšši swau půwabnosti. Z stari towarýššowě prostopášnosti geho přemlawwali geg, aby opustil tuhau kázeň kláššternj, opět do wjru náruživosti se uvrhl, a sám nepřitel lidský strogil mu welká pokussenj a sláwu gměna, bohatstwj rodiců, rozkosse swětšče a mnohá giná lákadla na mysl uwáděl. Než wšše na zmar. Mladý Ondieg oděl se šstjtem trpěliwosti: a geho posty, mrtwenj těla, wraucej modlitby, swatá rozgimánj, poslussná wúle, a mlčenliwý gazyl brzo mu pomohly k tak slawnému wjtězstwj, že každý rychle geho dofonalosti se podiwil. A poněwadž gedentráte giž počal okaššeti, gať sladko gest býti bez hříchu, a toliko w Bohu a geho milosti se kochati: nechtěl pro živý Bůh nawrátiti se wjce k starým ohavnostem.

— Řežby hříšníci jen gedenkráte zakusili podobného citu, zagisté by pak wzali si w ofskliwost minulě žiwobyti swě, ano diwili by se sami nad sebau, gať že jen w hříšsich swých tať dlaubo trwati a w nich lochati se mohli. „Blahoslawený gest ten, genuž odpustěno přestaupeni a gehož hřích přikryt gest.“ (Žalm 31, 1.)

Po skončeném noviciátě roku 1319 složil Ondřej slawný swůg slib řeholnj, a od té doby oddal se wšsi silau na bohoslawj. Jeho wýborná hlawa přiwedla geg brzo na wysoký stupeň učnosti, gegž ou ctnostmi swými gestě mnohem krásněgi ozdobowal, a za to tať léta 1328 na kněžstwo wyswěcen byw, kazatelem we Florencii se stal. Murad tento zastáwal s welikau horliwosti a slowo Božj geho ústy blásaně, nad obyčeg mnoho dobrého působilo. K blášanj geho zastarali hříšníci dáwali se na pokáni, nepřátelé se mjřili, nesprawedliwji se stáwali poctiwými, a slowem, kde on zákon Božj zvěstowal, tam mizel hřích a ctnost se usazowala. Z pišse se, že kdos z přibuzných geho, Jan Korsini, podiwnanu trudnomyslnošti trápen gsa, dům swůg na wčegný hostinec proměnil, a tam karbanjky, pigáky a smilnjky lákal, aby mrzkými gegich rozkossemi těžké myslj swě ulewil. Nikdo nermantil se nad behaprázdny m obcowánjm Jana Korsini wjce nad sw. Ondřege, gelikož on sám na sobě byl zakusil, gať těžko gest náruživosti swě udušiti a hřichu potlačiti. Předc wšak nezaufal, neboť wěděl gednať o welikosti smilowánj Božjho, a gednať znal i léky, gimíž se dusse uždrawuge, nepřitel přemáhá, hřích dušj a ctnost utwřuge. Z domlawal tedy Janowi a slibowal

ve gměnu Páně uzdravenj, pakli se prostopásmníkú odřekne, hry a ostatnjch daremnoſtj nechá, a po týden se postiti a denně sedmkrátě Otče náš a Zdráwas Maria modliti se bude. A když Jan Korsini k žádostem geho swolil, nawrátilo se mu také zdrawj dusse i těla.

Po některém čase odesel Korsini na rozkaz představených swých do Paríže, aby na tamněššich wysokých školách w bohosslowj se zdokonalil. Z počtili ho tam hodnoſtj doktorškau. Načež on nawrátiv se do své otčiny, přeworem kláštera swěho se stal. Powěst o něm hlásala se daleko šíroko, a že aposstolem té kráginy gest, mluwilo se. On wšak gsa pokorného ducha a skromného srdce, nerad takowě wěci slychal, a mnohem bylo by mu býwale milegššj, kdyby byl w tagnosti a w skrytě žiw býti mohl. Než Bůh, kterýž poníženyh rád giž w tomto žiwobyti porowššuge, chtěl také Korsiniho na wysoký swjcen postawiti, tak aby swětlo geho i ostatnjmu lidu swjtilo, a tudy cirkew swatá se oslawila. Z stalo se, že w městě Fiesoli biskup umřel, a na geho místo Ondřeg gednomyslně wywolen gest. On wšak o tom se dozvědew, utekl a w kláštere Kartusianškem se ukřýwal. Duchowenstwo musilo k wolenj nowého biskupa přikročiti. A když wolili; zwolalo gedno tříletě dítě: „Ondřeg, gehož nám Bůh za pastýře dal, ukřýwá se u Kartusianů, modle se.“ Wšickni w tom znamenali wůli Boží, aniz Ondřeg děle odpjratí se opowážil, a tak léta 1360 na biskupstwí Fiesolské poswěcen gest.

Nowá tato důstognoſt nezmenila tuhé kázně swatého muže, leč k tužššimu žiwotu gestě wzbu-

zowala geg. Tak n. p. wjme, že nosil na holém těle žiněné rauchy, že spával na loži toliko listjím ustlaném, že mršťával tělo své, a posty, bdění, modlitby, čtení písem swatých a rozgjmání neustále milowal. Byltě také aublawnjm nepřitelem wšsedy pochlebnjku a utrhačů, a wšsi marné chwály a stkwostnosti wšseliké. Chudj a nuznj docházeli u něho w každém okamženi rady a pomoci, obzwláště ale kdož bez wlastnj winy do nauze a chudoby přišli, aneb wěregně o pomoc prositi se styděli, ti geg za pomocnjka a otce měli. Dn také, aby w pokore a stromnosti se cwicil, dle příkladu Krista Pána každý čtwerť chudým nohy mywal. Mezi těmito byl také gednau člowěk, mage nohy bolawé a nihterať od sw. biskupa nechťel se ge myti dáti. Ale tento službu lásky také na něm wykonal, a hle, i hned zahogily se nohy chudasa ubohého. Předc wšsim giným horliwě pečowal sw. Ondřeg o zatorzelené hřissnjky, za nimiž gako za owčickami zablaudilými neustále chodil, aby nalezna ge, Kristu opět nawrátíl. Každý kroť geho řidila láska k blížnjmu, protož i řjci mohl: „Páne, z dussj, kterěz swěřil gš mi, žádná nepřissla k zahynutj.“ D bohdenž by i každý představený, každý otec, každý hospodář takto mluwiti mohl.

Blaženě aucinkowánj swatého muže blížilo se ku konci, a přissla hodinka geho rozlaučení se se swětem. Bylt gž gedn a sedmdesáte let stár; když při giténj narození Páně zgeweno mu, aby na odchod ze swěta se připravil. Po mšsi swaté zmocnila se ho zimnice rychle se zmáhagicj. Celé město zarmautilo se, zwláště ale chudj, gegichž otcem byl;

gediny on sám plěsal radosti, že w krátkem čase Spasitele svého twáři w twář užrj. Den 6. Ledna léta Páně 1373 byl poslednj den geho pozemského obcowánj. Tělo geho pohřbeno, gať on sám byl narjdbil, u Karmelitánů we Florencii. Papež Urban VIII. wyhlásil geg l. 1629 za swatého, a den 4. Unora památkau geho zaswětiti kázal.

Rozgjmánj.

Žiwot sw. Ondřege biskupa budiž obrazem a zrcablem každému hrjssnjku. Křtem swatým i my gsme se Bohu zasljbili, a protož nikoli swětu, nobřž Bohu žiti máme. Než wjzmež obcowánj swě! Myť přidáváme hrjch k hrjchu, a pássme nessledcťnosti na wssch stranách. A gaťe gest pokánj nasse? Ondreg se polepsil a napravil žiwot swüg a od mladictwój svého až do smrti za přestupky swě se neustále kál, a nikdy wjce do předesslych hrjchů neupadl. My pak bjdnci, myť owssem takě chodjwáme do kostela ku zprávě Boží, ale hrjchů nepykáme; zpowjdáme se, ale po zpowědi k předesslým hrjchům se wracugeme. Sprawedlnosti Boží zadošť učiniti, přjležitosti hrjchů se wystřjhati, pohorssenj napraviti, náruciwosti krotiti, nade smysly bdjti a cťnosti konati, to nám ani we snách nepřipadá. Mysljce že na to dost času až budeme starj, nynj že sluffi žiwota užjwati! Nemyslme se! Bůh nemůže oklamán býti! Bůh nebýwá posmjwán! „Cožkoli rozsjwá člowěk, tot bude i žiti, a kdož rozsjwá w těle, z těla žiti bude porussenj, ale kdož rozsjwá w duchu, z ducha žiti bude žiwot wěčný.“ (Gallat. 6, 7.)
„Nynj dj Hospodin: Obratťe se ke mně sa-

mému celým srdcem svým a to s postem a pláčem i s křivením. A roztrhněte srdce své a ne raucha svá, a navraťte se k Hospodinu Bohu svému, neboť gest on milostivý a ljtostivý, dlouhočekající a hogný w milosrdenství.“ (Joel 2, 12. 13.)

„Nebudeteli činiti pokánj, vsiickni zahynete.“ (Luk. 13, 6.)

„Po lidku pravím pro udlobu těla nasseho, gať gste vydávali audy své w službu necistotě a nepravosti k nepravosti, tať giž nynj vydávejte audy své w službu spravedlnosti ku posvěcenj. Nebo odplata za hřich gest smrt: ale milost Boží, život věčný křže Ježíše Krista Pána nasseho.“ (Rjm. VI. 19. 23.)

Modlitba.

O Maria matko Boží, ty autočistě hřissuj-
tív, eyhle my k Tobě se utíkáme, prosjce, aby se
za nás přimlauwala u Syna svého, kterýžto pro
wykaupenj nasse smrt křže podstaupil, ať i nám
tať gako služebnjku svému Dndregi ducha pravě
kagjenosti uděliti ráci, abychom dle příkladu geho
netoliko nad hřichy swými škáli, ale i dobré skutky
konali a w dobrém setrwali až na věky. Amen.

Dnes se tať swětj: W Římě sw. Scjefa Leonisšy rádu ka-
puc.; w Egypšském Ebnuisu sw. bisk. a m. Filease, Filoroma;
w Damietě sw. opata Šibora Belusioth; w Bremjku sw. b. Mem-
berta; w Římě sw. m. Entichia; w Anglii sw. zallabatele Gilberta;
w Skotsku sw. opata Medana; w Trwysu Francěm sw. paustew.
Awentia; w Francii kralowny swaté Frantisšky de Valois. zalla-
batelky rádu.

5. Život svaté Agathy, jinak Háty.

(R. 253.)

Sw. Agatha, čili Hata narodila se na ostrově Sicilie řečeném, buď w hlavním městě Palermě aneb w Katáně. Gegi rodičové byli proslulj po celém ostrově Sicilském urozenostj swau a bohatstwjm, Hata ale byla sličněgšsi nade wšsecky panny na těle i na dussi, a bohatšsi na ctnosti nad gině ženy sawěké. Swatá Panna tato giž w autlém věku zamilowala sobě wjru křestanskau, a gšauc milostj Božj sšlena zasljbila se Bohu sšibem wěčné čistoty, a w ctnostech neustále rostauc, počala ode wšseho lidu welebená býti. Toho času byl Kwincián wladarem země té; muž to lakomý, tělu swému oddaný a rodu velmi sprostého. Ten uslyšew o bohatstwji a o usšlechtilé sšjčnosti gegi, zahořel k nj wášni nekrocenau, a žádestiw gša obzwláště welikého ginění gegjho, pod zámjnkau, že co křestanka proti cšaršským zákonim byla se probřessila, gi giti a hrdelnjmu práwu odewzdati kázal. Dna widauc se w rukau nepřatel swých, k nebi toliko pohledla kšauc: „Ježissi Kriste, wladce nade wšsemi wěcmi, tyi patjš do srdce mého a znáš žádesti mé! Wezmiz wšsečo, cokoli mého gest, gá owčičkau twau gšem, deyz gen, abych dáblu odolala.“ Po těch slowech wstawšsi sšla s pūhončjmi swými.

Kwincián gať gen mohl, gať se dolěhati, aby swatau pannu k modloslužebnosti obrátil a takě k zámyslům swým naklonil. Wida ale že wesskerá snaha o perwnau a stálaw myšl gegi se rozšotáraw,

nechtěl zprvu hned násilí užívatí, noprž rozkázal, aby do domu Afrodisie odvedena byla, kteráž byla žena nestydatá, a s pěti dcerami svými u veřejné nepočetnosti žila. Kwincian přislíbil, že gi bohatě odmění, pakliby Hátu k vůli geho naklonila. W pelessi takové měla se čistá mysl newinně dívky oplzlými řečmi a skutky poskvrniti, stud gegi wšeděn wyvrátiti, a mrzá chlipnost w srdci gegim wzbuditi. Tridceti dnj musila sw. Hata toto, w skutku dábelské pokussenj, snáseti. Bůh wšak neopustil wěrně swé služebnice i w neytěžšim bogi. Nadarmo nasazowaly nestastnice wšeliké ohavně umění swé, darmo lákaly gi sliby a vyhrožowaly trápenim: Hata důvěrně w pomoc Boží posilněná, zachowala wěrnost ženichowi dusse swé a každý autoč na newinnost swau zmužile odražela. „Má mysl,“ odpowjdała swůdkynim swým, „má mysl gest w mém milém Ježíšsi Kristu utwřzena, a wasse slowa gsau wjtr plachý, wasse sliby dštění, a pohružky řeka rozwolněná: ona doráží na základy mé wjry ale přemoci ge s to nenj.“ Z modlilať se dnem a nocj, a plačje Boha prosila, aby pro Ježíšse Krista krew swau proliti mohla. Widauc Afrodisia, že Haty nikterakž nepřemiluwj, zprawila o wšsem Kwinciana twrdjic: „Snáze kámen obměkčiti než tuto dívku od křestanské wjry odwrátiti.“

Brzy necudná láska wladařowa proměníla se we wzteklau nenáwist. Z kázalť dívku před se přiwěsti a tázal se z kterého rodu by byla? Gemuž odpowěděla ona, že pocházi ze stawu swobodného a wznesseného. „Když tedy gš z rodu tať zname- nitého,“ tázal se Kwincian, „proč se co porobkyně

prokazuges.“ Načež ona wece: „Gsem služebnice Kristowa, a proto tě poroby nikoli se neschťim.“ Načež Kwincián: „Gšli ty swobodná a urozená, proč meble nazýwáš se porobenau?“ „Služba Kristowa,“ odpověděla ona, „gest pravá swoboda.“ „My tedy, kterjž Kristem powrhugem a bohy ctíme, my tedy negsme swobodni?“ tážal se zaš onen. Ale Hata řekla: „Swoboda wasse zawádj wáš do porobensstwj, že negenom stáwáte se otroky hřichů, no brž také dřewu a kamenu se podrobugete.“ A když mnoho giněho w tento smysl mluweno bylo, řekl koncěně Kwincián rozžlobený: „Wol sobě, co sama chceš: buď se nassim bohům modli, kterjž, že prawj bozi gsau, božstwj swým dokazugi, anebo trýznění w plně mjte okussš.“ Na slowa ta odpověděla Hata: „Budiž takowá žena twá, gako gest byla Venus bohyně twá; a ty buď takýž, gako bůh twůg Jupiter.“ Z toho se Kwincián rozhněwaw, kázal gi policřowati, řka: „Neschťj tobě proti saudei taš urputně řeči mluwiti.“ „To diwno mi do tebe,“ prawila na to Hata, „že ty gsa muž saudný w takowau gš nemaudrost uběhl, aby ty nazýwal bohy swými, kterýchž následowati ani sobě ani ženě swě nechťelby přijti; ba i o urážce mluwíš, an se prawj, žeby měl dle příkladu gich žiw býti. Gsauli oni prawými bohy, gistě gsem ti gen dobré přála, řkauc: aby žiwot twůg také byl, gakož se o nich wyprawuge; pakli ale podjł s nimi se ti protiwi, stegně ty še mnau smeyššiš. Přizneyž se tedy, ždali oni negsau taš žlj a taš oħawnj, že kdyby kdo komu rauhati se chťel, nepotřebuge žádati, než aby geho žiwobytj takowě bylo, gať proklatě bylo gegich obco-

wánj.“ Načež Kwincian: „Netřeba mi twých dlahých řeči: buď se nassim bohům modli, aneb tě mučenjm utrápiti dám.“ Swatá Hata ale odpověděla: „Nebogjmí se toho, neb puštíš-li na mně divé sselmy, gačž Jezisse Kristowo slovo uslyssi, i hned opitomj; pakli mne do ohně uwrhneš, andělé mne nebestau rosau obwlažj; pakli mne ubjti kážeš, mámi Ducha swatého, s gehož pomocj wssedch twých muť potupjm.“ Wida Kwincian, že swatau pannu takto nepřemůže, a před lidem wětššjho gessťe potupenj se boge, odeslal gi opět do žaláře. S weselau, Bohu oddanau myslj krácela sw. Hata do wykázaného žaláře, poraučegje osud swüg w ruce Páně! a nebestý ženich střezil gi, žalár gegi pozbyl wssi hrůzy, a ona očekávala s utěšenau myslj dne zegtrégššjho.

Na zegtrj kázal Kwincian swatau Pannu opět před sebe postawiti a gal se mluwiti: „Nuže, cos uzawřela, abys zachowala sebe?“ „Spasenj iné gest Kristus,“ odpověděla ona. „Nessťastnice,“ řekl Kwincian, „dlahoholiz pak na swém marném aumyslu státi budeš. Zapři Krista, a wzýwey bohý a sťetě mladosti swě, abys ukrutnau smrtj neumřela.“ Hata ale odpověděla: „Zapři raděgi ty bohý swě, genž negsau než kámen a dřewo, a klaň se Stworiteli swému, kterýž tě učinil, Bohu to pravému; kterýmž pohrdneš-li kruté tresty a oheň wěčný na se uwalíš.“ Tauto řeči rozltil se Kwincian a rozkázal, aby gi za to na skřípec natáhli, pak ale mrškali, dřeli, pášili a wsseligat ginať mučili, sám ale neustále gi domlauwal, aby zapřenjm Krista P. žiwot swüg zachránila. Ale při wssedch těchto mukách byla swatá Agata weselé myslj a zmužilého srdce

a takto ku vládaři mluvíla: „Gá z těchto muč zvláštňj utěšeni mám, as gako ten, kdož dobrau nowinu slyššj, gako ten, kdo nenadále užj toho, po němž dlabo byl taužil, aneb gako onen, genz bohaté poklady nalezl. Tak gá w tom se kochám, že w mučách těchto postawena gsem. Nemůže pšenice na seypku přigiti, ledaby klas giž na mlátě byl rozetřen, a plěwy byly se wycištily: rowněž i nemůže dusse má s korunau mučedlnickau do ráge nebeského wegiti, lečbys mučami těla mého byl potřel.“ Boudrá mysl swatě mučedlnice rozhárala Kwincianůw hněw w živý plamen. I rozkázal w zutřiwosti swé, aby čistotná prsa swatě panny trýznili a pak uřezali. Když tato ohawnost wykouána byla, řekla sw. Hátá. „Nestydjš se, ukrutník, prsa ženská ohawiti, gessito gš sám w dětinstwí swém materšského prsu pozjwal? Co wššak do mne, gá wnitř w dusi swé giná prsa mám, gimižto živjm wššedky smysly swé, kterěž gsem od dětinstwí swého Kristu Ježíššj zaswětíla.“

Gšaut lidé, kterjž když bezbožnost gegich gistého stupně dosáhla, negsau wice s to, aby prawdě a milosrdenstwí průchod dali. Neslyššj wice hlasu swědomj, ano potlačugj hnutí spasitedlná. Tak zarděl se sice Kwincian nad slowy těmi, ale zardění geho bylo toliko důkazem wzteku geho. Protož také i hned Hátu do wězení uwrci rozkázal pod přjnjm trestem zakazuje, aby se nikdo neopowázil, gj pokrmu aneb nápoge, neb léku poskytnauti. Bůh ale, kterjž wěrných swých neopausšj, také na swatě Hátě moc swau a milosrdenstwí prowodil. Nočnj dobau wkročil do temného wězení ge-

gihó welebný kmet a před ním pacholík světlo a rozličné lékařstwj nesauj. Přijvětimě dirwj se panny pozdrawiw nabjzel se rány gegi zahogiti. Děkgjic odpowěděla tato, že lidstěho léku nepotřebuge, gelikož Krista má, genž gi gednjm slowem uzdrawiti může: „Dcero má,“ řekl zas přiwětirwý starec, „wěz, twüg a müg Spasitel posylá mne; gá gsem Petr geho aposstol, a we gměnu geho uzdrawenj auplně ti přinášim.“ A to powěděw zmizel. Hata ale padši na zemi wzdáwala wroucj dšky Bohu swěmu. W tom přišli strážnj, uzrewsse žalár oswětlený a pannu zdrawau, zděšili se, žaláre otewřeněho necharosse, pryč běželi. Spoluwěžnj radili sw. panně k autěku, ona ale wece gim: „Bůh toho nedey, bych gá swau korunu ztratila, a swě strážně w zarmaucenj zústawila. Pomocj Ježísse Krista setrwám we wyznáwánj geho, kterýž mne uzdrawil a potěšil.“

Po čtyrech dnech kázal gi Kwincián opět powolati. A wida gi dokonale zdrawu přičital to w zaslepenosti swě kauzlum a opět k pohanským modlám gi nutil. Dna ale opět kárala s newolj geho hrjšně požadowánj, ugíštingje, že nikdy nepřestane Krista, od něhož uzdrawena byla, ústy a srdcem wyznáwati a genu se klaněti. Kwincián poznowu se rozžlobiw, kázal ostrě štěpiny na žhawě ublj metati a swatau Hátu obnaženau na nich wálet. Srdnatě přestála Hata i tyto brožné muky, neboť trpěla pro milěho swěho Krista. Teď ale zatřásla se země a zeď na bljzku mišta poprawnjho stogjicj zborila se, a w pádu swěm zarjčila dwa ž radnjch Kwinciánowých, kterjž přednj byli půwodcowé ukrutenstwj těchto. Lid počal se bauriti

a na wladate láti, wolage: „Zoto wosfe dēge se pro prolitj krwe newinné djwky této!“ Kwincian broze se gednať otrášanj země, gednať bauřicjho se lidu, welel swatau mučedluici zas do žaláte uwrći.

Gať mile ale wřocila tam, padšse na kolena takto modlila se: „O milý Hospodine můg! genžto gš mne stwořil a od mého dětinstwj ostrjhal, mé tělo od possřworny uchował a mně nad těmito hroz-
nými muřkami slawně zwiřtězenj dal; wyslyš i nynj modlitbu služebnice swě, a powoley dnes dušsi mauť sobě.“ A řdyž skončila modlitbu, usnula w Pánu. Což se stalo roku 253 w městě Katané. Nábožné ženy pochowaly tělo gegi počestně; a tu zgeril se gakiš mládenec w hedwábne rauchy oděný a s njm wjce než sto pacholat w rause bjšm se stkwěgjcjm. A mládenec přistaupiwť swatěmu tělu, w hla-
wách mramorowau desku wstawě, zmizel. Na desce pať takto psáno bylo: „Myšl swatá, wšle dobrá, Bohu čest, wlasti oswobozenj.“ Což takto bylo roz-
uměno: Swatá Hata měla myšl swatau, šla dobro-
wolně na smrt, Bohu čest wzdala a wlasti swě oswo-
bozenj zpřjsojila. Poslednj se stalo zwláště, řdyž sopka
Aletna oheň wyhazowala, a na orodowanj sw. Háty
město Katana od patrně záhuby zachowáno bylo.

Kwincian čtěl se po smrti swatě Háty w gegi stateť uwážati. Za kterýmžto úmyslem wygel ge-
dnou, a bera se přes řeku, do wody padl a bez
pomoci utonul.

Rozgimánj.

Sw. Hata zachowala čistotu swau w ney-
wěššim nebezpečestwj, do něhož proti wšli swě

umrzena byla. Čistota gest náš nejkrásnějšj klenot, který kdo gednau zmrhá, i při wššj snažnosti wjce ho nenabude. To widěla sw. Háta a proto poklad ten swüg wěrně ossetowala a proti wšsem nepřá-
 telům bránila. O! kězby křestané za nassich dob čistoty swé podobně hágili. Ale bohužel zdá se, gako by čistota nebyla wjce ctnostj a smilstwo nebylo břichem. Řeci mnohých bywagj plně oplzlosti, gegich skutky plně nestydatosti, a nad to nade wšse nejhorššj gest: že ani neberau ohledu na newinně srdce a čisté gessťe dusse wůkol sebe, ale ged swüg zponenáhla sice a wšak smrtedlně do žiwota gim wprawugi. O bídny! z wassich rukau požádá Bůh dusse gegich. — A gak snadno, gak lehkowážně klesagj takě mnozj mládencowé a panny! He! Háta sw. tak mnohým, tak náramným pokussenjm odolala a statně zwiťezila: a mládež mnohá zaslepená sama se swéwolně w nebezpečenstwj wydává; pať — o! srdce bolj — a trapně gest dále co řeci! A byť i z nenadánj pokussenj přišlo: podobněliž může býti tomu, kterěz z moci musila Panna sw., chtějic wěrnou zůstati Pánu přemilému, a uchwati se posskwrněnj ššeredněho? Protož powaž, gak a kterať bude možná tobě wegiti za nj tam k Pánu, gessťo ty tak lehkomyšlně swolugesě w myššlenj i žádost žlau, a řečj neb do konce i skutkem poklad swüg takowj mřháš!?

„Ššaut panicowě, kterj se sami w panictwj oddali pro králowstwj nebeské.“ (Mat. 19, 12.)

„Chodte w lásce — smilstwo pať a wššeliká nečistota — aniz gmenowána bud mezi wami, gakož ššustj na swate, aneb mržkost neb oplzlě mluweni

neb sspřymovánj, kterážto věc gest na křesťany ne-
náležita.“ (Efes. 5, 2—4.)

M o d l i t b a.

Pane Jezu Kriste, milovníčku čistoty! propůgč,
bychom tělo své krotiti a nečisté žádosti přemáhati
mohli; přepáš bedra nasse pašem zdrženlivosti a
nauč nás Tobě čistým srdcem a tělem slaužiti. Amen.

Dnes se také světi: 26 muč. Japonenských; w Pontu mnoho
mučebníků pob cisařem Dioklecianem; we francouzské Wibrni sw.
Arcibiskupa Avoity, w holandském Kinty sw. epata Vortulsa; w
Soisonu francouzském sw. paust. Voella; w Kolíně nad Rýnem
sw. Abatisse Adelaity; w egypt. Alexandrii sw. w. Isidora; w
Dyrolském Brižu sw. bisk. Genuina a Albiny; a w Arabellě sw.
b. Abraamia.

Život swaté Doroty,

mučebnice Páne.

Na počátku čtvrtého stoletj, když cisař Dio-
klecian křesťany pronásledowal, byla živa w Cesarei
Kappadocenské sšichetná a urozená panna, gměnem
Dorothea. Od dětinstwj byrossi u wjře katolické
wychowána, za neylepšj částku powažowala, Bohu
upřjmným srdcem slaužiti a we wšsem swatau
wůli geho wykonáwati. Srdce čisté, hluboká mau-
drost, nadobyčegná bohobegnost, přjsná mrawopo-
čestnost a čistota panenská byly hlawnj ctnosti, gimiž
swatá panna se stkwěla; a gasnost těchto ctnostj ge-
gich zářila daleko po wíkolsj, a wšickni, kterj gi znali,
divili se netoliko usšlechtilé postawě a sličné twáři,
ale obzwláště spanilosti dusse gegj. Ž donesla se
powěst, že Dorothea křesťankau gest, k Sapriciowi
wladari země Kappadocké, kterýž gi i hned k saudu
swému pobnal. Když se dostawila, wešel aby Bohům

obětowala a cjsaršským zákonům zadost učinila. Načež ona: „Hospodin Bůh nevyšší přikázal mi, abych gemu gedinému slaužila, protož psáno gest: Pánu Bohu swému klaněti se budeš, a gemu samému slaužiti budeš; (Mt. 4, 10.) a opět: Bohové ti, kterjž ani nebe ani země neucínili, necht zahynau z země. (Jer. 10, 11.) A protož wiz, kterého pána poslauchati sluffi, nebeského cíli pozemského; Boha, či lidj. Neboť co gsau cjsarowé giného nežli smrteelnj lidé, gacj byli také i bozi, gegichžto obrazům ty se klanjš.“ Ukrutnjš gj wybrožowal ukrutnými mukami, neuposlechneli, a nebudeli Bohům obětowati . . . „Nebogjm se,“ řekla na to panna, „nebogjm se časných muk, wždyt dlawho netrwagj: ale muky pekelné wěčně gsau. Čycili wěčných muk ugiti, nesmjim časných se brožiti; neboť pamatugj se na slowa Páně, an dj: „Nebogte se těch, kterj zabjgegi tělo, ale duffe nemohau zabiti; než bogte se raděgi toho, kterjž může i duffi i tělo zatratiti do pekelného ohně.“ (Mat. 10, 28.) — Wěč mi medle, že nic mne nepřinutj, aby zlym duchům obětowala, kterjžto drubdy gako my w pomjgegjcjm těle přebýwali, kterj takowj ždejwot wedli, že hanba o tom mluwiti; a kterj umřeli gako nerozumnj dobytek, nepoznawšse toho, genžto byl stworil nebe a zemi a moře, a wšse cokoli w nich gest. Duffe těch, kterjž wy pod rozličnými obrazy wýrwáte, hořj u wěčném ohni, a k nim také uwrženi budau, kterj Stworitele swého zapjragjce těmto modlám se klanj.“ Capricius wladař nemoha děle hněw swüg tagiti, rozkázal swatau pannu na šřípec natáhnauti, domnjwage

se, že takto snáze jí přemůže. Než Dorothea vyznávala s wesselau myslí a zmužilým srdcem i nyní Jezu Krista, anobř i prosila wladare, aby neodkládal mukami zbarwiti jí žiwota tohoto, gen aby dříve uzřela w rági Pána, pro gehož lásku umřiti se neleká a muk se nehrojí. Konečně Sapricius neustále gessitě domlauwal, aby opustila blud, žiwot swüg zachowala, wdala se za muže a w rozkossch dny swé tráwila. Leč ona odpowéděla: „Žlým duchům nebudu obětowati, neboť gsem křestanka; za muže se newdám, neboť gsem newěstau Kristowan. A ta gest wjra má, že on mne dowede do swého ráge a přigme do radosti wěčné.“

Nemoha Sapricius Dorothen přemoci, kázal jí wěsti k sestřám gegim, Kriste a Kalliste, kterěz bogjce se trýznění a muk Krista byly zapřely a modlám obětowaly. Sapricius odměnil jim za to bohatě a slibowal mnohem wětšji odměny, pakliby sestru Dorothen přemluwily, aby i ona zapřela Krista. Ale zbytečně bylo wsseliké namáhání gegich, neboť Dorothea padla jim okolo křku, a slzawýma očima připomjuala lásku Jezu Krista, kterýž aby nás wylauptil a spasil, hřichy uasse na sebe wzaw, na křži smrt trpkau podstaupil; a snažnými řeči prosila, aby důwěřowaly se milosřdenstwj Božjmu a upřjmným srdcem k němu se obrátily, želegjce prowinnění swého a slibowala, že smazána bude wina gegich. Takto když mluwila, uwrhly se sestry k nohám gegim, potoky slz wyléwagjce a snažně prosjce, aby ona za ně orodowala, a jim to wyprosila, aby pokání gegich milé bylo a Bůh na milost ge přigal. Sw. Dorothea i s nimi proléwala

slzy nečistější radosti, a takto se modlila: „Bože, kterýž jsi řekl: Nechci smrti hříšníka, nabrž aby se obrátil a žil byl; a Pane Jezu Kriste, kterýž jsi pravil: že nad jediným hříšníkem počkají čínjcim andělowé w nebesích wíce magi radosti, nežli nad dewět a dewadesáti spravedlivými, kterýchto nehrěšili: račiž milosrdenswj swé těmto prokázati, kterých nepřítel byl odegmul. Nawrať tyto blaudjci owečky opět k stádu swému, aby gegich příkladem ti se opět k Tobě nawrátili, kterj se byli od Tebe odvrátili.“

Sapricius uslyšew tyto věci, tak se rozljtil, že hněwem oděw swůg trhal a i hned wešel, aby obě kagjci sestry žádama k sobě byly swázány a do smolného kofse uwrženy, kterýchto zapálen gsa i s nimi, shorel gest u přítomnosti sw. Dorothey nad tím plesagjci. Nynj byla Dorothea opět na štripek natažena a ukrutně mučena, ale w neywětšších bolestech byla předce gen tak weselého srdce a tak příwětivé twáři, že wšickni tomu se divily; ano Sapricius wytykal, gako by se gen pretwarowala. Ona ale odpowěděla mu: „Nikdy po celý čas žiwota swého nebyla gsem tak srdcečně weselá, gako právě nynj, gestto gsem dusse sester swých z ruky nepřitele wychwátila, a Kristu ge opět zjškala. — Nuže wladari! neproděwcy děle, a mně také dopomož, abych aučastna se stala nebestých radosti, a brzo w společnosti těch plesati mohla, s nimiž gsem zde hořké slzy byla proléwala.“ Pro tuto řeč Sapricius kázal jí w twář bít, a rozžatými pochodněmi páliť, tím wětšj wšak radosti zaskwěla se twář gegj, tak že konečně wladar wida se přemožena, rozkázal, aby štata byla. Což když zaslýchla, ay!

zapléšala duše její, a ona gafo u wytržení zvolala: „Díky Tobě milovníče dušij, že mne do ráge voláš a k sobě inne zveš.“

Když pak se ze saudnice brala, řekl jí Theofilus, přední písař s ausměštem: „Ty, nevěsto Kristowa, possliž mi z ráge ženicha svého gablka aneb růže.“ Dorothea slíbila, že žádost geho splní. Když přišli na místo poprawnij, prošla místra poprawnijho, aby se maličko pomodliti směla. A tu zgewilo se jí pachole, tři krásná gablka a tři růže w kossičku magic, genuž powěděla, aby gda k Theofilowi oboge mu odewzdal a řekl: že Dorothea dle slibu svého mu ge pošylá; a pak podawšsi šjgi štata gest.

Theofilus wyprawowal s posměchem saudruhům svým, co byl k Dorotě mluwil, a co ona mu slíbila. A ay! tui pachole wstaupiwšsi gablka i růže mu odewzdawá, říká: „Čchož od swatě panny Doroty byl žádal, cyhle ona z ráge ženicha svého ti pošylá.“ Theofilus užrew to zvolal hlasem velikým: „W prawdě gest Kristus prawý Bůh a klamu w něm není!“ Spoluauřednjci stojíce kolem něho, prawili říkáuce: „Theofilu, buď bláznjš, čili žertugesš toliko?“ „Ani gedno, ani druhé,“ odpowědel gim, „ale z dobrých přjcin wěřim gá, že Kristus prawý Bůh gest . . . Řekněte mi, gafy měšje nynj máme?“ Dni odpowěděli: „Anor.“ „Celá Kappadocie,“ prawil pak on, „gest ledem pokrytá a není zeleně letorošti k nalezenj. Co mysljte medle, odkud asi tato gablka a tyto růže přišly? . . . Gá se posmjwal Dorotě, co possetilý a žádal gsem od ni růžj ze zahrady ženicha jejího;

a ay pacholík, o němž, že ani mluvíti neumí, myslél jsem, přigda ke mně sladkými slovy ke mně mluví a odewzdává mi gablka a růže i hned zmižel. Kdož giný gest pacholík ten, nežli anděl Páně.“ A po slovech těchto wolal opět hlasem velikým: „Blahoslavení jsou, kteří věří w Krista a pro geho jméno trpí. On gest pravý Bůh, a opravdově maudrý gest, kdo w něho věří.“

Sapricius dowědew se o těchto věcech powolal Theofila a předstíral mu posetilošť geho, že welebí Krista, gehož wyznawače krátce před tím pronásledowal, a prudkými slovy mu domlauwal, aby pamatowal, gať mrzké gest toho Bohem nazýwati, gehož židé na kříž byli přibíli. „Proto právě,“ odflowl zas Theofilus, „že jsem slyšsel, že židé Krista na kříž přibíli, bludu swému jsem howěl, myslé, že on uikterak Bohem nemohl by býti. Denně rauhál jsem se geho jménu. Ted ale poznal jsem blud swúg a rauhání swé.“ Dlauho gestě mluwili tito mužowé, a Theofilus welkau mandrosti a wýmluwným ga ykem dokazowal marnosti a ničemnosti model, wychwalowal prawdu křesťanskau a s ochotností sám ku wšelikým mukám se nabízel: tať že se na něm vyplnila do slowa řeč Páně, kterýž uředlníkům swým byl mluwil: „Když pak wás wydagj, nebudtež pečliwi, kterak aneb co byste mluwili; dánot bude zagisté wám w tu hodinu, co budete mji mluwiti.“ (Mt. 10, 19. cf. Luk. 12, 12; Mt. 13, 11.) „A gá dám ústa a maudrost, kterěžto nebudau moci odolati, ani proti wám ostáti wšickni protiwnjci wáši.“ (Luk. 21, 15.) Wida Sapricius wšse swé namáhání marně býti,

počal Theofilowi mukami vyhrožowati, neodstaupj-li od Krista. A když on nikoli neustrassil se, rozkázal geg na škripec natáhnauti, železnými háky trhati a hořjcmi pochodněmi páliiti. Ale Theofil, gakoby ani necítil, trpěl wsse s wešelau myslj, často toliko wolage: „Krisite, Synu Božj, Tebe wyznávám, uweď mne do počtu wěrných swých.“ Na to odsaudil geg wladai, aby stat byl; a tať on teprw o gedenácté hodině nagat gša, obdržel odměnu s těmi, kterj byli po celý den pracowali.

Rozgimánj.

Kdo chybugjeho bratra aneb zgerwného brj=ssnjka naprawiti chce, tať k němu se chowati má, gako matka k chorému dítěti se chowáwá. Dna hladj ge a miluge, a mnohém autlegšj pěči o ně má, než kdyby zdráwo bylo. Lěky nemocně dušš neprospěgj, leda ge ruka podáwá, kterauž nemocný náwidj. A protož kdo blaudjeho naprawiti chceš, neyprw geho důwěru si ziskej. Wředú dotýkati se nesmjme leda gen hebkau rukau a gen pozwolna: sic ulěčenj gest nemožně. Šřebjť rozmnožuge rány a bolest, nemjrnj wššak gid: tať tať stále předházkj a popichowánj rozmnožuge nenáwist a bolest srdce. Proto sw. Dorothea neřárala sester swých, aniž gim čeho wyčítala. Z ust gegidj mluwila gen láška, a gegj gednánj bylo paubá láška; a láška gegj nassla přjstup k srdci odpadlých sester, a které nedlauho před tjm Krista zapřely, nynj žiwot swúg pro něg obětowaly. O! kězby wššickni, kterjž bljznjho swého kárali a trestati powinowáni gšau, nezapomjnali, že láška gest kljč, kterýž otwirá

nám srdce bližního, a že komu se srdce hříšnějšíka otevřelo, ten že snadno o napravení jeho pečovati může. Mnohý, kterýž nyní pod břemenem provinění gen klopýta, klesne dokonce, pakli geg stále popichovati budeme; ale byl by zůstal, kdyby láskavá ruka a milosrdné srdce ku pomoci mu byly přispěly.

„Což mdleho bylo neutvrdili gste; a co nemocného bylo, nehogili gste; což zlamaného gest, neuvázali gste, a což zavrženo gest, neprivedli gste zase; a co se bylo potratilo, nechledali gste; ale s přisnostj panowali gste nad nimi a s mocj.“ (Ezech. 34, 4.)

„Máme pak my silněgšj mdloby a neumělost nemocných snášeti, a ne sami sobě se libiti.“ (Řim. 15. 1.)

Modlitba.

Bože! genž gš tak trpělivý a tak sborjwagj, že nás hříšných dle spravedlnosti své nestiháš; prosjme, račiž také srdce naše obměkčiti a láskau ge naplniti, bychom i my s bližnjm swým trpělost měli, a když klesá, dle příkladu Twého raděgi dobrodinjm a láskau, nežli urputnostj geg k Tobě obrátiti se snažili. Skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Dnes se také světi: W Cesarei w Asii sw. m. Theofila; w Palestíně sw. paust. Barjanuafi; w Auvergui franc. sw. m. Autholiana; w Arrasu belgicém sw. křst. Waasta; we Féncii sw. b. m. Elybana; w Rimě swatých muč. Saturnina, Theofila a Merokata; w Bononii wlašké sw. kardinála Querina.

7. Život svatého Romualda,

zakladatele řehole Kamaldulenské. (R. 126.)

Romuald narodil se roku 956 ve Vlastém městě Rywině čili Raweně, a pocházel z vývodského rodu Honestův. Rodičové jeho bažice toliko po slávě a věcech světských dali syna Romualda v umění světském dokonale wycwiciti, wšak mravně wychování jeho tak zanedbávali, že se rozmarilému životu oddal a mladý wěk swúg prostopášnostmi a bohopustým obcováním posškvrňoval a hanobil. Častěji zatím klepávala milost Boží na brány srdce jeho, a on ačkoli pohřžen gsa ve wjr. i světských radosti, nemohl se předce nikdy gatenus světějšímu citu ubrániti, kterýž geg upomínal, že wšedko weselí, wesšterá sláva i cokoli nám swět rozkošného podává, marné gest, a dusse při tom wšem že chradne a se hubí. Obzvlášť působila při něm samota, kdýž někdy na honbě do hlubokých lesů se zabral. Tu mluwíwal sám k sobě: „D gáť dokonale mohli v takowýchto pustinách pastewníci Bohu slaužiti! D gáť wyborně mohli by i tuto wzdálení ode hluku světského v pokoji žiti.“ Ale milost tato nemohla dlaugo v srdci jeho vznikn nagiti, protože gi wždy hlucnými rozkošsemi dusil a potlačowal; až konečně neobyčegná a brozná událost geg násilně z wjru marnosti světských wytrhla a na stezku ctivosti a bázně Boží uwedla. Romualdůw otec Sergius, muž to náruživý a prchly, zabil v saubogi u přítomnosti syna swého gednoho z příbuzných, s nimž pro lauku v rozepři byl. Romuald tauto událostí gáť z těžkého sna se

probram, odebral se do kláštera Benediktinského blíž Rávenny, Klesse řečeného, aby tam za otcův hříšný skutek pokání činil. Čtyřiceti dní trval tu na pokání a mezi tímto časem geden z tamněšších bratří, laik, prostými ale srdečnými slovy mu domlával, aby opustiv svět a marnosti geho s celým srdcem k Pánu Bohu se obrátil. Romuald dlaubo odpjral; než že se mu sv. Apollinár, kláštera toho patron, zgeril: to na srdce geho dorazilo, milost Boží zakotvila se w něm, a on snažně prositi se gal, aby do tehole přigat byl. „Kagjejm dáwá Bůh, aby se obrátili k spravedlnosti, a posílunge slabých, aby setrwali.“ (Ecel. 17, 20.) Bratří ale báli se pchliwosti a huěwn otce geho, a proto prosieb geho nechťeli wyslyšeti; a teprw když arcibiskup Rávenatský za něho se přimlával a strach gegich gim odůal, stal se Romuald aucasten toho, oč žádal. Byltě pak teď gako znouu na svět narozen. Ten, kterých druhdy život wedl rozmářilý, a toliko w rozkossich světských si libowal, zachowáwal nynj wesskeren zákon klášternj se wssj ochotnosti a swědomitosti; samota a stálé objránj se s Bohem bylo mu zaměšknánjm neymilegšjim a krocenj náruživosti a nirtwenj tělesnosti tak přjgemně se mu zdálo, že mnoho swětu oddauj, nemohauce děle na geho horliwost se djwati i o bezžiwotj geho stáli. Romuald opustil proto klášter a odesel do Benátek, když se o Marinowi, paustewniku tu na bljzku žiwaucejm, powěst byla rozessla, že swatě žiw gest. Toho Romuald wywoliw si za mistra denně w bázni Boží, w tuhém žiwobytj a w pokore, a zwláštj w trpěliwosti a tichosti welké pokroky činil.

• Toho času stalo se, že Petrus Urseolus, vladař Benátský, gegž pro vraždu svědomj hnětlo, Marina, Romualda a Kwarina, opata kláštera sw. Michala z Kasan w Katalonii, práwě w Benátkách messkagjeiho o radu žádal, gakýmby způsobem winu swau smazati a svědomj swé ufogiti mohl? Z radiliť gsau mu, aby opustil domow a rodinu, a do řehole něgakě wstaužil a po čas žiwota swěho se kál. Urseolus přigal wděčně radu tuto, a pripraviw se šel s třemi těmito gmenowanými do Španhel, a tam paušternický žiwot wedli. Mužůw těchto ctnosti brzy počaly šwjtiti po celé kragině té a drahně množstwj lidj po spasenj taužjicjch scházelo se k njm, aby na cestu ku blaženosti wedeni byli, žádagjce. Prostředky, gimíž tito mužowě Božj k cšl swěmu so doprawiti důwěřowali, byly tito: těžká ručnj práce, přjsně posty, neustálá modlitba, swatá rozgimánj, častě a mnohě bděnj a odewždanj se do wšle Božj. Romuald byl gim negenom předstaweným, ale také wzorem tuhě kážně. A tu ráčil Bůh milostiwě na něho dopustiti, aby od nepřjtele lidšeho pokausen byl, zdali w předšewzetj šwěm setrwá. Ten předstawowal mu neustále bohatswj otce a sláwu rodu geho, rozkosse a radosti swětšče, čehož wšseho žeby užjwati mohl, kdyby opustił paušit opět do swěta wstaužil; ano ke wšsemu konci, i k zausalswj geg pudil, gakoby mu Bůh pro welikě proviněnj mladošti geho milosrden býti nechťel a žeby wšškerě geho pokánj marně a zbytečně bylo. Těměř pět let nufel muž Božj hnusná tato pokausenj šnásťeti, ale předce w nich neklesl: ano čjm tužšj byl

bog, tím aužegi pogil se on s Bohem, a gelikož giž gedentráte sladkosti čistého swědomj a bohomyšlného života byl zakusil, s milostí Boží nepřitele swěho přemohl.

W ty doby otewřel také Romualdůw otec Sergius milostí Boží srdce swě, a welice pykage neporádného života swěho, wstoupil wedle příkladu synowa do kláštera. Pokusitel lidský dorážel také na něj wšši silau. Giž giž klesal do wjru marnosti swětšých opět se uwrhnauti chtěge: an Romuald rychle přigda geg prosbami, plácem a wzbuzowánjm opět w kázni utwrdiw, tak daleko přemohl, že w nj až do smrti setrwáwage, swatý život swúg dokonat. D gať hořce musęgi mnozi po smrti toho pykati, že dobrá předsewzetj pustiwšse mimo se do starých hřichů zase upadli. „Kdo setrwá až do konce, spasen bude.“ (Mat. 10, 22.)

Do nynicka žil sw. Romuald buď na pausstich, buď w gednom aneb druhém kláštere. Po něgakém čase zgeweno mu, aby do kláštera Klasse se nawrátil, kdež ho bratrj Klasseňstj gednomyšlně za opata si wywolili. On nechťel se sice w tuto důstognost uwázati, nehodnost swau a neschopnost předstjrage. Předce wšak uštoupil prosbám cisare Dttj III. (996) a zwláště boge se kletby cirkewnj, kterau mu arcibiskup Ravenalenský vyhrožowal. Romuald zákonům Božim a cirkwe sw. gsa nawyklý, a w plněnj wúle Boží dokonalošť křesťanskau vyhledáwage, snažil se také spolubratry swě o tom wšsem přeswědciti a od neporádného obcowánj gegich na cestu kázně a bázně Boží ge přiwěsti. Ale bratrj protiwili se geho dobré wúli a wzdorowali rozka-

žum geho. Pečya a hořkost připogila se nyní k neporádku a nebylo nikoho, genžby mistra Romualda byl poslauchati sobě liboval.

Znamenage Romuald, že takto netoliko bratři denně stáwagi se horššimi, ale že geho vlastnj bohomyšlnost hyne: opustiw klášter, odebral se s Thannem a Bonifaciem, muži welmi důstognými a s mnohými ginými urozenými Pány z komonstwa cisarowa do Percum. Tu upraviw pro ně chýsse i pro mnohé giné, kteří k němu gakožto mistru swé autočistě byli wzali, w takowé s nimi kagjcnosti a přisnosti žiw byl, že wúbec wzrústalo nad tjm podiwenj. A kdož by se také nediwil, wida nyní muže, kteří druhdy kmentem a zlatohlawem se odjwali, weliké k službám swým komonstwo mjwali, a w samých rozkossich a radostech žiwot tráwili — kdožby se nediwil, wida ge, ani nyní sprošým pokrmem za wděk berau, bosí chodj, wšši spolednosti s lidmi se odlučugi, tuhau káznj se morj, a pracj rukau swých se žiwj!

Romuald wraucně po blahu bližnjch swých dychtě, dokawadž o hrjšnjcjch wěděl, neměl na gednom místě stáwj, nýbrž po wšech téměř kragjch chodil a wšsude buď nowé kláštery stawěl a zakládal, buď w starých dobrý řád uwáděl a mnichy ku káznj slowy a příkladem nutil; ano i do Uher se chystal, aby wjru Kristowu taměgšjim obywatelům hlásal. Nemoc, kteráž ho obkšcila, zmařila tento spasitedlný aumysl geho. Nejznamenitěgšj z těch takowých klášterů gest zagisté Kamaldulenský, od něhož také mnissi, kteréž on buď shromáždil, buď napravil, Kamaldulensstj se gmenugi. Na

cestách svých, tak o tom se píše, přišel také na
jednu horu blíž města Arezzo (v nynějším To-
skánsku) ležící. Gsa přinucen zde přenocovati viděl
ve snách řebřík od země až k nebi sábagící, a lídi
v bílém rause, na horu a dolů stupující. Dru-
hého dne z rána obtud gda, potkal se s vlastnj-
kem té krajiny, hrabětem Maldeho z Arezzo, a po
krátké s ním rozmluvě vyrozuměl, že i tento po-
dobně vidění měl. Magice to za wnukení Boží
uložili na tom místě paustewnu pro mnichy wy-
stawěti a gim bílý oděw ustanowiti. Počátek uči-
něn s kosteljkem, k němuž Romuald pět chýšek při-
pogil, kteréž se wšak wzkřístagickým množstwím žáků
nad miru rozmnožily. Romuald dal gim pravidla
sw. Benedikta, přidal mnohé gine, změnil černý
oděw na bílý, a tak založil nowý řád, genž od
místa, na němž prwnj tento klášter wystawen byl,
campus Malduli, pole Maldulowo, aneb Kamal-
dulenský flaul. Romuald nezůstal wšak ani w
této krajině; nýbrž usporádaw wšse, odesel do Citri
w Umbrii, a tu shromáždio mnoho společníkůw
wůkol sebe w neytužší kázi žil. Geden wšak
mladý mnich z rodu wzneseného, gsa často a dů-
tkliwě od sw. Romualda pro uečistotu a tělesnost
kárán, mstil se a mistra swého, giž starce vysokého
wěku, z podobného hřichu narřl. A skutečně také
otec tento milý od krátkozrakých mnichů beze wšeho
wyšetření a proti wšsemu práwu i církewnj klatbay
stjhan byl. Čest měsíců uel swatý muž w pokore
ducha bezprávj toto. Wšak tu zgeweno mu, aby
nedbage na saud bratřj, duchownj swě powinnosti
opět wykonáwati a mšji swatau flaužiti počal. Tu-

dž naplnila se duše jeho nebeskou radostí, a on zato mnohem více se kál. Jeho oděv byl hrubý, pokremem mu byly syrové kořinky, aneb což podobného, a nic také si nepřál, coby smyslům lahodilo. Pod takovým mistrem stogjej žákově, gimž na dokonalosti záleželo, w krátkem čase daleko pokročili, neboť kde kážeň klesá, věšši wínu představenj uesau. Dstatně ačkoli Romuald velmi přísný zvláště na sebe byl: nikterak tomu nechtěl, aby bez wýminky každý w podobně přísnosti život trávil. Obzvláště nelíbilo se mu, aby kdo násilně bděl, a modlicjm se radjwal, aby snažili se k modlitbě s dobrým aumyslem přistupowati, a mysl swau na obsah gegj upjratí, dále ale nemnoho si wycjtati, když proti wůli gegich gině myšlěnkj se gim na mysl wtjragj.

Pracemi a wěkem sešly gsa, pocjtíl Romuald, že hodinka jeho se blížj. Z opustiw klášter Sirský, do kláštera Vallis de Castro řečeného se odebral. Zde na blizku wzdělal si paustewnu a při nj kapličku, aby měl, kdeby se modlil. Ddsud pak newyssel wjce; nobřž modlitbami, posty, rozgjmánjm a mlčenjm připravowal se k smrti swé, kteráž geg léta Páně 1026, dne 19. čerwna zproftila wazeb tělesnjch.

Rozgjmánj.

Gať mile swatý Romuald ohawnost hřjchů swých poznal, a potřebu pokánj zpozorowal, hned také pokánj učinil, neodkládage až na čas nemoci aneb na léta dálšj. Tjm nám příklad dal, abychom i my hřjšnj gsauce s pokánjm swým nikterak neodkládali. A zagisté gest to wěc na newyšš

nebezpečná s pokáním prodlévati. Neboť wjmeliž, gať dlaubo aš Bůh nám sshowjwati, gať dlaubo trpělivě na hřichy nasse patřiti bude? Zdaž zgewil nám gať dlaubo chce nám poshowěti? Nemůželiž prwnj smrteclny hřich, gehož se dopustjme, takě i posledujm býti, gehož Dn beze msty a bez trestu gessťe ponechá? Dwssem mnohý člowěk sestará se w hřjssich, ale sami andělowě geho a miliony lidj giž po prwnjm hřichu k zatraceni byli odsauzeni. Což požádal-liby dnes Bůh dusse twé, — kterať omluwil bys se před sprawedliným a wssewědawcjm Saudcem? Ty zpoleháš na čas budawcj? Z wjše-liž pať dogista, že Bůh, genž dnes ti milostiw býti chce, zjtra takě gessťe milostiw ti bude? aneb že milostj swau poshowj, ažby se Tobě snad zalibilo, aby gj se wjce neprotiwil? Lotr kagicj sice i w poslednjm okamženi žiwota gessťe byl na milost přigat od Pána: ale hned na druhé straně giný bez milosti zabynul. Bůh sice mnohému hřjssjku milosti welikau mjru udělil: wssak smjše-liž ty se tázati, zdaž i Tobě takě udělena bude, gežto gfi gj tolikráte byl powrhl? Diwno, kdo na těle posskwrněn gest, i hned běžj se očistiti, ale o posskwrněnau dussi niřdo nedbá; kdo na těle raněn, spēšně lékařě powoláwá; kdo zraněnau má dussi, o leky a hogenj gegj péče nemá. Kdyby diwořá žwěř na nás dorážela, i hned budem wolati o pomoc: když wssak ďábel na dussi autoř činj, ach! tuť gsme němj.

Tak negednal sw. Romuald; kěž by geho příklad k následowánj nás powzbudil!

„Neprodléwey obrátiti se ku Pánu, aniž od= kládey den ode dne.“ (Ecl. 5, 8.)

„Snažugte se wcházeti těsnau branau: neboť, prawjm wám, mnozi hledati budau wejiti, a ne= budau moci. Když pak wegde hospodář a zawře dwěre a počnete wně státi a tlauci na dwěre, řkauce: „Páne, Páne otwři nám“, a odpowjdaće dji wám: „Neznám wás, odkud gste?“ (Luf. 13, 25.)

Modlitba.

Páne Ježíssi Kríste! genž nechceš smrti hřj= snjka, ale aby se obrátil a žiw byl: neodpírej, prosíme, nám milosti swě, ale w kterémkoli okamženi k Tobě se obrátíme, přispěj nám jako Romualdowi sw. ku pomoci, a přigmi nás na milost a uděl nám milosrdenstwj swěho, bychom pokud gme na žiwě, strže pokánj cestu k Tobě otwřenau měli. Genž gš žiw a kralugeš na wěky wěkůw. Amen.

Dnes se také swěti: W Heraklei sw. muč. Theodora; w Frigii sw. m. Abauka; w Egyptě Saracenu aposstola a prwniho gich bi= skupa Moggisse; w Oberguii we Francii sw. m. Amantia; w Cham= paguii sw. Trezana; w Luta, Wlaském sw. krále Richarda; w Bo= nonii sw. wbowy Juliany; w Londýně sw. bisk. a muč. Augusta.

S. Žiwot swatého Jana z Mathy,

zakladatele řehole Trinitarů. (R. 1213.)

Jan z Mathy narodil se dne 24. čerwna r. 1169 we Faukoně na pomezj Prowincie ležicjm městě. Geho rodičowé rodem a bohabognoští se stkwěgice, zasljbili syna swěho giž w dětinských gehu letech Marii Panně, a geg netoliko dle starwu wy= borně wychowávali, ale obzwláště k bázni Boží

a ku křesťanské dokonalosti vedli. V srděčku geho gemném brzy také uhostilo se milování Pána Boha, tak že již na pacholetu gewila se podiwu hodná náklonnost k modlitbě a taková autlocitá láska k bližnjmu, že když na študijch w městě Aix (Es) trwal, weškeré peníze co na wyraženau obdržel, chudým rozdáwal, a neywětšj swau radost mįwal, když nemocně nawštěrrowati, ge obľuhowati, rány gim přewazowati a gině milosrdně skutky wykonáwati mohl. Po skončených študijch odebral se s powolenjm otce swěho Eufemia do Parjže, aby w bohosłowj se zdokoualil a kněžské hodnosti hodna se učinil. S njm šla také geho náklonnost k modlitbě a geho autlocitá láska k bližnjmu. Z nemohli dľauho podtagi zůstati. Brzy pro swau hlubokau učenosť za doktora byl prohlášen, a pro krásně ctnosti na kněžstwj poswěcen. K prwnj mšši swatě připrawowal se s wraucj horliwostj, a když nekrwawau tu obět skutečně Bohu přednášel, w roznjceně pobožnosti swě anděla Páně uźrel, genž ruce swě ke dwěma zagatjm wstahowal. Widěnj toto si wykládal, že od Boha powolan gest, aby oddal se na wykupowanj zagatých, w otroctwj pohanů bjdně žigicjch křesťanskjch bratřj. —

Než „nebude-li Hospodin stawěti domu, darino ušľugi ti, kterjž stawěgj geg.“ (Žalm 126, 1.) Dle tohoto wyroku žalmisty Páně smeyšlege, nechtěl Jan ničeho podniknauti, leč by se dřjwe s Hospodinem byl poradil a o pomoc a milost geho byl prošil. Za tau přjcinau odebral se do gakehoš lesa w biskupstwj Meldenském (Meaux), kde od někteřeho již času sw. Felix z Valois co pauste-

wnjř život trávil. Mezi oběma muži vzniklo hnedky upřimně přátelství a oni vešpolek se podporujice a wzbuzujice slaužili téměř dnem i noci Bohu, Pánu swému, posty, modlitbami a rozgimánim. „Kdož se bogi Pána, hledá podobně dobrého gen přátelství, nebo galkž on gest, takový bude přítel geho.“ (Efl. 6, 17.)

Tri leta byli giž swatj mužowé pospolu w takowěto službě Božj strávil, an gednoho dne sedice u pramene crčjeho a o nábožných věcech rozmlauwajice, na gednau zelena spatřili, genž mezi parohy zdál se miti křjž barwy modré a čerwené. Widěnj toto Janowi uwedlo na šmysl ono dřewněgšj, kterěž byl při prwnj misi swatě měl. Z wyprawowal ge příteli swému i doložil, co že z toho dřjwe byl saudil, a gať nyní w předsewzjetj tom swém utworzen gest. Swatý Felix hned swau pomoc přisljbil a tak swatj přátelě uzavřeli nowý spolek založiti, spolek to o wykupowánj zagatých a otroků se zasazujicj. Zatjm wěc tuto do wůle Božj oddali a zdwognásobnili modlitby swě a posty, aby požehnánj Božj šj wyprosili. Ku konci pak roku 1197 putowali do Řjma a požádali sw. Dce o potvrzenj nowého řádu a o požehnánj. Papež Innocens III. mage giž wědomost o swatosti těchto mužů, s welkau radostj, gaťoby anděle Božj byli, ge přiwjtal, a záležitosti gegich bez prodlenj kardinálum a ostatnjm biskupům předložil, aby oni wěci tyto zdrawě a maudře uwážili a na ruky dali, coby ustanowiti se mělo. A kolyž blahočinně podniknutj toto schwáleno bylo, nowý řád gest potvrzen, a dáno mu gměno neyšwětěgšj Trojice čili Trinitarů

aneb bratrů k vykupování zagatých. Také přikázal tento náместek Kristův, aby bratři z řádu toho nosili oděv bílý, na prsech červeným a modrým křížem ozdobený, a slíbil, že řád ten, co jen možná podporovati bude. Jan pak byl za prvního generála řehole té ustanoven.

Díky činice a dobrořečice Bohu, navrátili gsa se sv. mužové do Gallie a tam pomocí krále Filipa Augusta, a zvláště pomocí Pána ze Chastillonu, Gaudera III., vystavěli nyní na tom místě, kde onoho gelena byli užívali, první klášter svůg, gegž Cersroid nazvali. Felix z Valois byl prvním jeho opatem. Za krátký čas přeplnil se klášter, a mimo ten jiné stavěti se musely, a také moc a sídla nového řádu tak se zmohly, že bratři již se dle určení zákona svého na vykupování zagatých a otroků vysílati mohli. Sv. Jan sám na cestu do Afriky vydati se chtěl: než nemoha z důležitých příčin od papeže povoleni obdržeti, vyslal roku 1201 za tau příčinan dva z bratři do Marokánského mocnářstwj, kteří s pomocí Boží 186 otroků vykoupili. Jan ze šťastného výsledku toho na neuvěřě gsa potěšen, snažil se opět sám do Afriky přeplawiti. Ale swatý otec poslal geg s vyslanstwjem do Dalmátska, kdež slowy a příkladem w duchowenstwu, u dwora a u ostatního křestanstwa tak blahé šjmě ctnosti a pravě katolické wjry rozesíl, že když se nawrátil, papež důstognost kardinálskau mu podával. Takowau důstognost wšak Jan w pokore své přijiti nechtěl, a toliko o povoleni prosil, aby aspoň nyní 1202 dle určení zákona svého na vykaupteni otroků se wyprawiti směl.

Ž žehnal také Hospodin takové snaze. Bylťe právě jako anděl strážný; všudy učil, těšil, šilil, a pokud síly stačovaly, nešťastně vykupoval, a na jeho pťiciněni obdrželo 110 zagatých w Tunisu swobodu. Zagatých, kteréž vykoupiti nemohl, důvěře w Boha, ku stálosti we wjře a k ctnostnému žiwobytí napomínal a wzbuzoval. Roku 1210 přeplawil se podruhé do fraginy této, a 120 otroků zase vykoupil. Tu však pro swau horliwost od newěřicjch a pohanů mnoho trpěti musel, kteréž takové jeho počínání trpce nesli. Ti nad ním rozhořčili a rozljtili se tak welmi, že utali hlavní weslo od lodj, na kteréž se s vykauptenými přeplawiti chtěl; roztrhali plachty a tak tyto nešťastně, nyní ale w Bohu šťastně lidi do šjřebo moře wystrčili. Jan ale i tu nezaufal sobě, nobřž použiv pláští místo plachet, napomínal všedky přítomné, aby důvěřili tomu, genž wětrům a wlnám prikazuje, a s křžem swatým na palubě stoge, loď tak řjdil, že w krátkem čase s pomocj Boží bez aurazu w Dstii nedaleko Řjma přistali. „Zdaliž w ruce twě, Pane, neuj síly a moci, tak že není kdoby se mohl protiviti proti Tobě?“ (II. Paralip. 20, 6.)

Po nawrácení šwém snažil se Jan rád swůg dle možnosti rozmnožiti a zdokonaliti. S tñm au-
myslem mnohé země a fraginy procházege, všady nové kláštery zakládal. Mezi takowými byl zagistě geděn z neykrásněššjch ouen w Paříži, zbudowaný na onom místě, kde dřjw kaple sw. Mathurina mučedlnjka stála, odkudž bratři Trinitári we Francouzsku také Mathurini slugj. Ale mnohými strastmi podrylo se konečně zdrawj sw. mužč, a on do Řjma

se odebral, a tam w tiché pobožnosti život swůg trávil. Poslednj dvě lěta žiwota swěho obětował wýstředně tělesně a dušewnj blaženosti bližnjho swěho. On wyničował zagatě, posluhowal nemocným, pečował o chudě, blásal, kde gen koli mohl, slowo Boží, a to s takowým prospěchem, že i nezawrželegšj hřjšnjci na pokání se dávali; a při wšsem tom tak přjsný byl na sebe gako w mladosti swě. Dwšsem — kde slowa skutky se podporugi, tam milost Boží působj.

Znamenage pať, že Hospodin geg wolá, swolal takě on bratry swě, a mnohau přjmuluwau gim pěči o zagatě na srdce kladl a připomjnal, gako mnoho požehnání sřze ně lidu Božjmu přigiti může. Na to modlil se wraucně a skonol w 61. roce wěku swěho dne 21. prosince lěta Páně 1213.

Rozgjmánj.

Most k Bohu wedaucj gest milosřdenstwj k bližnjmu: a přes tento most swatý Jan z Mathy perwným a gistým krokem krácel. My tež křestané gšme, wespoleť swatými wazbami spogeni, a nic s nás powinnost tu nešegme, dle kterěž bližnjmu swěmu tělesně i duchownj milosřdenstwj prokazowati máme. Wěru welká gest to slepota, newidjeli gať drahě poklady sobě sřádáme, paťli milosřdenstwj prokazugeme. Můželi coš potěšitedlněšjho býti nad slowa Páně, an dj: „Blahoslaweni gšau milosřdni, neboť oni milosřdenstwj dogdau.“ A což pať nám nad milosřdenstwj Boží potřebněšjho gest, bez uěhož ani žiwu ani spasenu býti nám nelze. Od Boha pocházj každy dar dobrý,

a on naplnuge ruce nasse a uděluje nám všeho
čehož potřebujeme: abychom také i my bližnímu
svému, když v potřebě gest, ochotně přispívali.
„Nebo veselého dárce miluje Bůh.“ (II. Kor.
9.) Komu mnoho dáno, od toho mnoho žádati
se bude. Na saudu budeme sauzeni podle milosrd-
ných skutků svých: zdali jsme i my uabě odjivali,
sytili lačně, napágeli žiznivě, navšttěwowali ne-
mocné. A nad to uade všefco: V tom jsme po-
znali lásku Boží, že on dušsi swau za nás položil:
i my máme za bratři dušsi klásti. „Kdoby měl
statek tohoto swěta, a widělby bratra swěho nauzi
trpěti, a zawřelby střeva swá (srdce swé) před
ním: kterať lásta Boží zůstává w něm?“ (1. Jan
3.) — A nynj polož každý ruku swau na srdce, —
a taž se, gestliž aš geho dosawádnj gednání po-
dobá se k gednání sw. Jana. D gať obštogime na
saudu věčném, až Kristus P. přijde a wytykati
bude nám, že jsme neodjivali, nesytili, nenapágeli
ho, a kdy w nemoci, kdy w žaláři byli nenawšttjwili
ho a nepřijli k němu?

„Vamatugte na wězně, gačo byste spolu wě-
zňowě byli, a na sauzené, gačožto i sami w těle
bydljce.“ (Žid. 13. 3.)

„Milosrdenstwj a smilování čiňte gedenkáždy
s bratrem swým.“ (Zach. 7, 9.)

„Čiňte milosrdenstwj a saud, wjce se ljbj
Hospodinu nežli oběti.“ (Přjst. 21, 3.)

Modlitba.

Bože Otče, dárce všeho dobrého! račiž, pro-
šime, wzbuditi w nás prawau horliwost w milo-

srdenství a v dobrých skutečích, abychom když nelze nám zcela příkladu sv. Jana následovati, aspoň z toho, čehož gfi nám uděliti ráčil, s dobráú vůlí a s čistým srdcem bližnjmu svému pomáhali. Za to prosíme Tebe, srrze Ježíše Krista, genž s Tebou žív gest a kraluge i s Duchem svatým na věky věkův. Amen.

- Dnes se také světi: V Francii sv. epata Štěpána; v Berbúne sv. b. Pavla; v Besančene sv. bisk. Nicetia; v Římě svatých muč. Pavla, Lucia a Evriaka; v Pavii sv. b. Zuberka; v Miláne sv. b. Honeráta; v Řezne sv. epata Erharda; v Alexandrii sv. p. a m. Kerinthie; v Armenii a Persii mnoho mučedlníků; v Sařibratě mnoho umuč. kněžj; v Anglii sv. Euthenana.

9. Život svatě Apollonie,

panny a mučednice (M. 249.)

Něgaly čas, obzvláště za panování císaře Filipa, požjvali křesťané téměř úplného pokoje, tak že v příjživé této době mra Kristova překrásně vykvétala. Než mnozi z pohanů, pohrdající podávanou sobě milostí, příležitosti vyhledávali, by zuřivost svou na křesťanech vyliti a hněv svůj ukogiti mohli. Z podobilo se jim. V listu, gegž sv. Dionys, biskup Alexandrinský, Fabiowi Antiochenstému zaslal, nalezá se o tom následující svědectví: „Hádat něgaly, pod záštitou náboženství popudil pohanů proti nám, kteříž vsseliké nešťetnosti páchajice, a nevinnou krvj křesťanův ruce své prznice, domnjvagj se, že by tím bohům nebeli spjše dáblům pravau poctu vzdávali.“

„Neyprv gistého starce, gménem Metra popadše, veleli mu, by slova rauhává a bezbožná

proti Bohu mluvil. Když pak jim po vůli býti nechtěl, tělo jeho kygmi ubili, tvář i oči ostrým trním zbodali, a naposledy wywedšše geg na předměstí ukamenowali. Na to gistan prawowěřící ženu, kteráž Kwinta neb Kointa říkali, do božnice modlářské uwedšše, k tomu nabíjeli, aby falešným bohům poctu wzdala. Když ale ona poctu takowau za obawnost pokládajíc, tomu odporowala a se pryč odwracela, włáčeli tělo gegi, o žernow bili, bičowali a mrškali. Tak zedranau wywlekli na předměstí a tam konečně ukamenowali.“ To, když se bylo stalo, wssični gednjm takměř anprkem na domy pobožného lidu útok učiniwšše, sausedy své rychle z nich wen vyháněli, laupjce domy drancowali, a bohatstwj s nábytkem dražšjm sobě ukládajice. Konečně gali Apollonii, pannu welmi nábožnuu a téhož času giž poněkud letitau, a poljčkowali gi tak ukrutně, až gi wšsedky zuby z úst wypadali. Pak šnešše na předměstí dřjwj na hranici, hrozili gi upálenjím, ucbudeli slow rauhawých spolu s nimi wěrečně mluwiti. Ale ona wyžadawšše sobě maličko času, gačo aby se na to rozmysliti chtěla, a wywinuwšši se jim z rukau, sama rychle na hranici wskočila a dobrowolně tělo své k spálenj wydala. Pohané widauce, že Apollonie ochotnějšjí k šmrtni gest, než gegi katowé k mučenj, zděšili se. „Mimo gmenowané mučedlnjšky trpěl také sw. Serapion, byw we wlastnjm domě ukrutně mučen, na wšsedy člancjch a přjhbjch audů polámán a pak s swrchu domu swržen.“ — Sw. Dionys ugistuge, že ani gediny wjry nezapřel, a že wssični raděgi život, nežli wjru zurčjm a wzteklým pohanům obětowali.

Rozgimánj.

Utrpenj a smrt swatě Apollonie spjisse k obdivování, nežli k následování se nám představuje; neboť bez zvláštního zrození Božího, gež sw. Apollonie zagisté měla, nemá žádný člověk pod smrte-
dlným hříchem smrt sobě učiniti. Samowražda gest brozný zločin a prohřessenj se proti sobě, proti společnosti lidště a proti Bohu. Menšij to přirozenau powinnostj každěho, život swůg, neywětšij z statků pozemšťých, pokud gen možno zachowati? Čili nám dowoleno gest, wazby, gimiž ku společnosti lidště pautáni gsme, zločinem přetřhnauti. Smjmelij w práwo téhož sabati, kterýž gedině pánem nasseho života gest? Kdo w prozřetedlnost Boží wjru má, we wšech protiwenshwjch zmužile a trpěliwě sobě počjnage, zagisté obstoji. Dni gest skalau, o níž se lámaw wlny protiwenshwj, oni wůli ukotwenau w Bohu mage nepodlehá bauřjm života wezdeg-
ššjho, a bytby strasti celěho swěta na něg se walily, netratj naděge w Boha, a života swěho užjwá tať, aby se dokonalým a wěčného králowstwj hodným stal. Kde ale není wjry, tam zmáhá se slabost, bogácnost, zausalshwj, a z těch samowražda počáteť swůg běre.

„Neciň mnoho bezbožně a nebýwey bláznem, abys neumřel před swým časem.“ (Eccl. 7, 18.)

Modlitba.

Pane Bože! Život, gegž gsi nám dáti ráčil, budij Tobě zaswěcen. Propůgč toliko, bychom dny swěho žiwobytj gafo sw. Apollonie použili k swému

zdofovaleni a až počet dnů nassich dogde, za odměnu věčné královstwj obdrželi, skrze Ježísse Krista Pána nasseho. Amen.

Život swatého Nikesora.

(R. 260.)

„Obsauzeni bez milosrdenstwj stává se tomu, kdo nečinj milosrdenstwj.“ (Zak. 2, 13.) „A ře-
klby kdo, miluji Boha, a bratra swého nenáwi-
dělby, lhár gest.“ (I. Jan 4, 30.) Tata slowa
auplně naplnila se na Sapriciowi w roku asi 260.

Sapricius byl knězem w syrském městě Antio-
chii. Mezi nim a Nikesorem tak autlé bylo přá-
telstwj, že se podobalo, gakoby vlastnj bratij byli.
Dlauho giž trwaly tyto přátelské swazky, an se tu
nepříteli wsseho zlého, a lhári od počátku podarilo,
smě nswornosti mezi ně wtrausiti a obapolnau
hořkost tak welice rozmnožiti, že na wtegně ulici
sobě je wyhýbali.

Po něgakém čase wssed Nikesorus do sebe,
prosil některých z přátel, aby kněze Sapricia we
gměnu geho odprosili. A newyrjdiw tjm ničeho
poneyprw, poslal k němu po druhé i po třetj, wssak
nadarmo; neboť ouen zapoměl gest slowa Páně:
„Odpusťte a bude wám odpusttjno.“ Wida Nike-
forus, že cizj prosba zatwřelého přjtele obměkčiti
s to nenj: odesšel sám k němu, a padna na kolena
prawil: „Odpusť mi otče pro Boha!“ Ale Sa-
pricius zůstal zatwřelým.

W tom čase wypuklo za cjsáře Valeriana nowé
pronásledowánj křestianů. Mezi ginými i Sapri-
cius na saud postawen byw, slawně a zřegně o

Kristu Pánu wyznal: že gest prawy Bůh, stwo-
 řitel nebe, země a moře a wšeho, což w nich gest;
 pohansstj bohové ale že dábly gřau, a modly, ge-
 likož žádněmu ani škoditi ani prospěti nemohau, že
 země že wyhlazeny býti magj. Toto slawně wy-
 znánj rozhněwalo saudce na neyweyš, a protož
 Sapricia ukrutně muciti rozkázal. Než Sapricius
 zwjtěziw nad mukami a nad ukrutným saudcem
 takto k němu promluwil: „Nad tělem mým máš
 owšem moc, ale nad dušj mau má gi toliko Kri-
 stus Pán, genž gi stworil.“ Zaslěpence zapoměl,
 že pro wášniwý hněw swůg w moc se vzdal dábłu!
 Wida saudce, že Sapriciowu srdnatost a statnost
 žádná muka přemoci nemůže, odsaudil geg k smrti,
 aby neciem odprawen byl. Kráčekjcmu na po-
 prawnj místo wyšsel Nikeforus gessťe gednau wstřic
 a padna prosil ho: „Mucědlnjku Kristům, odpusť
 mi, čím gsem se proti tobě prohřěsil.“ Ale Sa-
 pricius ani slowa mu neodpowjdagě, pomínul. Ni-
 keforus naděssel mu ginau ulicj a opět prosil: „Wy-
 znawaci Božj, prosjm tě, odpusť mi, čím gsem se
 proti tobě gako čłowěť prohřěsil. Cyhle nynj dána
 ti bude koruna Kristowa, gehož gsi nezapřel, ano-
 brž slawně před mnohým lidem wyznal.“ Ale
 Sapricius zaslěpen hněwem w srdci swém zatwrdil
 se gessťe wjce. Což widauce drábowě Nikeforowi
 posmjwali se, řkauce: „Tak possětilěho čłowěka nikdy
 gsmě gessťe newiděli. Uly tento gde k smrti, a ty
 gessťe ho za odpusťtění prosjš.“ Nikefor ale od-
 powěděl: „Wy newjite, čeho od wyznawacě Kri-
 stowa žádám, Bůh ale to wj.“ A zkormaucen šel
 za nimi až na poprawisťtě. Tu obrátiv se opět

† Saprıcıowi řekl: „Přáno gest: proste a bude wám dáno; hledeyte a naleznete, tlučte a bude wám otewřjno.“ (Mt. 7, 7.) Ale wisse bylo nadarmo. Zatwřzely nechtěl wyslyšseti přjtele za odpusttění a smjřtění prosjciho. S nelibosti odwřracj se křestanské srdce od člowěka nesmjřtenliwého, bogj se o něho, aby nezmrhal spašeni swě; neboť psáno gest: „Gesliže neodpustjte lidem win gegich, aniž Dtec wáš odpustj wám hřjchů wassich.“ (Mat. 6, 15.) A tak se i stalo. Bůh zbarwil Saprícia, genž bližnjmu swému odpustiti nechtěl, milosti swě, zůsta-
wio ho sobě samému, a geho wěčně zkáže.

Katané dowedšše Saprícia na mjesto poprawnj, rozkázali, by se k smrti přihotowil. „A proč,“ tázal se gich tento, „mám odprawen býti?“ „Proto,“ odpowěděli onino, „že gš bohům obětowati nechtěl, zákonů cjsaršých potupil pro gakehos člowěka, genž Kristus sluge.“ Ušlyšew to Saprícus řekl k njm: „Nezabigegte mne, hotow gšem učiniti, co cjsarowě rozkázali, budu obětowati bohům.“

Hle, gať lichá a planá láska k Bohu gest, kteráž lásky k bližnjmu w sobě nemá, a gať prawdiwá gsau slowa Jana aposttola řkaucjho: „Nekl-
liby kdo, že miluge Boha a bratra swěho nenáwidělby, lhář gest.“ (Jan 4, 20.) Kdo Boha miluge, rád pro Boha bližnjmu odpausstj, wěda že milosti Božj a geho smilowánj w každém okamženi zapotřebj má. Ach gať mnohý swau nábožnosti se wypjná a se sausedem w mjrú a pokogi žiti nechce, gaťoby milowal sprawedlnost.

Ginať gednal Nikeforus, gša křestanem ze wšj dušše. Neboť ušlyšew on rauharwě řeči Sa-

priciowi, prosil ho řka: „Nehřessiž, o bratře, a nezapřecy Pána nasseho Jezu Krista. Prossim tě, neuchylug se od něho, abys neztratil nebeské koruny, gižto sobě zaslaužil skrze mnohé muky a protiwenshwj.“ Ale Capricius tak málo si wssjimage nynj napomjnánj přitele swěho, gako prwě geho proseb za odpusttění, Krista zapřel.

Wida to Nikeforus obrátil se k drábům řka: „Gá gsem křestancem! gá wěřim we giněno Pána nasseho, gegž onen zapřel! Muže usmríte mnc!“ Ž šel hned geden z nich k saudei, oznamuge mu: že Capricius sice sljibil bohům obětowati, ale giný kdosi se wystytnul, genž mjesto něho umřiti žádá. A uslyšew saudec slowa ta, rozkázal, by Nikefor, pakliby bohům neobětowal, štat byl. Tak klesla hlawa sw. Nikefora pod mečem katowým, a čista pak dusse geho powznesla se wzburu, kdez obdržela korunu wěčnan, korunu wjry, pekory a lásky. —

Rozgjmánj.

Adh, gať bjdný byl onen, kterýž zaslepen uraženjm ztratil wěčnan sláwu, do njž giž giž wegiti mohł. Zagistě ueslyšsel Krista w Ewangelium řkauceho: „Obětugešli dar swüg na oltár, a tu se rozpomeneš, že bratr twüg má něco proti tobě: Necheyž tu daru swěho před oltárem a gdi, prwě smič se s bratrem swým a potom přigda obětowati budeš dar swüg.“ (Mt. 5, 23.) A opěť kdýž Petr Pána se tázal: „Páne, kolikrát zhřessi proti mně bratr můg, a odpustim gemu? ždali do sedmikrát?“ Co odpowěděl gemu Ježs? „Neprawim tobě až do sedmikrát, ale až do sedmdesátikrát sedm-

krát.“ (Mt. 18, 21.) Dnen tedy bjdniť ani ge-
denkráte bližnjmu swému, gakkoli snažně o to pro-
sijemu odpustiti nechtěl; on zatwrdil nad kagicjm
srdce swé, nesyssel prosby geho. Protož zawřely
se před njm také brány nebeské, odstaupila od něho
milost Boží a s nj koruna mučednictwí. A pro-
tož chraňme se pilně hněwu a nerozpomjneyme na
utrpená uražení, alebrž rádi odpauštěgme každému,
čjm náš koli urazil, aby i nám odpustjtno bylo od
Jezu Krista podle slow: „Odpust nám nasse winy,
gakož i my odpauštjme našsim winníkům.“

„Kdo se chce mstjti, u Pána nagde pomstu,
a hřichy geho chowage, zachowá (neodpustj mu
gich).“ (Sirach 28, 1.)

„Máli kdo proto komu gakau stjžnost, gakož
i Pán odpustil wám, tak i wy.“ (Kolof. 3, 13.)

M o d l i t b a.

O Jezu Kriste, Pane náš; uděl nám, prosjme,
ducha pokory a smjřenliwosti. Pronikni srdce nasse
newyslownanu dobrotau swau, tak abychom protiwnjky
swé co bratry milowali, a milosrdenstwí gim prouka-
zugjce gako sw. Nicesor tež milosrdenstwí u Tebe na-
lezli, kterýž přigdeš saudit živých i mrtvých. Amen.

Dnes se také swětj: W Francouzském Nueu sw. b. An-
berta; we Wlaskich sw. b. Kanusia, w Rimě sw. Alexandra s 38
muč.; w Cypru swatých muč. Amouia a Alexandra; w Africe
swatých muč. Prima a Denata; w Anglii sw. b. Landelsa.

10. Žiwot swaté Scholastiky. (R. 543.)

Sw. Scholastika, sestra sw. Benedikta, naro-
dila se w Nursii, městě wěrowodstwí Spoletanského.

Gegi rodičové Eutropius a Abundancia, gsauce negenom lidě wznesseného stawu, ale také velmi bohobogij, dcerusšku Scholastiku ke wšsemu dobrému wedli. Scholastika tež pod gegich pečliwau rukau ku podiwu w bázni a lásce Boží prospjwala, tak že se zdálo gakoby w srdci gegim kromě Boha pro nic giného citu a náklonnosti nebylo. A protož gakkoli dědickau velikého gmění a sljčnosti těla i krásau dusse ozdobena, uenalezala předce žádného potěssenj w rozkossch swětšých, gelikož gj swět se wšji sláwau ukrjžowán byl. Nemagje ale dosti na tom, že swüg žiwot takto službě Boží zaswětila, uložila příkladu swého bratra následowati, kterýžto na hoře, Kassino řečené, klášter wystawiw, mladjky a muže ze wšsich stawů a wšscho powolání wúkol sebe sbromáždil, zpújebem podiwuhodným ge k dokonalosti weda. Scholastika opustiwšji tedy statky a swět odesla do kláštera nedaleko od kláštera Kassinského vzdáleného, a tu žila s mnohými panuami podle zákona bratra swého Benedikta. Gegi horliwost w modlitbách, gegi přisnost w postech, gegi swědomitost u wykonáwání zákonů klášterních, gegi láska k samotnosti, — tomuto andělu strážci wšji nábožnosti — ožiwowala také plamen horliwosti, lásky a bázně Boží u sester, gj podějzených, tak že se řjci o nj muže, co apóstol Páně ku Korintským napsal: „Wasse horliwost pohnula mnohými.“ (II. Kor. 9, 2.)

Benedikt a Scholastika milowali se wejšpolek láskau neysrdecnějšji a protož ustanowili si gednau do roka se nawšstjwiti. Gakys dwúr téměr na půl cesty lezjci, byl k tomu určen, kamž i mnozi z bratří

doprovázovali Benedikta. Čas sledání zasvěcen byl modlitbám, spasitelnému rozjímání a nábožným rozmlouváním. Bedliví gsauce totiž Benedikt a Scholastika napomínání Pavla Aposstola, an ku Efeským píše: „Naplnění buďte Duchem svatým. Mluvíce sobě wespolek w žalmích, a w chválách a w psničkách duchowních, zpíváge a plešágece w srdcích swých Pánu. Díky činíce wždycky ze wšseho, we gměnu Pána našeho Jezu Krista, Bohu a Dci.“ (Efes. 5, 18. 20.) Snažili se tauto horlivosťi w lásce Boží tím wíce se posilniti a utužiti.

Poslední návštevě nad jiné znamenitou mlčením opominauti nelze. Sw. Scholastika předzvěstáge smrt swau, bylaby velmi ráda děle o radostech nebeských a slávě swatých rozmlauwala, a protož prosila bratra Benedikta velmi snažně, aby nastáwágec noc, gež se mezi nábožným rozmlauwáním, zpěwem a modlením nad nixru rychle byla přiblížila, s nj na tomto místě ztráwil. Když pak on odwoláwage se na zákon kláštera, žádosti gegi odporowal: zarmaucená nad tím Scholastika sepjala ruce a skloniwši na ně hlavu, modlila se k Bohu za něgakau chwili. A hle nagednau strhl se z čista gasna tať weliký s strassiwým blýskáním a hřmáním spogený ligawec, že sw. Benedikt s brátry, kterž geg byli doprowodili, proti wůli swé w společnosti sestry pozdržeti se musel. Poznaw příčinu neobyčegného úkazu tohoto, prawil k nj: „Bůh ti odpust sestro, cožs to medle ucinila?“ Načež odpowěděla tato: Gá gsem tebe prosila, a tyš mne oslyšsel: tedy obrátila gsem se k Pánu

Bohu svému, a on mne wyslyffel.“ Nemohauce teby se odebrati domů, zasvětili noc tuto modlitbám, pěni žalmů a swatému rozgimání o nebi a slávě nebeské, a teprw druhého dne z rána rozžehnali se. Po třech dnech wida sw. Benedikt u widění, kterak se sestra geho Scholastika w podobě holubice, pro-
wážená andělskými kůry, k Pánu Kristu Spasiteli svému ubírá, dobrořecil Pánu Bohu, plesage nad blahoslawenstwím sestry své. Dznámim pak smrt gegi bratrjím, společně s nimi swatě gegi tělo, geč k sobě přinesti welel, počestně a slawně pochował. Sw. Scholastika umřela l. 543 w 60. roce wěku svého.

Rozgimání.

„Z hognosti srdce ústa mluwj.“ (Mt. 12, 34.) Poněwadž srdce nasse na zemi lpi, protož wztahugi se také rozprávky nasse tolik na věci pozemské, na uowiny, ano i na gměno a záležitosti bližního nasseho a tēm podobné věci, do kterých nám nic není a kterýmiž se čas mářj, z něhož budeme museti w den soudný počet wydávati.“ (Mt. 12, 36.) Řežby nasse rozprávky wztahowaly se také na Boha a na smilowání geho, řežbychom wespolek mluwjce wzdělawali sebe a bližni své. Wjra křesťanstá nezapowjda nám howoru přátel-
ského, ale toliko žádá, aby rozprávky nasse za hlawnj předmět měly Boha, uikoli ale pauze swětské věci. Kdybychom Boha milowali, zagisté bychom často na něho myslili a často také o něm mluwili. Neboť láska gest wýmlowná; a kdo milčj, nemiluge. Gako oheň ukřýti se nedá, ani wůně sfocicowá

zatažiti, tať gest to i s láskou k Bohu; onen gewj se teplem, tato wunij, láska pať uisty. A protož mluwmež w společnostech podle příkladu sw. Scholastiky o věcech wážných, abychom netoliko sebe samých wzdělali, ale i bližnjmu prospěli.

„Prawjm wám, z každého slova sřkodného, kterěž mluwiti budau lidé, wydagj počet w den saudný.“ (Mat. 12, 36.)

„Žádná řeč zlá newycházezy z úst wassich.“ (Efes. 4, 29.)

„Nepobožných a marných řečí warug se.“ (II. Tim. 2, 16.)

Modlitba.

Panc Bože! wstup do srdce nasseho a naplň ge gako sw. Scholastiku láskou swau: aby ústa nasse odwrátila se od věci marných a gedině Tebe Pána a Dobrodince swého welebila a oslawowala, genž gš žiw a kralugeš s Jezuu Kristem a Duchem swatým na wěky wěkúw. Amen.

Žiwot blahoslaweného Wiléma,

paustewnika. (R. 1240.)

Bl. Wilém narodil se okolo roku 1174 w zemi Brabantřké, z rodičú počestných. Od přirozenosti gsa nadán žiwostí ducha a hbitau obratností těla wždy nad saudruhyy wynikal. Ale právě tato čilost a teřawost ducha swedla geg brzo s prawě cesty, a uwrhla w prohlubení tělesnosti. Aby dle rozmaru žiti mohl, taulal se po rozličných zemjch a fraginách, až konečně w kláštěře Přémonstratřském Thenolium, blíž města Bervinium ležjcjm se usadiw,

umění své pečlivě tam provozoval. A tu se stalo, že wegda do sebe život svůj hříchů zprzněný napravití uzavřel. Ale nepřítel lidský tak silně ho pokoušel a tolik aukladů mu srožil, že Wilem nemoha odolati, službu svou opustiv, poznou do wjru nečistoty a wlnosti se pohřžil, a opět těžce po rozličných fraginách ani dusi, ani tělu odpočinutí nepřál. Bůh, kterýž nechce smrti hříšníka, nobřž aby se obrátil a živ byl, tlaukl častěji, ac nadarmo, milostj svou na srdce bezbožného hříšníka. Konečně ale přišla hodina, kde Wilemowa srdce ku přimutj smilowánj Božjho bylo lépe než kdy před tjm připraveno. Zdálo se mu totiž gedně noci, že widj anděla Páně, an mu radj, aby zanechaw mrzkého svého obcowánj, pokanj za hříchů činil; a když w druhém widění i místo, kamžby se k tomu aučelů obrátiti měl, mu ukázáno bylo: wydal se bez meškánj zpět na cestu do Brabantška do wykázané wsi Morlantwes nazwané. Nalezna zde pole pod gménem pole hrncjrowo známé, umjnil sobě, co paustewnjš život tráwiti. Duchownj zpráwec tétož mjsla, gemuž se Wilem dřiwce wyznal a wyzpowjdal ze wšech hříchů svých, negen žádné překážky w cestu mu nekladl, anobřž toto předsewzetj schwálil, toho gsa minění: že mladjš, geli horliwost geho swatá, w něm setrwá, pocházil ale od pokoušitele, sama od sebe že přestane. A w skutku Wilemowa łagicnost a tichost žiwota byla nadobycěgná. Dn se postjwal wjce dnj po sobě; a pracowáwal, wzděláwage wúkolnj fraginy až do umdlenj, a k tomu kromě zelin, syrowých kořjnků a obilj k posilněnj swému žádné jiné strawy

nepožíval. Přitom pak modliteb a čtení písmá sv. tak bedliv byl, že často w gedné ruce rýč držíval k wzdělávání pudy, w druhé ale písmá swatá k wzdělání srdce. „D hlubokosti bohatství i moudrosti i umění Božího; gať gšau newyzpytatedlnj sandowé geho a newystižitedlné cesty geho.“ (Řim. 11, 33.) Gyhle člověk téměř giž ztracený wšsimul se twau milostí posilněn na tak wsoký stupeň dokonalosti! — Gako pak z gedné strany mnozi widauce, gať twrdě Wilém pro hřichy mladosti své se kage, též milostí Boží srdce otwírali, a život swúg posty, modlitbami, dobrými skutky a sšlechtným obcowáním napravowali; tak z druhé strany bylo tiché žiwobytí kaqicjho hříšníka mnohým kámenem uřádky. A to bylo přicinau, že geg tupili, gemu se posmjwali, a wšseliké přikorj činili. On ale ozbrogen štjtem bázně Boží snássel wšse tišse a pokorně, gelikož takto snáze za poklešky své zadošti učiniti mohl. Tužšji boge nežli swět strogil služebníku Božímu pokušitel a nepřitel lidšky. A wššak Wilém, genž dřjwe aukladům ďábelššým podlehl, stál nynj gako škála, o njž se wššedky titoky a wšškerá ššila pokušitele pekelného rozkotala. U mnozi dobrj lidé podporowali našeho paustewníka wššj ššlau, nieměně welmi málo potřeb mage, obracel gať wšškeré dary tak i co sám od úst swých uspořil, buď na obživu chudých, buď na wystawení kostela w místě přebýwání swého. K tomuž chrámu připogiw pozděgi i klášter blahoslawené Panny Marie de Oliva řečený, negn do něho panny zákona Cistercienského uwedl, nobrž wššemi potřebnostmi gako opatrný a laškawý otec dokud žiw byl gich zaopatřowal. Byw

pro velikau horlivost, a zvláštnej zběhlost w písmech Božjch, gakož i pro swatě obcowání od Jana de Bethunia, biskupa Kammeracenského na kněžstwj posvěcen, dočkal se věku 66 let, a wzal, když geg Hospodin k sobě powolal, odměnu za lásku swau.

R o z g j m á n j.

Ač wssični hledagj poklidu dusse, předce ho wssični nenalezagj, poněwadž ho nehledagj, kde k nalezení gest. Blahoslavený Wilém gest příkladem, gať mnozi, aby pokog dussi swě zgednali, po fragiuách a koncínách swěta tělagj, a w prohlubeň tělesných rozkossj se potápěgj, a předce srdce swěho náhnětkem swědomj ztrápeně ukogiti nemohou. Pokog, který swět nám slibuge, gest od pokoge pocházegjciho od Boha tak rozdišný, gať Bůh a swět rozdišni gsau. Swět slibuge sice poklid ale nedává ho. Swět poskytuje nám některých pomjgegjcih radostj; ale tyto radosti gsau nad mjrú drabě, neboť nás zbarwugi poklidu dusse a milosti Božj. Což newjte, pisse proto sw. Jakub, že přjzeň tohoto swěta gest nepřjtelkyně Božj?“ (Jak. 4, 4.) Prawý pokog toliko Kristus Jezš může nám dáti. On působj: že člowěk sám s sebou spokogen gest; on učj nás náruživosti přemáhati a žádosti krotiti; on těšj nás naděgj w budoucj blaženost, on uděluge nám radosti w Duchu swatém, a působj, bychom těchto radostj požjwali i pod břemenem strastj. A poněwadž pramen těchto radostj živý, wěčný a zlosti lidšce nepřjstupný gest, můžeme, sprawedliwi gsauce, požjwati pokoge, gegž nic wywrátiti s to nenj.

„Dkuste a wízte, že líbý gest Hospodin.“
(Žalm 33, 9.)

Modlitba.

Pane Jezíssi Kriste, Spasíteli náš, kterýž gš nám pokog swúg zústawiti ráčil: nedopausstěg, prosíme, aby dusse nasse Tebe se spustiwssi, přidržela se swěta, ale raděgi milosti swau nám přispěg, bychom pohrdagice wssi přiznj swěta, gedině u Tebe a w Tobě odpočinutj dusse wyhledáwali a našli, genž gš žiw a kralugeš na wěky. Amen.

Dnes se také swětj: W Francěm Rouen sw. Austerberta; w Řimě sw. muč. Zotika, Irénea, Giacinta, Amantia, Sotera a 10 wjce. W Neapolsku sw. b. Sylwana; w Werbau sw. bisk. a muč. Erdulfa.

11. Žiwot swaté Eufrosiny, panny.

(R. 340.)

Sw. Eufrosina byla dcera welmi nábožných rodičů, kterau gim Bůh na neustálě modlitby mnoho bohabogných pausternjků a řeholnjků dáti ráčil. Dtec Pasnucius zasnaubil gi gednomu sledchetnému a bohatému mládenci, ale Eufrosina, od neyautlegšjho dětinstwj w bážni Božj a w lásce Kristowě wychowána gsauc, taužila wjce po sňatku dusse swě s Kristem Pánem, nežli po sňatku s člověkem. Z epustiwssi w oděwu mužském, tagně otce (matka byla giž dřjwe umřela), domow a nesmjrně gměni, wstaupila do kláštera pod gměnem Smaragdus, a po 38 let w neywětšj tichosti a kážnj žiwot swúg tam tráwila. Bog musila tam bogowati nemalý, an nezřjdfa otce swěcho wjdala a nářek geho slýchala. Nicméně znáti se mu nedala dřjwe, až když

znaménala, že Bůh jí k sobě volá. Tu kázala Pafnucia zavolati škagijho nad ztrátou dcery své takto těšila: „Proč se trápíš a proč nemjrným naríkáním utracuješ životu svého. Zdáliž není ruka Páně mocná, aneb zdáliž mu něco nemožného gest? Přestaň horekovati a vzpomeň si na Jákoba, kterýž syna Josefů ztrativ, co mrtvého oplakával, a konečně s velkou radostí opět ušel.“ A znaménajíc že duše k rozlaucení se s tělem spěchá, dj k otci svému: „Bůh wyslyšel modlitby mě, a gá statně gsem bogowala, ne sice wlastnj silau ale pomocj Božj. Pod geho ochranau bogowala gsem proti autokům dábelstým wyborný bog; běh gsem dokonala, wjru gsem zachowala, a za to obdržim korunu sprawedlnosti, kterauž z milosti své Bůh mi udělí. Protož nelkey pro dceru swau Eufrosinu: a wěz, že gá gsem dcera twá, a ty je gš otec můg! Nedopauštěj, aby kdo giný krom Tebe mne pochowal.“ To dořešši, odewzdala dušj swau ženichu svému Jezjssi Kristu, léta P. 430. Mátek otce Pafnucia zdwožil se tjm neočekáwaným zgewenjm, ale brzo utichla duše geho; neboť rozdaw wesškeré gmění své chudým a klášterům, a odebraw se do oně paustewny, giž Eufrosina, ginať bratr Smaragd řečená, po 38 let obýwala, po 10 let až do smrti své w nj život swůg w neywětšj škagijnosti tráwil.

N o z g j m á n j .

Kdo chce Krista za ženicha duše své mjeti, musí negenom swět, nobrž i sám sebe opustiti a auplně a dokonale se Kristu Jezjssi odewzdati. Kdo mimo Krista gestě coš giného miluge, nemůže býti Kri-

stowým, kterýž tomu chce, abychom geg nade wšsedko a z celého srdce milowali; a kdokoli mu místo sebe což giného obětuge, nemůže se tomu zaljbiti, ani nehledá darů nassich, ale nás samých. Widauce, že Kristus Pán sebe celého za nás Dcei swému obětowal, že celé tělo swé a celau krew swau za pokrm dal, aby celý nassim býti mohl, neměli bychom i my zcela gemu se oddati? A protož kdo swého zisku gediné hledj, a wúle swé nepodrobuge wúli Boží; kdo srdce swé wěšši na wěci pozemské a pro ně na Boha, neywětšši dobré, zapomjná; těhož dusse nemůže býti newěstau Božského ženicha Krista.

„Každý, kdož opustj dům neb bratry, neb sestry, neb otce, neb matku, neb manželku, neb syny, aneb pole pro gměno mé, stokrát wjce wezme, a žiwotem wěčným włádnauti bude.“ (Mat. 19, 29.)

M o d l i t b a.

O Pane Jezu Kriste, lásko nasse! eyhle otewřeně gsau brány srdce nasseho gako srdce sw. Eufrosiny, pogd a wstup do něg, priprav si tam obydlj Twé důstogně, a neopouštěg ho na wěky. Nechť nás wolá swět, nechť láká nás gakkoli, když gen Tebe Spasiteli máme, máme wšse a nic nám neschází, ani nynj ani w budoucnosti. Amen.

Žiwot swatého Saturnina a Dativa, mučebnjku. (M. 316.)

Pohaně nenáwidjce křesťanů uchopili se ochotně každé příležitosti k gegich zahubenj a wyplemeněnj. Dioflecian cjsar rozkázal pod ztracenjm hrdla, aby křesťané pjšma swatá pohanským wrchnostem ku spá-

lenj wydali, aniž se wjce k službam Božim a ku wykonáwánj církewnjch obrádú scházeli. Dni ale magjce písmá swatá i wšsecken nábytek církewnj w neywětšj uctiwosti, myslili, že by wydanj písem zrádau bylo wjry. Protož ozbrogimšse se štjtem duchownjim — prawau wěrau — rozkazu císařského uposledynouti se zpečowali. Pravda síce, že mnozi církwi se také zpronewěřili a swatá písmá na oheň položili, ale wětšj částka byla těch, genž nasadili raděgi žiwota swěho, než by spálenjm swatých písem wjry swě byli se odřešli. Euirowest pohanská zuriła obzwláště proti křesťanům w Abitině, městě profensulárnj Afriky. Gednau w neděli konal Saturnin, téhož města kněz, w domě Oktavia Felixe u přjtomnosti 49 křesťanůw služby Božj. Když se o tom zpráwci města dowěděli, přitřhli náhle s wogškem k domu, a gawšse wesměš wšsecky přjtomně, pohnali gich k saudu. Nejznamenitěgšj mezi nimi byly: Sw. Saturnin, kněz s čtyřmi dětmi swými: Saturninem, Felixem, Marij a Hilarionem pacholetem; sw. Dativuš, starosta města; sw. Ampe-liuš, Rogacianuš a Wiktorja. Zmužile wyznali wššickni tito, ani djetek newygjmage, před saudem, že křesťany gsau, a wšelau myslj wjru swau w Krista a uctu ku písmům swatým na gero dáwali, tať že i přjtomnj diwáci srdnatosti gegich se podiwili. A tať smazaná byla poneěkud potupa, kterau biskup Fundanus na církew tjm uwalil, že písmá swatá na témž místě k spálenj byl wydal. Sama nebesa nemohla přy na tuto zrádu biskupowu se djwati, neboť z čistěho gasna spadly děššt oheň uhasil, a krupobitj potlouklo na znamenj hněwu Božjho wůkolnj

pole a fraginy. Pohané ale nedbagjce na tento
 patrný zážrak, sepialy zagaté křesťany okowy a do
 města Karthago, kdež se právě Anulinus prokonsul
 zdržoval, odvedli. Swatj wyznawaci plesagjce ra-
 dosti, že pro Krista trpěti budou, celau cestau zpí-
 wali žalmy a dobrořecili Pánu. Anulinus uslyšew,
 že wěznowé od rady města Abitina proto přive-
 deny gsau, že proti zákonům císařským byli nedělnj
 den swětili, sbory cirkewnj drželi a písmá swatá
 wydati nechťeli: otázal se Dativa, gednoho z wěz-
 nůw, gakeho by stavu byl a zdali také w cirkewnjch
 sborech byl podjlu bral? A když tento byl přiswědčil,
 a že křestanem gest, wyznal, Anulinus na skřípec geg
 natáhnutí rozkázal. W tom ale předstaupil The-
 likus a prahna po koruně mučednické hlasem wo-
 lal: „My wšickni gsme křestané, wšickni podjlu
 gsme měli w sborech cirkewnjch.“ Anulinus tauto
 řeči mnohem wjce rozdražděn, kázal Thelika bez
 odkladu na skřípec napnauti a železnými háky a
 ostrými křikami trhati. Ale mučednjš Boží zachowá-
 wáwal w neykrutšjch mukách a w neywětšjch bo-
 lestech stálaw a pewnau mysl, dšty Bohu wzdáwage
 a takto se modle: „Bože můg, děkugi Tobě! We
 gměnu swém, Kriste, Synu Boží, wyswobod sluz-
 žebnjky své!“ Pak obratiw řeč k Anulinowi a ku
 kataním wece: „Wy nesprawedliwě gednáte, bjdnjci,
 wy gednáte proti Pánu Bohu! O Bože můg, ne-
 hled na hřjchy gegich! wy hřessjte, wy neskastnjci!
 wy hřessjte proti Pánu Bohu! Zachowáwcyte při-
 kázani neywyššjho Boha. Wy neprawě gednáte,
 newinně mučjce! My negsme wražedlnjci, žádný
 podwod netjži dšssi nassich. O Bože, smilug se!

děkuji Tobě, Bože, uděl mi pro gměno své stálosti, a vysvobod služebničky své ze žaláře tohoto světa.“ Wida Anulinus, že ani neykrutějši mučky stálost a zmužilost mučedlnjka Páně nepřemohau, rozkázal od mučení přestati a do žaláře geg opět uwrci.

Dativus, kterýž až posawad na skripci wisel, wida gať statně Thelikus wšsecky mučky přemáhá, mnohokráte wolal, že křesťanem gest. Tu powstal proti němu Fortunacianus, tehdaž gestě gsa pohanem, a winil geg, že geho sestru Viktorii přemluwil, aby wjru křesťanskau přigala, domow opustila a s ginými křesťany do Abitiny se odebrala. Slyšje Viktoria řeči bratra svého, odpověděla prostofdecně: že cokoli učinila, dobrowolně se stalo a z wlastnjho přesvědčení; že takě byla na službách Božjch w den nedělnj; a že křesťankau gest. Na neywejš rozjuren rozkázal Anulinus Dativa co neyukrutněgi mučiti, což i kataně wykonati se wšsemožně přičinili, celé tělo ostrými háky rozdjragice, do prsau sekagice a we wnitřnostech geho se máchagice. Ně tak trnaucejmu lidu brozně diwadlo poskytowali, nicméně mučedlnj Božj zůstal nepřemožen: neb gakkoli audowé geho byli wymknuti, střewa ztrhaná, boky zedrané, modlil se předce zmužilau myslj: „O Kriste Pane můg, nedey mi za hanbenu býti!“ A milost Božj tak diwně geg šlila, že Anulinus nemoha mukami ho přemoci, do wězení uwrci rozkázal.

Nynj došla takě řada na kuěze Saturnina, stařečka na neywejš ctihodněho, kterýžto neobrozenau myslj a duchem, w Bohu zakotweným na mučky bratrů swých w Kristu se byl djwal. „Gši ty to,“

zkřikl Anulinus, „co tyto byl ponaukal, aby proti vůli a zákonům císařským církevním sbory drželi?“ Saturnin odpověděl: „My jsme dobrým právem světili den Páně.“ „A gať to?“ tázal se prokonsul. „Proto že svěcení neděle zanebati se neshluffj,“ odpověděl tento, „geliťoť tať zákon náš tomu welj.“ Na pokynutí Anulina dali se katané i hned do welebného starce a diwoce s ním nakládali, drauce tělo geho, trhagjce audy a máchagjce se we wnitřnostech tať, že hole kosti a nahě hnáty widěti bylo. On ale modlil se řka: „Prošjm Žě Kriste, wyslyš mne! Děťugi Ti, o Bože, rozkať abych štat byl! Prošjm Žě Kriste, smilug se nade mnau! Synu Božj, pomozij mi.“ Anulinus wida se přemožena býti, rozkaťal, by se škripce šnat a w žaláři na smrt chován byl.

Po Saturninowi mučení gsauce: Emeritus, Felixowé, Ampelius, Rogacianus, Maximus, Saturninus mladšj a g. podobnými muťkami, a tať neohroženě a zmužile ge přestáli, že ani gedem z nich wjry swě nezapřel. Wššickni gednoblasně wyznawali: že zákonem Božjim nedělnj dny swětiti přikázáno gest, a že písmá swatá magj napsaná w srdcích swých. Pod muťkami wypustili oba Felixowé ducha, ostatni ale do wězenj uwrženi byli.

Nad gině w tomto bogi wynikala zmužilosťj a statnosťj sw. Wiktorija, panna urozenosťj, šlicnosťj a ctnosťmi daleko šširoko powěštná. Přigawšši giť w autlém wěku wjru Kristowu, zšlechtila negen mrawy swě, ale gaťaš welebnosť, čistotu dusse a těla gewjcej ozářowala twári gegj. Proti vůli swě muži zasnaubena a na wzdor snažných prošeb ku

rodánj nucena, vyskočila w den swatebnj oknem — zpolehagje na pomoc ženicha swého, Krista Pána. Štastně se na zem dostawšši, utekla se do přístawu čistoty, do kostela, a tam obětowala panenstwj swé Pánu Bohu swému. Gj, genž palmy panenstwj wjtězoslawně byla si dobyla, nepřicházelo za těžko, takě palmy mučedlnictwj dospjci. Anulinus bera ohled, že Viktoria pochází z rodu sšlechtného, a bratr gegj Fortunacianus w radě sedj, snažil se gi k zapření Krista přemluwiti. Z tázal se gj, gakeby wjry byla? „Gá gsem křestanka,“ odpowěděla ona. Bratr Fortunacianus chtě sestru wymlawati a muť zprostiti, prawil, žeby smyslem byla pomínutá. Dna wšak odpowěděla: „Gá mám smysly w moci swé, a nikdy gsem se nezměnila.“ Anulinus otázal se nynj, ždaliby nechtěla s bratrem swým odegiti? „Nechci,“ prawila ona, „neboť gsem křestankau, a mogj bratřj gšau gediné ti, kterj přikázanj Božjch ostřjbagj.“ Anulinus prosil gj nynj slowy přjwětíwými, aby pamatowala na blaho swé a štetřila žiwota swého. Ale mučedlnice Páně odpowěděla: „Wždyť pať gsem ti giž řekla, že křestankau gsem, že w sborech křestanů gsem býwala, nedělnj den s bratřjmi swětjwala.“ Ušlyšaw Anulinus tyto odporne řeči, kázal šrdnatau djwku do žaláře k ostatnjm křestanům uwrci, a nemoha ani mužů, ani slabé djwky přemoci: chtě konečně na newinných djtkách štetšj swého zkusiti. Z tázal se Hilariona, neymladšjho syna Saturnina kněze, pacholjka welmi autlého wěku: ždaliby i on za přjkladem bratřj swých byl chodil? Hilarion wida štálost otce a bratřj swých odpowěděl: „Gá gsem křestanem. Z do-

brě vůle a samochtě byl gšem s otcem a bratřimi we sborech cirkewnych.“ Anulinus myslé, že pohružkami pachole zastrassi, hrozil mu tresty, galkými se děti kárawagj. Hilarion ale dal se do smjchu. „Gá ti dám nos a ussi uřezati,“ prawil prokonsul. „To můžěš,“ odwece pacholj, „gá ale gšem křestanem.“ Anulinus zatagin stud a hněw swúg dal pachole do wězenj uwrcei, kterěz odcházegje zwolalo: „Diky Bohu!“ Gakau smrtj swatj tyto mučedlnjci žiwot swúg dokonali, dogista newj se. Toliko to se twrdj, že gedni hladem, druzj následkem swých ran a ginj opět giným způsobem umieli.

R o z g j m á n j.

„Swěcenj dne nedělnjho pronedbati se nesmj,“ prawili swatj mučedlnjci a raděgi žiwot nasadili, nežli by onen zákon Božj byli přestaupili. A galk swětili prwnj křestaně den Páně? — Dni wěnowali celý den, a nikoli gen až půl hodiny službám Božim. Služby Božj: wykládánj slowa Božjho, obět mšse swatě, přigjmánj welebně swátosti byly ginu milegšj nade wšsecko. Sudiž tedy každý sám, zdali nyněgšj křestaně oněm starým podobni gsau? Gšme také my tak bedliwi služeb Božjch, gšme také my tak ochotnj k přigjmánj welebně swátosti, tak pozornj při hlásánj slowa Božjho? Hle galké to lopotovánj a kolotánj, galké to práce w dny nedělnj a swátečnj z husta spatřiti lze! Za malichernými často přjčinami zanedbáwáme služeb Božjch, na swětstě wšsak rozkosse a záležitosti času dosti máme, ba i noci, když toho, třeba nastawugem. Než, když po sšest dnj gšme se lopotili pro tělo, dusse toho zaslu-

huze, aby sedmý aspoň den gegimu blažu se obžetowal, a sluffno, když celý týden slaužili gšme swětu, abychom den Páně zaswětili Pánu Bohu.

„Pomni, abys den swátečnj swětíl. Čest dnj budeš pracowati, sedmého pať dne sobota Hospodina Boha Twého gest.“ (2. Mojž. 10, 8 — 10.)

M o d l i t b a.

Wěčný Bože! kterýž gšl den swátečnj k tomu nstanowil, abychom w pokogi Tobě slaužiti mohli: propůgč nám, prosíme, bychom dny nedělnj a swátečnj podlé Twé swatě wúle tráwili a ožiwugice swau wjru, Tebe wělebje a chwálje, dussi swau tělem a slowem Syna Twého občerstwugje, strže časnj pokog se ke wěčnému odpočinutj si pripravili. Strže Jezu Krista. Amen.

Dnes se také swětí: W Africe sw. muč. Saturnina, Dativa, a wjce; w Numidii muohých křestanů; w Cařibradě sw. cijařowny Theodory; w francě Wjbní sw. bisk. Desiberia; w Abriannopoli sw. b. Lucia a učebnjků; we wlašké Rawenně sw. b. Kalocery, w Kapue sw. b. Kastrensia; w Miláně sw. b. Lazara; w Egyptě sw. mnicha Zonásse.

12. Žiwot swaté Gulalie,

panny a mučebnice. (N. 301.)

Cisar Maximianus Herkuleus, spoluwladar cisaře Diokleciana, nemoha sám křestany na wšsedh mjsteh pronásledowati a hubiti, wysylal k tomu konci a cili do rozličnjch kragin muže, co ukrutnjky wúbec známě. Mezi těmito nad gině ukrutenstwjm wynikal Dacianus, do Španěl k wyhubenj

křesťanů odeslaný, na gehožto rozkaz také sv. Eulalia umučena byla.

Sv. Eulalia, panna wysoce urozená, narodila se w Barcelloně a od neyautlegšsijho dětinstwój slaužila z celého srdce Pánu Bohu swému, gegž wjce nežli život milowala. W službě Boží naučila se djwka Páně maudrosti, uslechlila srdce a zdo-konalila život swúg nade wšse pomysšlenj. Rodičowě milugjce proto dceru swau, co neysřdecněgi podporowali gegj zbožnau mysl wšsemožně, ano opu-stili z té přjčiny město, odebrawšse se s ni na statek od něsta poněkud wzdáléný. Zde žila swatá panna téměř gedině pro Krista Pána ženicha swého, den co den w osamělem pokogi s družkami swými k němu se wraucně modlje a chwalozpěwy prozpěwugje.

W tom swatem obcowánj wstaučila sw. Eulalia do wěku panenského, an právě Dacianus diwě proti křesťanům žuril. Město Barcellona trnulo strachy a hrůzau. Ale Eulalia uslyšawšsi o ukrut-nosti Dacianowě zahorela wraucj tauhau pro Krista život swúg nasaditi. Ačkoli wnitřnj tauha po že-nichu dusse swě na twáři zbožně panny neyčistšj radostj tak patrně se gewila, že se wšsickni nad tjm podiwili, uicméně ukřýwala před rodiči a towa-ryšskami swými aumysl swúg. Teprw w noci, když wšse bylo utichlo, a pokog w celém domě panowal, zdwihšsi se swatá panna s odhodlanau myslj, krá-čela přjmo k městu, kde Dacianus křesťany hubil. Z rána postawiwšsi se před geho saudnau stolicí zmu-žilau srdnatostj wyznala wjru swau w Jezu Krista, trpce wythýlagje Dacianowj geho zpozdilost, že s opo-wrženjm gediného a prawého Boha, gehož nebesa

gsau a země a moře i vssecko, co w nich gest, dá-
blu se klauj, a lidi, pro wěčné blahoslawenstwj
pravěmu Bohu slaužkej mukami nutj, by modlám
obětowali, kterěžto nic negsau, leč dábel s anděli
swými, a s nimiž i on i ostatní w ně dauřagjei
lid wěčné zatracen bude.

Na tato slowa rozkázal Dacianus katům, aby
djwku mrstali, sám ale pošmjwage se gi a rauhage
se Kristu radil, aby řeči swé, gako z newědomosti
pronessené, odwolala, dčeli se muť zprostiti a ži-
wota uchrániti. Dna pak odpověděla mu: „Je
nelze gi lež mluwiti, gelikož se bogj Pána Boha,
kterěžto lháre a křiwopřjsežnjky wěčným trestem třešce
i se vssemi zločinci... Ran že necitj pomocij Jezu
Krista, genž nesprawedliwěmu saudei podle skutků
geho w den saudný odplatj.“ Slowy těmi mnohem
wjee rozřapán kázal Dacianus sw. Panmu na ři-
pec natahuouti a železnými hřebeny dřjti, při čemž
ona weselau myslj, gakoby ran ani necitila, se mo-
dlila: „Páne Jezu Kriste, wyslyš nehodnau djwku
swau, neboť tobě gsem hřeštila. Dpusti mi pro-
winěnj má a posilň mne, abych suěsti mohla muky,
gež pro twé swaté gměno trpjim, a aby zahaben
byl dábel se vssemi služebnjky swými.“ A když ka-
taně ubohan Eulalii rozřatými pochodněmi páliť
počali, modlila se w mukách těch následujcej Žalm:
„Ať, Bůh gest spomoenjk můg, Hospodin gest opa-
trownjk duffe mě. Ddplat žlym nepřátelům mým
w prawdě swé o Páne. Z budně dobrowolně oběti
obětowati, slawiti budu gměno Twé Hospodine, proto
že gest dobré. Nebo z sauzenj wšselikého wytrhl mne
Bůh, nýbrž i pomstu nad nepřátely mými widělo

oko mě.“ (Žalm 55, 6 — 9.) V tom obrátil se plamen k mučitelům gegjm, Eulalia pak pokračovala w modlitbě: „Páne Jezu Kriste, wyslyš modlitbu mau, a učiň milosrdenstwí swé nade mnau; přigmi mne giž do pokoge wěčného mezi wywolené swé, aby wěřici w Tebe widěli a weleslawili mocnost Twau.“ Po dokonání modlitby této ubašly pochodně a katané padagjce na twári swé děšili se. V tom wypustila swatá panna dussi, kteráž w způsobu holubice k Jezu Kristu ženichu swému se powznesla.

Dacianus nenasytiv gessťe dosti ukrutnosti swé, rozkázal, aby tělo swatě panny na kříž powěšeno, a na něm tak dlaubo ponecháno bylo, dokawad by ho ptactwo neztráwilo. Než třetjho dne podarilo se některým nábožným mužům kromě wědomj strážje tělo segmauti a počestně pochowati. Při pohřbu zpíwali slowa žalmu: „Když wolagi sprawedliwi, Hospodin wyslychá, a ze wšech gegich aužkosti ge wytrhugé“ (Žalm 33, 18.) tak weselau myslj, že ku hlasu pěgicjch přišli i mnozi z lidu, spolu s nimi dobrotečjce Bohu Dci a Pánu Jezu Kristu Synu geho, a Duchu swatému, gehož králowstwí trwá na wěky wěkůw. Amen.

R o z g i m á n j.

O, gať swatá, gať čistá byla dusse sw. Eulalie. Dplýwagje wšselikým zbožjm swětšým opustila ge a šla, aby wěregně před celým saudem wyznala, že miluge Krista Pána. Žádná strast, žádné mučy nebyly s to, aby oheň horaucj lášty gegi udušili. Gediným slowem mohla se zprostiti trestů a muč,

gediným slovem mohla opět přijíti na svobodu. Ale láska hořela k ní plápolem, svět jí byl mrtvou, toliko Kristus sjdlil v srdci gegim. „Gá nemohu lež mluviti, nemohu lháti,“ tak odpovídá láska na radu sudjho, genž newinnau pro lež propustiti chtěl. O, gač to utěšené zrcadlo pro nás bjdné a hrjssné. Ach kolikráte i z úst nassich slova slyšána býwagi: že milujeme Krista, kolikráte giž asi slybili gsme, že raděgi umijti chceme, nežli bychom geg — lásku nassi — gen dost malým hrjchem urazili. Ale skutek utekl! My se wracjme wždy k starým neřestem, gačo wlastnowka k starému hnzdou. Podjweyeme se na Eulalii, genž pro lásku ku Kristu Pánu slova žiwého nechtěla promluviti, acby tudy i muč se byla zbarwila i žiwota zachránila. My wssak lháwáme z obyčege, pro marný žiř, pro bjdnau wýmluwu, pro uraženj Boha a bližnjho a t. d. Takowá gest nasse láska, to, to gsau nasse sliby. O Bože! učiň s námi milosrdensiwj, ne pač sprawedlnost.

„Kterjž činj hrjch a neprawost, nepřátele gsau dusse swé.“ (Tob. 12, 10.)

M o d l i t b a.

O Jezu Kriste, Wykupiteli a Spasiteli náš! genž gš i lásky k nám bjdným tvorům hrjchy nasse na se přigal a za ně na dřewě križe žadost učinil: propůgč, prosjme, nám takowau lásku, gačau zahořela sw. Eulalie, horliwá služebnice twá, acbychom wssch hrjchů swých nenáwiděli a raděgi smrt podstaupili, nežli wjce uraziti se opowázili Tebe. Wenž gš žiw a kralugeš na wěky wěkůw. Amen.

Život sv. Benedikta Anianského,

opata w Langueboce. (R. 821.)

Sw. Benedikt, syn Migulfa, hraběte Languebockského, narodil se okolo roku 750 w Langueboce a nějaký čas zastával při dvoru krále Pipina autad císnjka. Uč dobrosrdečnému ginochowi brzo swět se všemi rozkossemi swými se znechutil, neměl předce tolik síly do sebe, aby geho okowů se zbawiti a w službu Kristowu wstaupiti mohl. Konečně dodala neshťasná náhoda, a nebezpečnostw života myslí geho tolik pewnosti, že i poslední nitku, kterauž gessťe na swět paután byl, přetrhnutí mohl. Roku totiž 774 prowážege Karla, přjgmjní Belckého, do boge proti Lombardům, a náhodau padna do řeky Tessino, málem by byl utouul. Wida žiwot swúg w nebezpečnostw, zawázal se slibem swět opustiti a w službu Páně wstaupiti, w kterémžto aumyslu geg gistý nábožný paustewník, gménem Widmar, gessťe wjce utwrdil. Po skončeném tažení wálečném wstaupil Benedikt štutečně do kláštera sw. Cefwana, blíž Dijona, a tam byl žiw w neyťuzší kázni, tělu swému wětší pohowoy nepřege, než čeho k zachowání žiwota newyhnutelně bylo potřeby. Pokrmem geho byl toliko chléb, nápojem woda, lůžkem hola země. Dřewu hrubého a sproštěho, na něž k cwičení se w pokore záplaty různobarewně přissjwal, nikdy leč k čistění neodložil. Těž negen zákony klášternj s neywětší swědomitostí plnil, ale i nad to rád každému posluhowal, neyopowrženěgší práce wykonáwal, na modlitbách celé téměř noci tráwil, rád hanu a potupu snášel, a gelikož sebe

za neynehodněgšsio mezi wšsemi považoval, ku každému wšidně a přiwětivě se měl. Znamenage ale, žeby tuhost života geho byla přílišná, a že bratřij nad tím galsi se horšsij, ulewil sice poněkud od přisnosti swé a stal se mjrněgšsim; k tomu wšsak, by hodnost opatřkau, ku kterěz gednoblasuě wywo- len byl, na se přigal, nižádným nemohl přiweden býti způsobem, obáwage se, žeby se mu nikdy ne- podarilo, oštatnj bratry k podobně kážni nakloniti.

Roku 780 opustil Benedikt klášter a odesel na zděděný po rodičjch statek na potoku Anianu ležjci. Zde wystawěl pro sebe a pro některé z bratřij stegně s ním swyššlegjci několik obydlj, z nichžto pozděgi klášter tak řečený Anianský powstal. Počátečně gen málo kdo k němu se připogil, ale s těmi, kterj to učinili, byl zde žiw w neywětšsi chudobě, pracj ru- kau swých strownan wyžjwu si wyděláwage. Zjídka kdy přinášely jim sausednj ženy trochu mléka k ob- čerštwenj, wjno toliko w neděli a o swátčjch se po- dáwalo. Chudoba panowala také w kostele, gelikož wšsecko náradj kostelnj welmi sprošté bylo; a nic se w něm nenacházelo od hedwábj, od zlata a stříbra aneb od jiných drabých wěcj. Po čase rozmnožil se počet ucedlnjku a s nimi i gměnj a mohowitost kláštera. Byly-li kdy polnosti kláštera wěnowány, Benedikt ge milerád přigal, ale také i hned wšsecky ne- wolnjky na swobodu propustil. Poněwadž jrdce geho na pozemšjch statecjch nespělo, nikdy žádná ztráta aneb uguna ho nezarmautila, ano wj se, že s těmi, kterjž klášteru šřkodu aneb škiwdu byli učinili, s neywětšij šřetnosij zacházel, a jim dobře učinil. Žiwotopjsec a žal swat. Benedikta sw. Urdo aneb

Smaragd dva přiběhy o něm sem čeljej nazna-
menal. Gednoho času, pišše on, zloděg ukradna
koně klášternj od lidn byl lapen, ubit a před Be-
nedikta k dálššjmu trestu postawen. Sw. opat ale
welel geho rány hogiti a pak když zhogeny byly,
geg propustil. — Gindy gda s gedujm bratrem,
potkal člowěka, an gebe na koni, genž klášteru pa-
tril. Mnich poznaw koně dal se do křiku, ale Be-
nedikt pokynuw by mlčel, prawil: „Často kůi koni
se podobá!“ Po malé chwili wšak, když zloděg gž
se byl vzdálil, doložil: „je sám takě koně byl po-
znal, wšak že člowěka wěregně zahanbiti nechťel.“
W tomto gednánj a w těchto slowech ležj tať autšy
cit a takowá něžnost srdce, gakowan apostol swatý
Pawel Rimaniim schwaluze an pišše: „Nebudte
opatrnj sami u sebe; žádněmu zlehc za zle neod-
placugte . . . gestliže gest možně, pokudž na wás gest,
se wšsemi lidmi pokog mēgte. Nemstěte sami sebe . . .
ale lačnj-li nepřitel twūg, nakrm geg, a žjžnjli, dey
mu piti, nebo učině to uhlj rečawě šhrneš na hlawu
geho.“ (Rim. 12, 17.) A tento autšy cit ku blíž-
nymu ukazowal se při swatěm Benediktu téměř w
každě době, zwláště kdož neschťestjmu šklicen geho po-
moci potrebowal. Roku 793 panowal w celé zemi
Burgundské náramný hlad. Nesmjrně množstwj lidu
wšeho stárj hrnulo se tu ku klášteru Anianskému, po-
moci hledagjej. A Benedikt starage je co možná ney-
pečliwěgi o hladowj lid, potravj wšeho druhu pokud
a gať gen kláštera šjla postacowala, negen sám udě-
lowal, ale k newyslowně radosti swě pozorowal, že
takě ostatnj bratrj dle příkladu geho gako o žawod
ústřim wlastnjm utrbugj, aby gen cizjch nasytili.

Wübec a wesměš řečeno, byl Benedikt wýborným mistrem na cestě ke křesťanské dokonalosti. Z té příčiny přicházelo k němu tak drabně množství lidu po spasení taužicjho, že negu pro ně nové kláštery se zakládati museli: ale i staršij řehole podle geho zákona a rady zprawugjce šleslau kážen swau geho zprávě a řizenj se podrobowali. Powěst o dobrém řádu a welebne kázni pomocj sw. Benedikta w mnohých klášterjch krásně wykwétagjci donesla se až k usšim cisare Karla Welikého a syna geho Ludwika, přijmjim Nábožného. Gelikož tito mocnářowé kleslau kážen cirkewnj opět naprawiti a ocháblého ducha křesťanského k novému žiwotu wzbuditi co neypečlivěgi se snažili, zdálo se jim to za neypřihodněgšij, pomoci swat. Benedikta použiti. Protož po odewzdánj mu mnohých klášterů k řizenj, powolal geg Ludwjk r. 817 do Cáh (Achen) na sněm, w kterémž se o naprawenj klášternj kázně rokowalo; a schwálim tu wšefcy návrhy geho, negen welel, aby weškeré kláštery podle zákona geho se řidily, nobrž i za wrchnjho zprawce w té wěci geg uznaly. A snahan sw. muže nezklamala Ludwika naděge; neboť geho wšjdnosti a trpěliwosti powznesly se téměř weškeré kláštery k dřewnj dokonalosti a bylo patrno, že na gednom člowěku záwisi, a gednoho muže za učitele magj. —

Wšak čjm chwálněgšij powěst o swat. Benediktu se hlásala, tím wjce klesalo geho zdrawj. Poslednj léta téměř neustále chorý gsa, nesl wšelikau bolest trpěliwě a s odewzdánjm do wúle Božj, až geg konečně dne 12. unora, gať mnozj gisj léta 821, Pán do lepšijch kragů powolal. Poslednj slowa

z geho úst wysšla byla: „Učin, Pane, s služebnjem svým wedle smilování svého.“

R o z g j m á n j.

„My jsme všickni křehcí lidé, ty však sebe za neykřehčího pokládey,“ napomíná Tomáš Kempenský. Tak před ním mnoho set let smýšlel a jednál sv. Benedikt. On viděl, že jiní těžké hříchy pášij, ale proto neměl se za lepšího, newěda dluhoholi w dobrém setrwá. Hříšný člověk má nám býti školau pokory a opatrnosti. Cizí křehkost má nás vždy na vlastní naši slabost upomínati a takměř našim strážcem býti. Kdo dnes obstal, může zítra klesnauti, a kdo dnes kleslým zhrdnul, může zítra za trest mnohem blauběgi klesnauti. Nezpolehey na minulý a dokonalý život svůj, ani na pevnost předsewzetj: kromě nadání porázi nás nepřítel. Neopowážug se, drze života bližního svého posuzowati, neboť nejsi za saudec nad ním ustanowen. Neměg se za lepšího gíných, abys pak nebyl za horšího pokládán před Bohem, kterýž wi, co w člověku gest. „Newychlaubey se skutky dobrými,“ dj tentž sv. Tomáš, „neboť gine gest posauzení Boží, než lidské: gemut se mnohdy neljbj, co lidem k zaljbenj býwá. Měl-liby do sebe coš dobrého, wěš o gíných věci gestě lepší, abys zachowal pokornost.“

„Zdali je pak domjwáš o člověče, genž saudjš ty, kdož takowě věci činj, a činjš ge, že ty ugdeš saudu Božjho“? (Řim. 2, 3.)

M o d l i t b a.

Pane Jezissi Kriste, genž gš nám přikázati ráčil, abychom, nechcemeli sauzení býti, také blíž-

njho svého nesauidili: uděl nám, prosíme, na přimluvu sw. Benedikta té milosti, abychom netoliko auplně a dokonale sebe poznali, ale také Tebe, genž pravě světlo gfi, nalezi. Amen.

Dnes se také světi: W Chalouu swat. Ětěpána; w Beneventu sw. jáhna, muč. Modesta; we Veroně sw. b. Gaudencia; w Africe sw. m. Damiána; w Karthagině sw. m. Modesta a Juliána; w Caribradě sw. biskupa Antonina.

13. Život blahoslaweného Jordána.

(R. 1236.)

Blahoslawený Jordán pocházel, gať se pravdě podobá, ze Sas, ačkoliv o geho rodičch téměř žádné zprávy nemáme. Světským gessťe člověkem gsa, byl nad mjru bohabogný, tichý a k lidem dobrotivý. Žádného prý chudého bez almužny nepropustil, a zvláště w obyčegi měl, chudého, kteréhož neyprw potkal, i bez proseni sťtědře obdarowati. Nábožný geho život negen mnohě k následowánj mocně wábil, ale mnozi muži bohomilownj předpowj dali giž tenkrátě o něm, že od Hospodina ku welké swatosti powolan gest. Blahoslawený Jordán odbýwage swá studia w Paříži, také seznał tam nedáwno od sw. Dominika zaražený zákon Dominičánský čili kazatelský, a wida swaté obcowánj geho spoluaudů i sám konečně do něho wstaužil. Geho na slowo wzatá swatost, tichost a učenost učinily z něho brzo provinciála nowého řádu, ano po smrti sw. Dominika i generála celě řehole. A neměli bratřj přjčiny svého wolenj pykati, neboť Jordán gsa w řeči a w skutku mocný, a o blaho řádu svého na neyweyšš dbalý, wjce prý než tisíc osob

do zákona svěho uvedl. Mimo to přivětivost a wliednost geho každého k němu wábila, gasná twář, dobrá mysl a sšlechtná postawa geho mu srdce wšsedy otwjrala. Jordán dáwage sobě obzwláště na nowicjch záležeti, s nimi rád se objral, ge wyučowal, gich těšil, napomjnal, wzbuzowal a krásnými příklady a usšlechtilau řečí k bázni Boží wedl. Gať welice naučenj geho buď w podobenstwj buď w příkladu, aneb připowjdcce proněšená pronikala rozum a srdce, důkazem toho gest následugjci příklad. Napomjnage gednoho času bratry, aby kšewet a marných řečí zanechali, takto k nim promluwil: „Wíte neymilegšši, že byiby žalm sebe wyšše se zpřiwati započal, poznenáhla hlas zpěwáků padá a se láme: tak tež byibychom wespoleť o swatých wěcech rozmlauwati započali, pro slabost swau brzo w marné řeči padáme. A tuť musjme, gaťo dobrý kantor w kůru dělawa, při příležitosti padlý hlas powyššiti.“ Gindy zas byl gedem z bratrů obwiněn, že žensštině ruku podal. Když obwiněný se omlauwal, že by ta žena osoba swatá byla, odpowědel Jordán: „Děššit také gest dobrý i zem gest dobrá: ale když obě se šinýšši, powstawa bláto a to člowěka špinj.“ Gednau gda cestau dal oděw swüg gaťemus ožralci, chudým a potřebným se stawěcimu. Bratr, kterýž Jordána prowázel, wida, že ožralec s obdrženým darem přjmo do hospody gde, a swatěho na to pozorna čine, obdržel za odpowěd: „Gá gsem to učinil myšle, že potřebný gest, nebo se zdál býti chudý a chorý, a že takowému přispěti šluffno; neboť šaudjm: že lépe gest se připrawiti o ššat, než o milošredenstwj.“ Blahošlawený Jordán byl, ačkoli po-

wěst o něm wssudy se hlásala, na neymcyš pokorný, a gelikož mu býwalo protivno, když některá města slawně geg wjtala, wždy rád, mohl-li gen, takowým wěcem se wyhýbal. Těž se o něm welibj, že welmi gsa trpěl, každau hanu a každé protiwenswj mile rád snášel. Tak n. p. když mu gednau někdo z bratrů poljček dal, ani dosti málo tjm negsa popuzen, i druhau twář mu nastawiw, zuřiwost geho přemohl. Na cestách swých, kteréž w záležitostech cirkwe a řádu swého konáwal, byl wždycky střjdmý, rád nesnáze trpěl a téměř neustále se modlil, žalmy hlasitěgi zpjwage. Z tu obzwláštjní milost od Boha obdržel, že často horce nad hřichy, gať swými tak i ostatnjch lidí plakáwal a welikých dobrodinj chorým a nemocným udělowal. Roku 1236 ale wznikla w srdci sw. muže takowá tauha spartiti zaslíbenau zemi, že u sebe pewně uzawřel, tam se přeplawiti, a ona mjsta, kde Kristus Pán Wykupitel a Spasitel náš dlel a umřel, nawštitiwiti. Koráb, na kterýž sednul, plaul z počátku dosti šťastně, mage pať k Alkonu přistáti, rozkotal se, a Jordan s 39 ginými osobami utonul. Ušlyšawšse bratřj Alkonštj o nestěšj tomto, hledali mrtwoly otce a dobrodince swého, a nalezšse geg poctiwě pochowali, při čemž, gať se pišse, mnohé zázrakj na nemocných se staly.

R o z g i m á n j.

Sw. Jordan rád každému pomoci swau přispěl a nedbage na to, geli toho hoden čili nie. Gemu ozýwala se toliko slowa Páně w usšich: Blahoslawenj milosřdnj, nebo oni milosřdenšwj do-

gdau. Mat. 5, 7. — Dvŕŕsemŕ ſe když wěŕŕſſi almužnu dáti chceme, že rozdiſl učiniti ſluſſi mezi žebráky hodnými a nehodnými. Než při tom přede zapomjnati neſmjme, že čaſto těžko, welmi těžko poſauditi lze, kdo almužny hoden čiſi nehoden geſt. Ano ne zřídka w ſlowjch: „Tenſ nenj pomoci hoden!“ ukřívá ſe nenáwiſt, lakomſtwj, newroſt, hněw a neſlužebnoſt. Myſi wſſiční gſme před Bohem žebráci, a to žebráci plni hříchů a malomocenſtwj, a přede Bůh otec náſ ſlunci ſwěmu welj vycházeti na dobré i na zlé, a deſſt dáwá na ſprawedliwé i neſprawedliwé. Protož ſwate bylo gednánj ſwat. Jordána, genž nikoho z proſjicjch neoſlyſſel; a ſwata gſau geho ſlowa: „Gá ſaudjm, že lépe geſt připrawiti ſe o ſſat, než o miſoſrdenſtwj.“

Blahoſlaweněgi geſt dáti, nežli bráti. (Skutk. 20, 35.)

Chleb ſwíg ſ lačnými a chudými gež, a z oděwů ſwých nahé přikřýwey. (Tob. 4, 17.)

Modlitba.

Bože, Otče náſ! Twa dobrota a Twe miſoſrdenſtwj nemá ani počátku ani konce. Račiž, proſſime, ſrdce naſſe podobnau dobrotau a miſoſrdenſtwjm naplniti, abychom z hognoſti darů Twých taě rádi a ochotně bližnjch podporowali, gež gſi naſſemu miſoſrdenſtwj odkázal. Račiž, proſſime, taě bližnjho naſſeho ſrdce obměčiti, by, co nynj my rádi a ochotně z láſky k Tobě konáme, i on na náſ wykonal z láſky k Tobě, kterýž gſi a panugeſ na wěky wěků. Amen.

Život swatého Martiniana,

pausterníka (R. 400.)

Sw. Martinian narodil se w Césarei, městě Palestinském, za panování císare Konstancia. Gsa as 18 let stár, odessel na paussi blízko ležící, aby tam nábožnému citu swému do vůle wyhowěl. Poněwadž samota sama w sobě slucuge nás s Bohem, dosáhl Martinian brzo wysokeho stupně křesťanské dokonalosti. Powěsti o geho zdrželivosti, modlitbách a postech daleko široko se hlásala, tak že lidé z daleka přicházegice we zvláštních potřebách o pomoc, přimluwu, radu a potěšení ho žádawali. Pět a dwacet let byl giž Martinian na této puštině žiw, a ačkoli častokráte welice a příkre pokaussen, nikdy předce od cesty Boží se neuchýlil. Ale tu uložil Hospodin ho přísně gestě zkausseti, aby ctnost geho w ohni pokussenj utvrzená nám příkladem byla.

Gednoho času rozmlawali někteří lidé Césaregští o bohabognosti a welikých ctnostech swatého pausterníka. To uslyšawšši gedna děwčice, owšem krásné twäre, ale w hanebném umění swůduictwoj wyborně prohnaná, přistaupila k nim řkaut: „Kdo pak gest ten, gehož wy tak welice obdivujete? Kterj gsau geho skutkowě, aneb gake webe on žiwobyti? Toho, buduli gen čtiti, strhnu gako list se stromu. Zdali to cos diwného, když nemoha snášeti pokussenj těla, gako diwoch na paussi se ukrývá? . . . Pakli odolá ženské kráse a mne špatřiw w předferzeti swém se nezwišla, ani mnau se nepohoršši, pak teprw uznáno bud, že chwály wassj hoden gest.“

Ž učiněna tehdy s dívkou smlouva, aby geg svedla. „Každá zlost gest snesitelnější, než zlost ženská.“ (Ecclj. 25, 19.)

Zoe, tať gmenowala se ona ženská, uwázawšši krásný oděw w uzel a oblekšši se w chatrný šat, dala se na cestu a k večeru přibljžic se k chatrči paustewnjškowě, prosila, aby se nad chudobnau ženau uštrnul, a gi přistřessj popřál, nechceli, aby bjdně na paussši zahynula. Martinian škanjm a plácem gegjm hnut, oterwřel gi paustewnu swau a rozdělau oheň, dal gi datlu k večeri; pať přikázaw, aby ž gitra s Pánem Bohem se odebrala, hlauběgi do paussše zassel, kdež podle obyčege swěho téměř celau noc na modlitbách trwal.

Ž gitra druhého dne odhodiwšši Zoe cáry a oblekšši se w krásné raucho očekawala přichodu Martiniana. Kdo wššak popjisse užasnuti tohoto, když přigda, místo chudě ženy, giž wčera přigal, spatřil před sebau štáti díwku krásně twáři, anaž aulíšnými slowy a hladkými řeči sebe i s welikým gměnjm mu nabjzi. Martinian zapomněw na slowa pšsem swatých: „Dwrať oko od ženy krásně, a nepoznáwey krásy cizj. Nebo krásau ženskau mnozi gsau podwedeni a odtud milost gako oheň rozněcuge se“ (Ecclj. 9, 8.): místo autěku žůstal, poslauchage ochotným uchem osšemetně řeči nestydatě ženy. Giž swolil w srdci k hrjssně žádosti, a aby žádný ž geho smilného skutku newzal pohoršsenj, wystaupil ž gestyně wen, chtěge popatřiti, ždali snad gako obyčegně lidé pro požehnánj nepřichážegj; giž plesala i Zoe nad wjtězštwjm swým, a s nj starý podwodniť lidský nad swau šstj. Ale plesali přjliš časně.

Bůh smilowaw se nad ubohým Martinianem pro modlitby a kagicnost geho a oterwiew oko srdce geho, ukázal mu propast, do které auprkem pádij. Martinian zarděw se nad slabostí swau newrátíl se zpět do gessyně, anobrz zdirihna se nasbjral chraští, rozdělal z něho weliký plamen a postawiw se u prostřed něho w nesmjrnych bolestech takto k sobě mluwil: „Muže, Martiniane, gať se ti libj ten oheň?... Snesešli geg, wegdi k ženě, strze kterau ti dábel oheň wěčný pripravuge. Pomni wšak Martiniane na wěčný trest! a uweď si na paměť oheň wěčný! Tento widitelný oheň uhasi woda, ale oheň wěčný nikdy neuhasne, čerw geho nikdy newumjrá... Rozwaž si to wšsecko Martiniane!“ A aby necištý plamen srdce udušil, a tělesně žádešti swě potrestal, obnowil gessťe gednau mučení swě. Když pak z ohně wystaupil a bolestmi se swjgel, rozplywalo se srdce geho horkostí a žalem, tak že upěnliwým hlasem k Bohu zwolal: „O Bože! buď mi milostiw, proto že gsem k hřichu swolil. Ty skaumasť srdce a ledwj, ty znáš srdce mě, o Pane! Neboť Tebe milowal gsem, Tebe gsem hledal, a pro Tebe wydal gsem tělo swě w oheň. Odupuť mi, genž gš dobrotiwý a milosrdný.“

To wšse widauc a slyšic Zoe, zďěšila se a gako z hlubokého sna wytržena inad poneyprw w žiwobyťi swém oterwěla milosti Boží srdce swě. Tu postawily se gj před oči wšsecky zločiny a wšskerá neslechetnost od mladosti gegj; ona widěla welikost a množstwj hřichů swých, widěla propast, do niž pádila, a ukrutnost muť, které gj očekawaly. Swlekšši s sebe krásně raucho uwrhla ge w oheň a oblekšši

se w oděw chatrný padla na kolena před služebním Bohem, klagie a prosie ho za odpustěnj. Z sli-
bila také, že do města wice se nenawrátí, nobřz kam
gi poweli, že púgde a až do smrti káti se bude.
Martinian wykázal gi klášter sw. Pawly w Bet-
lémě, kdež ona napotom celý žiwot w tuhém po-
kánj ztráwila a swatě umřela. — Martinian pak
umjnil sobě, po zahogěnj ran swých gině a sice ta-
kowě obydlj si wyhledati, genž by každěmu člověku
bylo nepřístupně. Z požehnarw se, odesšel žalny pře-
přimo k moři, prose gednoho bohabogněho plawce,
aby geg na gednu pustý, pro ausskaly téměř nepřis-
tupný ostrow doplawil, a za odměnu od něho ple-
teně kofse bera, dwakrátě do roka dylebem a wodau
geg zaopatřil. Šestý rof tráwíl giž Martinian na
ostrowě, a ac beze wšscho přístřeššj wšsem nehodám
a wššj zlotě podroben, byl přede nad mjru špokog-
gen a dobrořečil Bohu, že od hřjchu ho chráni a
w pokuffenj neuwádj. Než i odtud byl wypuzen.
Hrozne totiž wlnobitj rozbito gístau lod o ausskaly
ostrowa toho tak, že wššicni utonuli až na gednu
dijwku, která uchopiwššj se přkna žiwot zachránila.
Tato přiblížiwššj se ku stále, chopila se gi, a užřewššj
Martiniana, šnažnýmj slowy o pomoc geg wžywala,
řkauc: „Služebnjče Božj, smilug se nade mnau,
podey mi ruky, wychwat mne z wody, at nezahynu
w prohlubni.“ Martinian wida ženškau, a domnj-
wage se, že gest to opěť gakěš pokuffenj dábelššě,
ulekl se náramně, aby wššak se neprohřěššil proti
lášce k bližnjmu, podal ruku dijwce a zachránil gi,
pozdwihna dijwe ztrausseným wzdechnutjm dusse k
Bohu. Wida ale, žeby ženšstina krásně twáři byla,

řekl: „Gako oheň a seno wedle sebe býti nemohau, tak i my zde oba zůstati nemůžeme. Gá se odeberu pryč, ty ale zůstaň a nebog se ničehož. Z dal gi záfobu chleba až do přístij onoho plawce postačugij, sám pak na pomoc Boží spoléhage, do moře skočil, šťastně na břeh se dostal, a tak autěkem čistotu zachowal. Na břehu poděkowaw Hospodinu za ochranu, přemyslel, gakým způsobem by nyní život swůg uspořádati měl. Milostj Boží oswjcen na tom se konečně ustanowil, že po celý čas života swého žebře od místa k místu putowati bude. Dvě léta stráwil takto w neywětšij chudobě, po gichž wypršsenj Bůh pozemské panti geho konec učiniti, a geg do vlasti nebeské powolati ráčil. Martinian byl tenkrát w Athenách. Athenský biskup z wnutj Božjho nalezl bohobogného pautnjka, an w kostele na stolici ležj. A dožadán gsa od něho požehnal mu a zaopatřil geg swátostmi. „Bože! w ruce Twé poraučjm ducha swého!“ byla poslednj slowa pautnjkowa.

Dna ženská, kterážto přjcinau byla, že swat. Martinian ostraw opustil, žila gessťe 6 let w neywětšij kagicuosti na témž místě. Plawec, gako druhdy Martiniana, také gi chlebem, wodau a wlnau ku práci zaopatřowal. Pak i ona zemřela w 31. roce wěku swého, swatau powěst po jobě zůstawiwšji. Plawec přewezl gi po smrti do Cēsaree, kde s welikau poctiwostj pochowána byla.

R o z g j m á n j.

Z boge wálečného utřkati pokládá se za mřzkě, než w bogi duchownjm, kterhž také často podstau-

piti musíme, nigať nesvojtzíme leba autčkem; a bog ten gest bog proti čistotě. Kdo swjtzíti chce nad nepřitelem své čistoty, nechť utíká příležitosti k hřichu. Dokawád člověk příležitosti se niewystřihá, snadno od nepřitele přemožen býti může. Wida tento, že wsselike sliby a wssedka předsewzety marná gsau, dokud příležitosti se niewystřiháwáme: uwádi náš buď w příležitost, buď gi podporuge. Swateho Martiniana život patrný gest toho důkazem. Dheň, dokawáde se na něj příkládá, uhasnauti nemůže, máli uhasnauti, odegmi mu potravu. Potrawa hřichu gest příležitost; kdo chce onoho ugiti, ať se této wystřihá. Upadnauce mimo nenadání do zlé příležitosti a w pokušení, wezměme autocíště we wssí pokore k modlitbě, neboť Bůh nad sílu náš pokaušeti nebude. Drossemi že k tomu welké peruosti myslí a zmužilosti zapotřebí gest, proto že nepřitel mnohá osídla, gichž ani nepozorugeme, nám strogi, nic wssak méně odwracugice oči, ussi a noby od příležitosti, wěrnost, giž gíme Bohu zasljbili, gisté také zachowáme.

„Galo před twářj hada, utíkej před hřichem a přistaupjš-li k němu, usstkne tě.“ (Ecl. 21, 2.)

„Kdož miluge nebezpečenstwj, zabyne w něm.“ (Sirach. 3, 27.)

Modlitba.

Bože! swjtzíteli nad peklem, přispěg nám w pokušenjch ku pomoci, otewri oči nasse, abychom widěli hrozjci nám nebezpečenstwj, posilň wůle nassi, abychom gich utíkatí mohli a propůgč, abychom, když

w bog wegiti musíme, přemohšse tělo, svět a ďábla gať sw. Martinian wjtězoslawně korunau wěcnau ozdobení býti zaslaužili. Amen.

Dnes se také swětj: W Melitině Armenšké jm. m. Polyeukta; w Angeru franc. sw. b. Lezina; w Lioně sw. b. Stěpána a swat. Juliana; w Poberwě swat. b. Fultrama; w Řimě swat. papeže Řehoře III.; w Cařibradě sw. patr. Germana; w Řieti swat. opata Stěpána; w Ravenue sw. p. Fusty a Diury; w Antiochii swat. proroka Agaba.

14. Žiwot swatého Valentina,

kněze a mučednjka. (Ř. 210.)

Za panowánj cjsare Klaudia II. žil w Řimě gistý křestanský kněz, gménem Valentin, genž negen u křestanů ale i u pohanů pro swau maudrost a dobročinnost u weliké stál wážnosti. Toho kázal cjsar giti a po dwaudennjm wězenj na saud postawiw, takto k němu wece: „Proč pohrdáš přízjn nassj a debrau wůlj obce? Mnoho slyffel gsém o maudrosti twé, ale nemohu pochopiti, kterak ty gsa maudrým, nerozumným powěrám wěrjš.“ Valentin odpowěděl mu: „Kdybys znal milost Páně, pohrdl bys modlami, rukau lidškau udělanými, a wyznáwal bys gednoho Boha Dce wšsemohaucjho, Stwořitele nebe a země, a moře a wšseho, což w nich gest; i Jezu Krista Syna geho, a dobře by se při tom gať tobě, tať i zemi twé wedlo.“ Na to se ho otázal gedem z auřednjků, coby smeyšlel o Jupiterowi a Merkuriowi, bozjch? „Je byli lidé mrzci,“ odpowěděl Swatý, „lidě, kterj po čas žiwota swěho w oplzlostech a prostopášnosti se kochali.“ Tato odpowěd zdála se býti některým auřednjkům rauhánjm se wlastenškým bohům. Ale cjsar nebera na

hněw gegich ohledu, s dobrotivostí pravil: „Pašli Kristus pravým Bohem gest, proč mne o tom nepřesvědčugčeš?“ Nacež Valentin: „Uposlechneš-li mne, dusse twá bude spasena, obecně dobré bude rozmnoženo, nepřátelé twogi budou vyhlazeni, a ty zvjítězivo nad nimi kralovati budeš nyní i budoucně. Gsem pak tobě tau radau, abys, chtěge spasen býti, pokání činil za krew swatau, kteraus wylil, uwěřil w Jezu Krista, a pokřtiti se dal.“ Tato řeč hnula tak cisarem, že obrátiv se k swým lidem, pravil: „Slyšte Řimaně, kterať tento člověk maudře mluwj!“ To uslyšew Kalpurnius, mjstodržcij, zwolal: „Omámen gš cisari lichým učenjnjm,“ a obrátiv se k ostatnjm wece: „Zdali spravedliwo gest, zanechati toho, co od dětinstwj gsmectiwali, sami sudte!“

Tato řeč zarmautila Klaudia, neb nebyl protivnjf křestanů, než boge se, by z toho nepowstaly ruznice, odewzdal Valentina Kalpurniowi, ika: „Taž se ho s trpěliwostí, a šhledáš-li, že učenj geho nepravě gest, nakládey s njm wedlé zákonů; ostatně ale chci, aby se slyšsely slussně žádosti geho.“ Kalpurnius wzaw nyní Valentina kněze, odewzdal geg galemus Asteriowi, sudjmu, welkých milosti mu připowjdage, pakliby geg k modloslužebnosti swedl. Asterius wedl wězně do domu swěho, a když přetročili práh, padl tento na kolena swá modle se: „Bože, půwodce wšsich wěcj widitelných a newiditelných, Stworiteli pokolenj lidšeho, kterýž gš Syna swěho, Jezu Krista seslal, aby nás wyswobodil od zhauby wěčné a že tmy k swětlu přiwedl; a kterýž gš ústy geho pravil: „Pogďtež ke mně wšsicni, kterj pra-

cugete a obťaženi gste, a gá občerstwj mäs! Dvrat obywatele tohoto domu ode tny a přived ě pravěmu swětlu, aby poznali Tebe a Pána Jezu Krista i s Duchem swatým. Amen.“ A wida, že Asterius nad tauto řečj se divj, doložil: „Ježíš Kristus, genž se počal z Ducha swatého a narodil se z Marie Panny, gest skutečně, pravě a gedině swětlo, oswěcugicj každého člověka, kterýž na tento swět přichází.“ Asterius rozumě to o swětle pozemstěm řekl: „Oswěcugeli, gsa Bohem, každého člověka, hned se buď přeswědčjm, aueb tebe zahladjm. Mám pastorčyni od dvou let newidomau, giž nad život milugj. Gi postawjm před tebe a uzdravena-li bude, učinjm, cokoli mi přikážeš.“ Důwěrnau myslj odpowěděl Valentin: „Přived gi we gměnu Pána Jezu Krista.“ A když djevka byla přišla, wztáhna Valentin ruce swě slzawým okem se modlil: „Pane, wšsemohaucj Bože, Dče Pána našeho, Jezu Krista, Dče milosrdenstwj, kterýž gšj nám byl sešlal Syna swého, Pána našeho, aby nás ze tny ě pravěmu swětlu přivedl, gá nehodnj hřisnjš wolám ě Tobě, genž chceš, aby wšsickni poznawšse, že Ty gšj Bůh, Dtec a Stworitel wšseho, spaseni byli, a nikdy nezahynuli; ě Tobě wolám Pane Ježíši, kterýžto gšj od narozenj slepěmu oči oterwel, a Lazara mrtvého wzkrisil; ě Tobě wolám, pravě swětlo a Pane nade wšsečj mocnosti: Nikoli má, ale Twa wůle se nad tauto djevkau staniž. Kacíž gi oswjtití swětlem swě maudrosti.“ A položiw ruce swě na oči gegj prawil: „Pane Jezu Kriste, oswět služebnici swau, anž gšj Ty Bůh, swětlo pravě.“ A když domluwil, oterwely se oči

gegi. „Mnohoť zağıstě může opravdowá modlitba sprawedliwého.“ (Zak. 5, 16.)

Widauce Asterius a žena geho zážrať, uwrhli se před Walentinem na kolena prosjce, aby gich poučil, coby pro špaseň swé činiti měli. Walentin wesel gim weskeré modly swé rozkotati, nepřátelům swým od srdce odpustiti a we gměnu Jezu Krista dát se pokřtiti. Což když oni i s celým domem swým, skoro s 48 osobami učiniti přisljbili, wycwicil ge u wjře křestanské, a postiw a modliw se s nimi po tři dny wšedky pokřtil, a pokřtěné od swat. Kallista papeže birmowati dal. A wšak Asterius propustiw nynj na swobodu wšedky wězně křestanské, nedlauho na to od cisáře, genuž tyto wěci se byly donesly, wogškem do domu geho odeslaným i se wšsemi ostatnjmi křestany gat a na saud postawen byl. Tu usaudil cisar, by wšickni, gelikož by wjry swé odřjci se nechťeli, po rozličných mukách usmrćeni byli. Zwlastě pať Walentiu neyprwě kygmi ubit a na to wedle šilnice Flamminské štat byl, dne 14. února okolo roku 240.

Rozgjmánj.

Wěkoli cisar Klaudius řeći a maudrost swatého Walentina šchwáčil, báznj lidškau přemožen, předce newinného k smrti odsaudil. Nenj člowěka hanebněgšjho nad toho, kterýž powinnosti swé z bázuě, co aš lidě tomu řeknau, wykonáwati pomjgji. Takowý gest ke každě ohawnosti, ke každému hřjchu hotow; neboť snažj se ljbiti se lidem, nikoli ale Bohu. A kdo se lidem ljbj, přestáwá býti služebnjkem Kristowým. (Gal. 1, 10.) Slowa: Co řeknau aš lidě,

tať silně na něho aučinkuji, že raději nevyšvěťegšši zákon přestupuge, gen aby lidu neurazil. Protož proděmež život swůg a rozwiňme wšsecky záhyby srdce swěho, skaumagice, zdali i my nesnažime se libiti wjce lidem, nežli Bohu? Zdaž neřikáwáme i my: Coby řekli lidé, kdybych bedlivě nawšstěrowal služby Boží, pilně přigimal swátosti, mrzkeho towarýěstwa se stranil, a čistotu dusse a těla zachowáwal? Ž proč se bogime bídnych lidj, kterj proti wůli Boží ani sobě ani nám gať prospěti tať škoditi nemohau? Bogme se raději Boha, kterýž může i dusi i tělo zatratiti do pekelného ohně. (Mat. 10, 28.) Pro Boha nemáme se ničehož strachowati, ale nepohnutebná má státi dusse nasse, nechť zmjtá se bouře, aneb gasně nebe se usmjwá, konámeš, čemu Bůh a swatá cirkew nás učj.

„Nebogte se pohaněnj lidškeho a rauhánj gegich nestrachugte se. Kdož gš ti, abys se bál člowěka smrtedlného a syna člowěka, kterýž gaťo seno ušchne? A zapomněl gš na Hospodina, učinitele swěho, kterýž rozráhl nebesa a založil zemi.“ (Žs. 51, 7. 12. 13.)

Modlitba.

Pane Jezu Kriste, kterýž gš nám swatou wůli swau zgerwiti ráčil, propůgč, prosjme, nám taťe srdnatosti, srdce a zmužilosti myslj, gaťo Walentinu sw., abychom u wykonáwánj swatě wůle Twě pilni byli a pro ohled lidšj od Tebe a zákonů Twých nikterak odlaučiti se nedali. Amen.

15. Život svat. Faustina a Zowity, mučedlníků. (120.)

Faustin a Zowita, vlastní bratři, pocházeli ze znamenitého rodu v Brixii. Rodičové jejich byli sice pohané, ale k synům zavítalo časné světlo pravé víry a tak hluboce v srdci jejich se zakotvilo, že od té doby všemožně se vynasnažovali bludů modlářských potlačit, a tudy u občanů Brixienství pravdě Kristově přístupu vymoci. I žehnal Bůh upřímné práci jejich, neboť drabně množství opauštělo bludy a ku Kristu se přiznávalo. Svatý Apollonius, biskup Brixienství, vida plamennou pro Krista horlivost a neuhonně i bohabogně obcování bratřů Faustina a Zowity, pogal je do starou duchovního, posvětil Faustina, staršího bratra, na kněžství, mladšího ale Zowitu na gaňenství. Do té doby neměla horlivost jejich v hlášení slova Božího žádných mezí; žádná práce nebyla jim těžká, žádné protivnosti odporně; nezděsily jim ani pohrůžky, ani bázeň smrti. Živi sľauce toliko pro Boha a pro bližního svého, nacházeli v pomnění na kříž a smrt Spasitele svého útěchu a posilu ve všech dobách života. Nepřítel lidský vida, gať vynasnažením svatých dvou bratřů denně království Boží se rozmnožuje a šíří, a domnívaje se pomocí pohanů je wyrátiti, popudil těchto proti Faustinovi a Zowitovi. Na pokynutí Italika, vladaře té krajiny, litého pohana, byli sľau tedy horliví bratři gati a do žaláře, pokud by císař Hadrian do města nepřišel, uvrženi. Asi po sedmi dnech přigda Hadrian skutečně do Brixie, rozkázal,

aby bratři na saud postaveni byli. Tu napřed lahodnými slovy a mnohými sliby ku pádu ge přerésti se snažil; wida pak, že práce geho marná gceť, lité sselmy na ně pustiti, ohněm ge páliť, rozpustěné olowo na ně liti, andy wymykati a ginať gceťtě mučiti welel. Když pak gim ani drawá žwěr, ani oheň, ani rozpustěné olowo, ani přefrucowánj audů, aniž gině muky neusskodyly, ano tjmto diwem mnoho tisíc lidj ku Kristu obráceno bylo, rozkázal Hadrian, na neyweyš rozhorlen, oběma hlawy sřiti; což se i stalo w Brixii okolo roku 120.

Gegich swatě pozůstatky chowáji se podnes w Brixii, kdež gim te cti také prostranný kostel zasvěcen gceť.

R o z g j m á n j.

Swatj mučedlnjci museli z lásky ku Kristu, Spasiteli swému, mnohě a často tak brozně muky podstaupiti, že o tom čtaucjho nřáz obcházj. My, dšky Bohu! takowých muk k snášenj nemáme, žigice w časěch pokogných. Zato ale býwáme mučeni od naružiwostj swých; od lakomstwj, smilstwa, hněwu, nenáwisti, obžerstwj a t. d. Nuže ukaźme teď, že Krista Pána milugeme, a že přemáháme naružiwosti tyto tak welice náš mučej; ukaźme, že gšme zmužili a statnj mučedlnjci Páně, kterj se nedagj přemoci ani ołowem lakomstwj, ani ohněm smilstwa, ani sřipy hněwn, ani mečem nenáwisti, ani ranami obžerstwj. Než Bohužel! naružiwosti nasse gsau přecasto také nassimi modlami, gimžto přinášjwáme dobrowolně a bez nučenj swě oběti,

ach! oběti drabě, neocenitelné: zdravj totiž těla, pokoj dusse, čistotu srdce, blaženost bližnjho, své spasení, ano i Vykupitele a Spasitele sameho. Za takowau zradu a chaulostivost zagisté nebudeme korunováni korunau, kterauž si swatj bratrj Faustin a Zowita získali. —

„Lexssi gest trpělivý nežli muž silný, a kdož panuge nad myslj swau, nežli ten, kterýž dobývá měst.“ (Příst. 16, 32.)

„Budeš-li chítj přikázanj zachowati, zachowajj tebe. . . . Před člověkem gest život i smrt, dobré i zlé, co se mu bude líbiti, dáno bude gemu.“ (Sirach 15, 16. 18.)

„Chceli kdo za mnau přigiti, zapriž sebe sám.“ (Mat. 16, 24.)

M o d l i t b a.

Pane Jezissi Kryste! Ty gfi nás milostivě powolati ráčil, abychom za Tebau krácejice sebe zapjrali. Ale náruživosti nasse přemohly nás a odwrátily nás od Tebe. D, poslyš Vykupiteli hlasy nasse k Tobě o pomoc wolagiej a přispěg nám milostj swau, ať pod tíj náruživostí swých opět powstati můžeme. Propůgě nám zmužilost a sílu, abychom gako swatj Faustin a Zowita, swj-těživše nad ohavným nepřitelem Tebe následowali tam, kde připrawena gest radost nestenalá. Amen.

Život. sw. Gfréma, přjgmjm Syra,

w Ebesse. (M. 378.)

Gw. Gfrém narodil se w městě Nijibiz řečeném w Mesopotamii. Geho rodičowé wedli geg

vssemožně ku počestnosti a k bázni Boží, pilně geg
 w písmech swatých wyučugjce, kteráž také málo kdo
 tak wyborně, jako on wykládati znal. Nicméně ne-
 uchránil proto mladistwá léta swá od rozpustilosti
 a nezbednosti; neboť sám na sebe žaluge: že we
 swých mladých letech byl pomlauwacem, prácem a
 zbhognjcem; že byl nesworný a záwistivý, k přicho-
 zím a cizím newšdný, k chudým twrdý, k přáte-
 lům nelastawý, že před časem w oplzlostech se we-
 felil, a aby nemusil náruživosti swé krotiti, že se
 také rauhal spravedlnosti Boží, domnjwage se, že
 cokoli se we swětě děge, gen pauhau gest náhodau,
 o což Bůh péce nemá. Gedna z newwětšjích roz-
 pustilosti geho, která se stala ale pozděgi přjcinau,
 že se k Bohu obrátil a žiwot swůg polepsšil, gest
 následugjci: Gednoho času gda Efrém na rozkaz
 rodičů přes pole, užíel na pastwě březj křáwu gi-
 stěho chuděho člowěka. Efrém w lehkomyšlnosti swé
 honil gi tak dlouho po lese, kamenjm za ni há-
 zege, až celá zchwácena padla a za křišť diwé
 žvěři se dostala. A gakoby nebylo na tomto zlo-
 činu dosti, pohaněl a potupil k tomu gestě chu-
 ďasa, genuž křáwa náležela, když s plácem se geg
 tázal, zdali by březj křáwu nebyl widěl?

Uši měsic na to šel Efrém opět přes pole a
 an se giž setmijwalo, zůstal u gednoho pastýře na
 noclehu. W noci ale přišla drawá žvěř a roze-
 hnala stáda i podáwila dobytek, gehož pastýř, gsa
 opilý, brániti nemohl. Když ráno magitelowé užíeli
 stáda swá rozplassená a dobytek podáwený, galí pa-
 řáka i Efréma, na něhož onen wšsecku winu swedl,
 řka, že w srozuměnj s laupežnjky stoge to byl učinil.

Efrém byl nyní do žaláře, k jiným dvěma věz-
 ňům uvržen, kde se ho velká těžkomyslnost a au-
 žkost duse zmocnila. Nedlouho po uvěznění tom
 viděl ve snách krásného síce mladíka, kterýž vssal
 vzezřením ostrým po příčině jeho zatknutí se tázal.
 S plácem vypravoval Efrém, že newinen gest,
 a že jen z paubého nářknutí do vězení přissel.
 „Gá wjm,“ odpověděl na to mládec, usmjwage
 se, „že tímto zločinem winen nejsi; ale gá také
 wjm, cos krátce před tím na kráwě gistého chudého
 muže spáchal. Wiz tedy, že u Boha, genž gest
 prohlubeň wssj sprawedlnosti, nijádná nesprawe-
 dlnost mjsta nemá. J twogi spoluwězňowé nejsau
 winni tím zločinem, pro kterýžto uvěznění gsau:
 a taž se gich a poznáš, že bezpráwí se gim neděge,
 a že sprawedliwý gest Bůh.“ — Ach! gáť často
 nářkagi si lidé, že bezpráwí se gim děge, kdyby
 ale ruku položili na srdce swé, a pokorně očí swých
 k Bohu powznesli, zagisté by s Jobem úpěli:
 „Zhřessilť gsém a oprawdowě se prowinił, a ne-
 stalo se mi gáť gsém zaslaužil.“ (Job. 33, 27.)

Ráno otázal se Efrém spoluwězňow, gakeho zlo-
 činu se oni byli dopustili, nacež dostal za odpověd:
 že gedem z wraždy a druhý z cizoložtwi, ale bez-
 práwě obwinění gsau. J otázal se gich opět, zda-
 lížby giných hřichů sobě swědomi nebyli? A tu pra-
 wil tento: že od dwau bratrů, žádostiwých gmění
 sestry gegich, nagat byl, aby swědčil proti ni, že
 cizoložila. Dnen ale wypravowal: Gá tuty dny
 widěl dwa muže spolu zápasjci, a pať přemoženého
 od swjtězitele do řeky uvržena býti. Mloha topj-
 cimu-se pomoci, neučinil gsém toho, nybrž djwal

gšem se s potěšením na gebo utonutj. Tak pobřiz-
žen w myslí nezpozorowal gšem, že wrať uprchl,
a gelikož tu žádného giného člověka nebylo, ga
místo wraťa gat a uwězněn byl.

Medlauho po tomto widěnj byli tito dwa wě-
žňowě na saud postaweni, a aby se ze zločinstw
swěho wyznali, ukrutně mučení; Efrém wida tyto
muťy, wystál smrtečně auzkosti a hořce plakal, bo ge
se, že i na něho rád přigde. Diwáci přítomnj po-
smjwagjce se mu prawili: „Chlapče, proč pláčeš?
Dřiwce než gš se břichu byl dopustil, plakati gš měl.“
Teħdáž ussel sice Efrém mučení, ale do žaláře se
opět wrátiti musil, kde, gelikož onino dwa za ne-
winně uznáni a na swobodu propustěni byli, pra-
wěho wražedlnjka onoho w řece utonutěho a oba
bratry, kteřj falešně swědky proti sestře swě byli
nagali, za špoluwězně obdržel. Po něgakem čase
byl opět Efrém sám čtvrtý k saudu pohnán. Sau-
wěžňowě gebo gsauce hrozně mučení, wyznali špa-
chaně zločinstw i s ginými wýstupky, a proto k
smrti byli odřauzeni. Mage i Efrém nynj mučen,
a na škrípec natažen býti, ubohý mezi těmi přj-
prawami takměř celý šbrocen Boha wraucně pro-
sil, aby geg při žiwobytj zachowati ráčil a sljbil,
že na swobodu propustětu pausternický žiwot po-
wede. W tom ohlásilo se, že čas k obědu, a Efrém
muť sice sprošřtěn ale opět do žaláře uwržen byl.
W noci zgewil se mu we snách opět onen mlá-
denec a těšil geg, že w krátkem čase na swobodu
bez aurazu propustětu bude. Š stalo se, že nynj
za saudce ustanowen byl gedem známý a dobrý přj-
tel Efrémowých rodičů, kteřjto žaloby proti uwě-

zněnému mládenci náležitě uváživ seznal, že zločinem tímto winen není, a na swobodu geg propustil. Tyto důkazy o Božské prozřetelnosti a o smilování Božím pogali mladého Efréma tak, že obrátiv se z celého srdce k Pánu Bohu, a odebrav se dle slibu swého do hor k gednomu pausterníku, před ním padl a ze wšech hříchů se wyznáwage snažně prosil, aby geg za ucedlníka přigal. Prawj Bůh: „W čas příhodný uslyšel gsem tě, a w den spasení zpomohl gsem tobě, ay nyní gest čas příhodný, ay nyní dnové spasení.“ (2. Kor. 6, 2.)

D samotě žiw gsa, stal se Efrém brzy dokonatým pausterníkem. Holá země býwala mu lůžkem, španj geho bylo krátke, modlení dlaube, posty časté a přísné, práce ruční téměř bez přestání. Geho dusse pohřžela se w prohlubeň smilování Božjho, a neustále roněj se slzy gewily geho s krausseností. Dn wessel mužně w bog se wšsemi naružiwostmi swými, a byw prwe zlostným, newljdným a mstiwým, stal se nyní tichý gako beráucek, laškawý, přiwětivý a milosrdný. Dn milowal chudé nad mjrú, pro ně wynakládal wšseliký zisk z práce swé, ano na ně i žebрал. Chudoba byla mu ctností neymlégsšj, čistota neydražšjím pokladem, starost o sláwu Božj a blaho bližnjch dennjm pokrmem, pokora neypermégsšjím základem wesskeré dokonalosti. Gja opravdowě pokorný srdcem, sám sebau pohrdal, mage se za to neynehodnégsšj stwoření, a rád tomu byl, kdž i ginj o něm tak smýšleli. Z paubé pokory nedal se na kněžstwo poswětiti, gja toliko gabenstwjm spokogem, mocj kteréhož obdržel práwo slowo Páně hlásati. Geho řeč byla ku podiwu plná

štraussenosti a plamenně lásky, a při tom tak mocně hrůsněji porážející, že mnozí nejen tehdaž poznawšše obawnost swých zločinů na pokání se obraceli, ale až podnes geho kázně a řeči welice se wychwaluji. —

Nade wšsedy pak gmenowaně ctnosti stkwěl se Efrém ctností nebestau, ctností čistoty. A proto wšsemožně o to se staral, aby i ostatní lidé této ctnosti pilní byli. Wšse se, že w Edesse od gedně nepočestně ženy k hrůchu pokušsien gsa gj řekl: „Wšsgdež-li tam, kam tobě ukáži, po wůli tobě býti dychi.“ A když smilná žena tomu swolila, řekl: „Gdi na náměšti.“ „I což,“ odpověděla ona, „nebudeme se stydět před tolika lidmi?“ „Stydjmelí se před lidmi hrěšiti,“ řekl zas Efrém důwěrně, „čjm wjce stydět a báti se musíme Boha, kterýžto i neytagněgšj wěci lidské zná a nám wedle zásluh nassich odpłatj.“ Tato slowa otewřela srdce ženy milosti Boží tak, že padnauc na kolena a slzjc profila: „Služebnjče Boží, uweď mne na cestu špaseň, abych obdržela odpusttění hrůchůw swých.“ Nacež Efrém gj do kláštera gjti rozkázal. — D kězbychom w pokušsienj nikdy z myslí nepustili wšsewědaucnost a saud Boží!

Gak sw. Efrém swau hñewiwost a prchliwost přemohl, z následugjčj události wyswjtá. Gednau dostal po mnohodennjm postě pokr m w hlněně nádobě; ale člowěk, kterýž mu krmi byl nesh, nádobu na zem upustil, a tato roztlaukla se. Sw. Efrém wida na twáři člowěka auzkost a rozpácitost přjwětíwau řečj prawil: „Gyhle, můg milý, když pokr k nám nechce, půgdeme my k němu“ a sedna si k škorpinám pogebl.

Efrémowa dusse objírala se w každém okamžení s Bohem, w každé události spatřoval prst Boží, a celá příroda byla mu jako kniha, w níž o Bohu a smilování jeho čítal. Tak ku p. wegda gednoho času s dvěma bratry na úsvitě z Edešy, a wida, kteráť gasné nebe s hvězdami w newýmlurně kráse se leskne, zvolal, gať sám o tom pišse: „Když hvězdy takowau krásau se lesknu, gať krásně budau se teprw stwiti wywolenj Boží při poslednjm sandu w sláwě Kristowě! A tu,“ prawj dále, „napadlo mi hrozně ouo přjstj Kristowo, a kosti mé se zachwěly a tělo a dusse má bály se, a gá w bolesti srdce swěho plakal gsem a tak upěl: Gať gá hřjssnjš w onu hroznau a děsnau hodinu šhledán budu? Gať obstojm před stolicj hrozného Sandce? Gať gá hrdý a zpupný k spravedlivým a k dokonalým se postawiti moci budu? Gá neurodný strom mezi swatými? Už dítky Boží w sláwě nebeské se šhledaj, kam gá bdný se poděgi? Tenkrát budau mučedlnjci swě muky a swati swě ctnosti obgerowati, a gá? — swau líknawost a nedbalost. D hrdá a hřjssná dusse! gať dlawho gessťe swau bezbožnosti budeš se wychlaubati, gať dlawho gessťe na zem se pautati?“

Poslednj léta žil sw. Efrém w gedně osamělé celle bljž Edešy, kde slowy a příkladem lid wzdělával a wyučowal. W tom čase narostjwena byla Edešsa a celé wíkolj welkau drahotau. Efrém gsa toliko žiw pro Boha, a každého chudého za Krista Pána swěho pokládage, wšj silau těla a dusse gim pomáhal. Z té přjčiny negen sám, cokoli měl gim rozdal, ale opustiww swau samotu a chodě po do-

mech horaucjimi slowy bohaté k štédrotě wzbuzo-
wal, a obdržené dary mezi chudé rozdělowal. Po
celý rof byl on tak rka otcem wšech chudých, sta-
ráwage se o wšechy gegich potreby. Ale ten rof
byl také poslednj geho pozemského obcowání. Ne-
bot po nawrácení se do samoty rozumohl se, a po
celý měšic až do amurti swěho churawěl. Castěgšji
přigimání welebně swátosti žiwilo naděgi a rozně-
cowalo láštu geho, tak šice, že dnové nemoci geho
gsau neykrášněgšji wěnc modliteb. „Tebau,“ pěl
on o welebně swátosti oltární, „tebau, o Božšty
Wykupiteli! dci šytiti hlad, genž sežjra dussi mau.“
W poslednj wůli swě, kterážto gest důkazem geho
neyhlubšji pokory, žehná on wěšterý lid a zwlášttě
učedlnjky swě, prose, aby pohřeb geho sprostě gen
slawili, ale wraucněgi w modlitbách a při mšsi
swaté na něho pamatugjce, wšce, cokoli mu patj,
chudým darowali. Geho poslednj starost týkala se
gedně wznessené panj, dcery Aristida Lampustata.
Gegj žádosti o zaopatření rakwe pro geho mrtwol
přiwolil gen pod tau wýminkau, aby marnostj swět-
štych se odřekšji, nedala se wjce na nosjtkách no-
šiti, rka, že se nesluffji, aby muž swě šjge k nossenj
ženy naštyal. . . an hlawa mužowa gest Kristus.
A když žena před twárj wšeho lidu wedle slow sw.
muže se zachowati zapřisáhla, řekl tento: „O dcero!
než umru, gesttě tobě požehnám, wedle žádosti a
předsewzetj twěho. Newycházeg na wěky z myšši
twě swaté učení, aby Kristus, až přigde proměnitj
nebe i zemi, napsal gměno twě w nebesjch do knihy
žiwota; a pokog Páně, kterjž Swaté nepoškworně-
nými wěnci korunuge, budiž ti za odměnu wedle

srdec twého w powołánj twém.“ A když ty a jiné
gestě wěci domluwil, usnul w Pánu a tělo geho
tak, gajž toho byl žádal, pochowano gest.

Rozgimánj.

Gať sw. Efrém, gestě bloudě, smeysslel o spra-
wedlnosti a saudech Božich, tak až posawáde saudy
i mnozi ginj lidé. Když se gim wsse dle wúle ne-
dařj, když strasti ge stihaji, a protiwensiwj na ně
dorážj: tuť nařikaji si na sprawedlnost a na tagně
saudy Božj. Krátkozracj! či to winna, když se wám
oko slzami rosi? Kdo z wás nedopustil se hřichu,
kdo nepřestaupil zákona Páně? Skaumenty se a
skaumenty skutky otcuw swých, nebo Bůh showiwa-
gicj trestáwá na synech, co prowinili otcowě. Máme
my práwo Bohu předpisowati, gať nás za hřichy
nasse a za hřichy otcuw nassich trestati má? Usta-
nowil on nás za saudce nad skutky swými? a žá-
dal on nás o radu, gajm způsobem by se o nassj
lásce k němu a o nassj důwěře přeswědčiti a po
které cestě neysnáze nás blaudcuj do owčince swého
nawrátiti mohl? Zdaliz i dobrý otec a maudrý
učitel neužiwagi metel z lásky k djetkám? Progděte
žiwot sw. Efréma! Stala se mu křiwda z toho,
že uwězněn byl? Stala se křiwda ostatnjm sau-
wěziúm? W tom práwě gest milost, láska, opa-
trowánj Božj neypatrněgšj, že i protiwensiwj nás
stihajicj tak řidj a sprawuge, aby z toho pro nás,
hchemeli gen, to neywětšj dobro posslo. A protož
slyšte, gať Jezisse Krista sw. Tomáš Kempenský
mluwicjho uwádj: „Synu, chraň se wsselikého há-
dánj o wysokých wěcedch Božich a tagných saudech

geho, proč totiž tento opuštěn, a onen k tak veliké milosti přigat gest; proč tento tak těžce se trápí a onen tak velice povýšen bývá. Však věci tyto nad vsselikau mravnost lidskou, a k vssykaumání Božjho saudu žádný rozum a žádné mudrowání nepostačuje. Když tedy nepřítel tyto věci tobě wnuká, aneb některj vssfeteční lidé w nich hlaubagj, odpověz ty s Prorokem:

„Sprawedlivý gš, Hospodine, a přjmý saud Tvůg!“ (Žalm 118, 137.)

„Saudové Hospodinovy gsau pravj, osprawedlnění sami w sobě.“ (Žalm 18, 10.)

M o d l i t b a.

Bože věčný a sprawedlivý, Otče neylasawěgšj! K Tobě důvěrně přicházjm, w Tebe dauřám, na Tebe se spoléhám. Deyž milostiwě, bych nikdy nezapomenul, co Wykupitel můg pravil: že vssfedy wlasj na hlavě nassj sečtěny gsau, a také nikdy neuchýlil se od sw. zákonů Tvých, abys Ty, sprawedlivý Bože, nemusel mne pař věčně trestati. Amen.

Dnes se také světi: w Ěwěbjch -swat. bisk. Sigtrida; w franc. Baysonu swat. bisk. Quinidia; w Klermontu sw. panny Georgie; w Řimě sw. muč. Skratona a geho robitj; w Terrane sw. panny a muč. Agaph; w Capui swat. b. Deorosa; w Autiochii sw. gahua Josef.

16. Život swaté Juliany,

panny a mučebnice. (K. 304.)

Za panování císaře Galeria Maximiana žila w Nikomedii sšlechtná panna, gměnem Juliana, wštečná rodem, sličnostíj twáři a bohatstwjm. Uč-

koli rodičové gegi pohané byli a následowně dceru
 k modloslužebnosti wedli, předce Juliana swým by-
 strým wtípem a k wšsemu dobrému schopným srd-
 cem poznawšši blud a ničemnost modloslužebnosti,
 přigala bez wědomj rodičů wjru křestanskou. Do
 té doby modljiwala se denně wraucně, nawšstěwo-
 wáwala bedliwě chrám Páně, učila se písňm swa-
 tým, a pilně dle nich wšstery život pořádala. W
 tom čase požádal gi gedcn šlechtický Njman, gmě-
 nem Eleusius, powěštný pro weliké gměnj a wzne-
 šsený důstogenšwjm, za manželku. Juliana, genž
 swětu byla giž wyhost dala, bez zrady děle wjru swau
 tagiti nemohauc, wyznala: že křestankau gest, a že
 s njm se gen pod tau wýmjnkaú zasnaubj, gestliže
 se model oděkne a wjru Kristowu přigme. Tato
 neočekáwaná odpověď zarmautila gať ženicha Eleu-
 sia, tať i otce gegjho Africana, gehož blaženě sny
 tudy gaťo roša při wýchodu slunce se rozplynuly.
 S přemlawal dceru swau wšsemožně, aby odře-
 knuwwši se Krista, tať wznesseným snatkem nepo-
 hrdala a slibowal gi wšselikau blaženost, ba i když
 odpjrala, negen přjsným trestem gi wybrožowal,
 ale i skutečně nadužjwage práwa otcowšého tělesně
 gi potrestal. Juliana ale stogje pewně na swém a
 trpěliwě rány otce snášegje, bez přestánj wolala:
 „Nebudu se němým a hluchým modlám klaněti, ale
 klanjm se Kristu swěmu, genž žiw gest a kraluge
 na wěky w nebesch.“ Přeswědciw se Africanus, že
 dcery swé od Krista neodlauci, ani k žádostem swým
 nenaklonj, odewzdal gi Eleusiwu, aby dle swé wúle
 s nj nakládal. Eleusius pohraw gi druhého dne
 před sandnanu swau stolici a wida sličnost a usfle-

chtílost gegi, neyprw také sladkými slowy gi domlawage, sľibowal wsse, seč gen wáßniwá láßta býti může, pakľiby mu po wůli gřauc za manžela ho pogala. Ale Juliana, w gegichžto očjch urozenost, bohatswoj a sladké řeči mládencowoy pro láßku Kristowu byly gen smetjm a powrhelem, stála na swém slowě, prawje, že se za něho, pakľi Krista uwěřj, mileráda prowdá! A když se Eleusius, že bogj se hněwu cjsarowa, wymlawwal, odpowěděla Juliana: „Ty se bogjš smrtněného krále, a gá bych se neměla báti krále wssech králů? Twe auliskné řeči mne nikoli neswedau, wynes na mne muķy gať se ti ľibj, gá wěřjm w toho, w něhož wěřili Abraham, Izák a Jákob, a zahanbeni nebyli, a genž posud mocen gest, mne od muķ twyřch wyswoboditi.“ Dpowržená láßka Eleusia obrátila se nynj w pomstu a hněw. On rozkázal newěßtu swau na nahěm těle mršťati, pak za wlasy na strom powěßiti, rozpußtěným olowem poljwati a ginať gessťe mučiti. Ale Bůh Hospodin, s njmž swatá panna ode dáwna w neytuřßjim spogenj stála, sľil gi sľlau nadobycęgnau, tu obzwláßtnj milost gi propůgčiw, že auřlady dábla, kterýž gi w žaláři w podobě anděla radil, aby zapřenjm Krista dalßřjch muķ se zbawila, poznala a zničila.

Wo něgakěm čase zawolal Eleusius swatau Julianu opěť před saudnau stolici, myßle, že wyřstále muķy a hnusný žalář gegi zmuřilost zlowimwsse, gi na gině myßľenky giž přiwedly. Ale Juliana i nynj zůßtala wěrna Kristu swému, podiwně od něho hágena gřauc, tať že ani ostrými ostny obité kolo, do něhož na rozkaz Eleusiuw wple-

tena, ani oheň a rozpustěné olowo, do něhož uvržena byla, gi neusskodyly, aniž gi od Krista odvedly. Sto a třidcet diváků widauce stáloš sw. mučednice i záračnau pomoc Boží, negen w té chwili na wjru se obrátilo, ale i křwj swau gi potvrdilo. Toť přimělo Eleusia k tomu, že ortel smrti nad ni pronesl. Weselau twárij, a gasným, k uebi upiatým okem ubjrala se swatá panna na popraviště. Přisedši na místo, obrátila řeč swau k přítomným křesťanům, slowy srdce pronikagjicmi ge napominagje: aby toho pykali, že kdy modlám obětowali, a newědauce ani dne ani hodiny, kdy přigde Pán, bez přestání se modlili; aby pilně písna swatá čítali, a wespolek se milowali. Konečně prosila gich o přimluwu u Hospodina, aby gi nehodnau děwku důstognau shledal ku sláwě wěčné a nedopauštěl, aby w poslednj hodiuce smrti od nepřitele přemožena byla. Pak pozdrawila gessťe gednau přítomných a modlila se: „Páne Bože a Dťce náš, milownjče wjry, kterýž newydaš obrazu swěho w ruce nepřátel swých, račiž se nade mnau smilowati a ku pomoci mně přispěti. Přigmi w pokogi dusi mau!“ A když se domodlila, klešla hlawa gegi pod mečem. (L. 304.)

Rozgjmánj.

Neymrzčij a neynebezpečněgšij přátelstwj gest přátelstwj s swětem a s služebnjky geho. Hned nám slibuge radosti a rozkosse, hned zas čest a sláwu, opět gměnj a bohatswj, a to wsse s tak aulijnau řečj, že krátkozracj a nepozornj často oklamáni býwagj. Ale w tom samém okamženj, w němž

omámení sšilenci vyplnění daného slibu žádají, stihá ge bolest, hanba, chudoba, a což neyhroznějššeho gest, záhuba věčná. Tyž svět, kterýž dnes slavně Krista do Jerusalema uváděl, Hosanna mu ppiwage, zítra: ukřižug ho, ukřižug! wolal. Těto wrtkawosti přátelstwj swěta zakusila na sobě podobně sw. Juliana, dnes přetýkala Eleusowi ústa medem a sladkostmi, a zítra rozkázal gi muciti, ano i usmrtiti. Zdaž negsau k politowánj lidé, který dūwěrugice se w gessitnost slibu swěta Pánem Bohem, věčnanu prawdau pohrdají? Tak negednala sw. Juliana, gi sšlo přátelstwj Boží nade wšsecko; ona považowala, gačo sw. Pawel, wšsecky věci u přitownánj s Jezissem Kristem za nic, magje tyto za legno, by gen onoho zšškala. (Filipp. 3, 8.) Učtež se otroci swěta a geho služebnjci od swatě panny Juliany, zač swěta wážiti si máte.

„Rekl gsem w srdci swém: Púgdu a oplýwati budu rozkošsemi, a pozjwati budu dobrých wěcj; a uzřel gsem, že i to takě gest marnost.“ (Ecl. 2, 1.)

„Což newjste, že přítel tohoto swěta, nepřitelem Božim učiněn býwá.“ (Jak. 4, 4.)

Modlitba.

Pane Jezu Kriste, kterýž gšl nás wlastnjm příkladem byl učil swětem pohrdati; uděl nám opatrnosti, kterauž bychom gač swatá Juliana osidel swěta se wystřihati, a toliko po tom taužiti mohli, což věčného, a Tobě, Wykupiteli našsemu mílého gest. Amen.

Život swateho Dnesima,

učebníka sw. Pawla. (R. 89.)

W Kolosse, městě wětšij Frygie, žil gedem bohatý a znamenitý měšťan gménem Filemon, genž od sw. Pawla aposstola na wjru byl obráčen. W geho domě scházjwali se křesťané ke službám Božjim, wzdělawagice se wraucnostj a láskau hospodáře. Filemon měl také otroka, gemuž Dnesimus děli, člověka, ač od Pána swého wšidně a lastawě držaného, na neywš s osudem swým nespočogeného, tudíž i newěrného a leniwého, že se na něj s ničimž zpolehnutí nemohl. Nedbage na krásný příklad sw. Filemona a mnohých giných křesťanských bratrj, do domu chodjících, okradl konečně Dnesimus Pána swého a z Kolossy do Řima utekl. W Řimě fessel se prchlý otrok ze zwláštijnho řízení Božjho se sw. Pawlem, tenkrát tam w dosti wolném wězení mešťagijim. Pawel poznaw w spoluwězni otroka přítele swého Filemona, wčelými slowy mu předstjral neschetnost geho gednání a hanebnost krádeže i autěku. Slowa aposstola Páně nassla přístup, a ten, kterýž před krátkým časem hádal se s osudem swým, nyní obměkčen gsa milostj Božj, ponížil se, složil wšecky neporádně myššientky a skutky, a přigal s wěrau Kristowau spolu Bohu milěctnosti. Od té doby byla geho náklonnost a láska ku sw. Pawlu tak srdečná a wraucná, že mu nejen při hlásání slowa Páně horliwě pomáhal, ale i w zagetj mu welmi prospěšným se býti prokázal. Z té přjčiny byl by geg sw. Pawel welmi rád u sebe byl podržel, ale nechtěge proti wůli Filemona, ge-

muž Dnesimus co otrok i tělem patřil, ničehož uza-
 wřiti, poslal geg zpět do Kolosy k hospodáři geho.
 W listu, kterýž mu sebau dal, přimlawal se za
 něho u Filemona, aby mu autěk, newěru a ostatnj
 zlociny prominul, a slibuge, že škodu, kterau mu
 Dnesimus autěkem způsobil, sám nahradj. Filemon
 wracugjcjho se Dnesima ne giž co otroka, nobřz co
 bratra w Kristu mage, s radostj přigal, a propu-
 stěného na swobodu do Řjma zpět poslal, aby uwě-
 zněnému Pawlowi k ruce a ku pomoci byl. Wjce
 auplných zpráw o sw. Dnesimowi sice nemáme;
 ale dosti obecná powěst, že od sw. Pawla za bi-
 skupa w Berči ustanowen, a pak w Řjmě ukame-
 nowán byl.

Rozgjmánj.

Na sw. Dnesimu patrně widěti lze, gať mocně
 působj katolická wjra w dussi nassi, když gi ochot-
 ným srdcem a dobrau wůli přigjmáme. Dne-
 simus, dokawád we tmách pohanských wězel, byl
 člowěk nespokogeny, leniwý a newěrný, ano i lau-
 pežný; gať mile ale swětlo Kristowo rozum geho
 oswjtilo, tať welice se změnil, že sw. Pawel při sobě
 geg zadržeti chtěge, Filemona, hospodáře geho prosj,
 aby ne giž gako služebnjka, něbrž gako neymileg-
 sjiho bratra a gako miláčka Pawlowa geg přigal.
 (List k Filemonowi.) Než čjm se děge, žet i w
 nás, kterjžto podobně pokřtění a w katolickém ná-
 boženstwj wychowáni gsme, tyto blahé aucinky pa-
 trně negsau? To pochodj odtud, že my wjry ka-
 tolické ani ochotným srdcem, ani dobrau wůli ne-
 přigjmáme. Wjra katolická býwá nám protirwná,

protože nás napomíná k neustálému boží s naru-
 živostmi našimi, gesto bychom my raději vssé-
 možné jim hověli. Srdce naše podobá se dílem
 místům skalnatým a dílem trní, kdež slovo Boží
 zniku nemá a myti nemůže; poněvadž to, čemu-
 lívo dobrá vjra katolická nás učí, buď svobodníci
 a lidé newěřící z srdce našich vyjmají, buď ho-
 raucí starost o věci pozemské co oheň praží, buď
 konečně naruživosti těla a duše udusují. A vssak
 i ti, genž upřímným srdcem vjru katolickau při-
 gjmají, zhubta málo se snaží, podle zákonů gegi se
 chovati. A přede volá Apóstol Páně:

„Buďtež činitele slova a ne posluchači, to-
 lito oklamávající sami sebe.“ (Zak. 1, 22.)

„Co prospěje, bratři moji, pravili kdo o
 sobě: že vjru má a nemáli skutků? Zdalíž bude
 moci ta vjra spasiti geg?“ (Zak. 2, 14.)

Modlitba.

Pane Jezu Kriste, Vykupiteli a Spasiteli náš!
 Genž gš nás do lúna pravé církve uvedl; račiž,
 prosíme, také srdce naše pripraviti, aby se w něm
 gal u svat. Dnesima pravé učení ugalo a stý
 užitek vydávalo. Amen.

Dnes se také světi: W Palestinské Cefarei svatých muče-
 dníků Eliáše, Jeremiáše, Isaiáše, Samuele, Daniela, a wice;
 w Římě svat. papeže Řehoře X.; w Narbone franc. sv. křeže a
 muč. Honesta, w Neuciam svat. Simona; w Auvergni sv. bisk.
 Trigibia; w Egyptě sv. muč. Juliana a 1000 giných křesťanů;
 w Brescii wlašské sv. bisk. Faustina.

17. Život svatého Simeona,

biskupa a mučedníka Páně. (Ř. 106.)

Po umučení sv. Jakoba, apoštola a prvního biskupa Jerusalemského r. 62., rozpadalo se království židovské více a více a vůči hledě blížila se doba, o kteréž Kristus Pán prorokoval: že nastanou dnové pomsty, v nichž Jerusalemsk zkažen bude. (Luk. 21.) Žádala tedy neryhnutelná potřeba, aby v této době, v níž dle onoho předpovědění Páně (Mat. 24, 24.) povstati a veliká znamení činiti měli falešní Kristové a falešní proroci, na stolici Jakobovu dosedl muž opatrný, horlivý, u více perový a v bohabogosti hogný. Gelikož vssecky tyto vlastnosti do sebe měl nábožný Simeon, bratr Jakobův a syn Marie Kleofassové, přibuzně rodičky Boží, padly při wolení nástupníka sv. Jakoba sgednoceně hlasy na něj. Nad to pať gsa učedníkem Kristovým a očitým svědkem geho řeči i skutků, byl on gediny téměř v starou překaziti, by v blud uvedení nebyli i wymolení. A v skutku staro geho co biskupa v Jerusaleme byl velmi nesnadný, anobř i nebezpečný, neboť ač pro rozsařnost a spravedlnost swau negen u křesťanů, ale i u židů wúbec ctěn a wážen byl, nicméně bylo gemu s mnohými úkony a protivenstřím gednať od židů a gednať od pohanů zápasiti. Židé zanevěřeli na něho proto, že wěregně a wýmlywně Krista za prawého Mesšiasse hlásage, gim prostosřdečně smrt bratra swého Jakoba wytyřkal a wessřerau nespravedlnost gegich beze strachu káral. Pohaně ale mrželi se na něho co na potomka Dawidowa, z

gehož rodu gednoho židě s neywětšij dychtivosti očkávali, neustále se brogice a rotjce.

Mezi tym přibljžili se dnové, o nichž Kristus prorokowal rka: „Když pak užijte obklopený od wog-
ška Jerusalém, tedy wězte, že se přibljžilo zkažení
geho.“ (Luk. 21, 20.) Zdá se, že sw. Simeon s
ostatnjmi křestany opustiwšše Jerusalém, do Pelly,
města za Jordanem w Galilei ležicjho, se přestě-
howali, aby tak spravedliwému saudu Božjmu nad
Jerusalémem usšli. Dsub tohoto města byl w těch
dobách nad wšše pomyslenj smutný, neboť panowal
neslýchaný hlad, tak že lidě požíwali i toho, čehož
se ginať přirozenost lidská hrozj, ano gedna žena,
Maria, dcera Eleazara, aby hlad swüg ukogila,
upekla wlastnj dítě swé. Hladem a mečem padlo
při obleženj a wyrwácenj města wjce než gedn
milion lidj. — Po dobytj a wyrwácenj geho na-
wrátiw se Simeon negen s býwalými wěrnými
křestany do swatěho města, nýbrž drabně množstwj
na žjcceninách Jerusalémstých přebýwagjicjch židů
na wjru obrátiw, pěstowal tuto nowau osadu s
tak bedliwau pécj, že milostně wykwétati opět po-
čjnala, aniž gegimu wzrůstu šcestné učenj kacířů
Nazaretstých a Ebionitstých příliš na ugnu býti
mohlo. Nebezpečněgšj wšak byli ukorowé židů,
opět hlaw swých proti křestanům powznášsegjicjch.
Dni wyžywali cisare Wespasiána i Domiciána protl
nim pod tau zwláště zámjnkau, že klanjce se Kristu
co Mesšiássi a králi židowstěmu, wládě a panstwj
Řimstěmu nebezpečni gsau. Cisarowé přiložiwšše tě-
muž osocowánj wjru, rozkázali potomky Dawidowj
a přjbužně Kristowj dle člowěčenstwj gjmati, mu-

čiti a usmrčovati. Sw. Simeonowi podarilo se neyprw krwarého pronásledování rženim Božim ugiti, aby děle cirkwi Jerusalemské za příklad strídmosti, tichosti a lásky býti a gi w těžkých dobách řjdi a wzděláwati mohl. Ale za panování Trajana cjsare, pána ginať maudrého, wšak příliš po=bezřiwého, obnowilo se nářknutj křestanů a násle=downě i gich pronásledování. Židé a kacíři, gimž Simeon neyprotiwněgšim ostnem byl, winili geg u Attika, wladáře země židowské, z wjry křestanské a z příbuzenstwj Dawidowa, a to s takowým au=činkem, že Attikus geg, kmetu 120letého zatknauti a po mnoho dnj ukrutně mučiti rozkázal. Z ne=mohla zuřiwost a wzteť židowský přemoci starce tak statně wšceky muky snássegicjho, že zmužilosti geho wšickni přítomnj náramně se divili. Když ale židé při smutném a ukrutném tomto divadle reptati po=čali, odsaudil geg Attikus, aby na kříž přibit byl. A tak dokonal 120letý starce paui žiwota swého na kříži, kdež i mistr a Wykupitel geho Ježíš Kri=stus byl pro spasenj swěta umřel.

Rozgjmánj.

Sw. Simeon wida, že se dnowě ponisty blížj, kterěž Kristus krwožjzřiwému Jerusalemu předpo=wěděl, opustil newděčně město. Za nassich časů owšsemě často slycháme mluwiti o neřkonalé lásce Boží k nám lidem, a to zhusťa gen proto, aby=chom zapomenuce na geho spravedlnost tudy w požíwánj tělesných a hřissných rozkossj se nebáli. Než ale hrozny osud města Jerusalema, vlastnj náš cit bázně a aužkosti, když gsme se byli hřjchu do=

pustili, tyť wolagi nám hrůzným hlasem: „Bůh také gest spravedliw!“ Ano, pomsty neywyšš spravedliwého Boha nikdo neugde. On sice dlawho sbowjwá hrěšniķu, dobre mu čině; když wssak dobrodinj Páně zatwzrelé geho srdce otewřiti nemůže, tuť přicházi trest a pomsta. Jerusalẽm nepoznal dnů nawssřiweni swého, a protož wywráčen byl do kořen. A tak každy, kdo howě hrěšným wášněm, času milosti a pokánj zanedbá, upadne w ruce spravedliwého Boha a gměno geho wymazáno bude z knihy žiwota. D řězby w čas pokussenj nám před oči se stawěl osud Jerusalẽma, gehož žřiceniŃ nám hlásagi: „Gá gšem nepoznal dne nawssřiweni Syna Božjho! Měgtež wystrahu na příkladu mēm. Bůh gest spravedliwý. Čiňme tedy pokánj, dokawád gest čas přjhodný a Bůh nám milostiw, aby spravedlnost geho nás nezastjbla.“

„Bůh odplatj gednomu každemu podle skutků geho.“ (Řjm. 2, 6.) -

„Čli hognostj dobroty geho a trpěliwosti a dlawhocěkánj pohrdáš? Newjš-li, že dobrotiwost Božjku pokánj tebe wede? Ale ty podle twrdosti swého nekagjciho srdce shromážduges sobě hněw ke dni hněwu a zgeweni spravedliwého sandu Božjho.“ (Ibid. 2, 4. 5.)

M o d l i t b a.

Jezu Kriste, Wykupiteli můg! Pro slzy, kteréž gšl byl nad Jerusalẽmem plakal, protože nepoznal dne nawssřiweni swého; prosjme Tebe, oswětiž srdce nasse, abychom čas milosti poznali a geho ř spaseni swému pouzjli. Amen.

Život sv. Theodula a Juliana,

mučedníků. (R. 419.)

Theodul, ctihodný a bohabogný stařec, byl dvo-
 řenjem Firmiliana, vladaře Césareyského v Pa-
 lestíně, u něhož u velké vážnosti nad jiné stál,
 gednal pro vysoký věk, neboť již byl pradědem,
 gednal pro věrnost a rozšafnost svou. Wida Theo-
 dul, gať ochotnau a zmužilau myslj mučednjci Božj
 pro Krista a swatau geho wjru život swüg nasa-
 zugi, a zahorew neywwraucněgšj tauhau po koruně
 mučednické, rádbý se byl w řady gegich postavil.
 A netagiw wjry swé, dle zákonů gegj přstil chudě
 a širě, staral se gaťo otec o nemocné, pomáhal
 každému, kdo gen koli pomoci potřebowal a byl
 uťechau, posilau, andělem strážným wšsem zagatým,
 zvláště pak křesťanům k mukám a k smrti odsau-
 zeným. A wšak proto od Firmiliana, gehož smý-
 šlenj a skutky Theodulowl dlaubo tagně zůstati ne-
 mohly, powolan, trpkě wýcittky a předházký snášteti
 musil. Konečně i k smrti odsauzen gsa, umřel Theo-
 dulus gaťo Kristus Pán na dřewě kříže.

Sw. Julian pocházel z Kappadocie a teprw
 pozděgi w Palestíně přebýwal. Milost Ducha sw.
 naplněn gsa, měl perwnau a žiwau wjru, a wedl
 život tať šlechetný a swatý, že si ho lid nad mjru
 wážil. Wstupuge do Césarei slyšsel, gaťau ukruť-
 nostj Firmian wladač křesťany mučj a na smrt od-
 suzuge. Z pospjššiw bez meškání na poprawnj místo
 a užew tu mrtwá těla mučednjkůw Božjch na
 zemi ležjci, s welikau uctiwostj gedno každé zvláštj
 obgarw poljbil. To čině byl od wogška gat a k

Firmilianowi weden, kterýž geg zponenáhlym ohněm ukrutně upáliti dal. Julian plesage a dity čině welikým hlasem Pánu, že ho takowau sláwau obdariti ráčil, forunu mučedlnickau obdržel.

Rozjímání.

Nám sice není takových muk snášeti, gakým se sw. Theodul a Julian podrobiti musili: předce wstát bez kříže býti nemůžeme. „Chod kde chceš,“ píše Tomáš Kempenský, „hledey, čehožkoli chceš, ... sromney si a sporádey wšedko podle wíle a zdání swého, a shledáš, že wždy něco trpěti musíš, rád nebo nerád, a tak wždycky kříž nagdeš.“ A protož chceme-li dobrými a wěrnými služebnými Kristowými býti, musíme se k zmužilemu nesení kříže Pána swého, z lásky k nám ukřižowaného, hotowiti; neboť gedině tauto cestau do budaucí sláwy dostati se lze. Kdyby co lepšsého a nám k spasení užiteč= něgšsého bylo, nežli utrpení, gisté by to byl Kristus slowem i skutkem ukázal. On ale napomíná zregnými slowy učedlníky swé k nesení kříže řka: „Chce-li kdo za mnau přigiti, zapříž sebe sám a wezmi kříž swúg a následug mne.“ (Mat. 16, 24.)

„Musíme kříže mnohá sanžení wjíti do krá= lowstwí Božího.“ (Skut. 14, 21.)

„Wšickni, kdož w Kristu nábožně žiwi býti chtěgi, protiwenswíj tohoto swěta snášeti budau.“

Modlitba.

Wšemohaucí wěčný Bože, račiž milostiwě propůgčiti, abydom, kteří pro slabost swau pod křížem swým tak často klesáme, a protiwenswíj náš stíha=

gjej tak netrpělivě snášíme, kříže umučení Gebäno-
zeného Syna Tvého povstati a tak zmužiti se mo-
hli, by kříž jeho nám gať swatému Theodulowi a
Julianowi sladkým ghem a lehkým břemenem se
stal. Amen.

Dnes se také swětj: W Tulusu franc. sw. b. Silvana; w
Klarwallu sw. Gualdrika a sw. Ddy; w Rambrai sw. Evermunda
bisl. a apóst. Swěgdů; w Řimě swat. muc. Faustina, a 44 kře-
stani; w Babylone sw. Polychronia, b. a muc.; w Brsku sw. b.
Romana; w Skotsku sw. Fiutana.

18. Žiwot swatého Mansweta,

biskupa Mediolanského. (R. 301.)

Sw. Manswetus, o němž welmi málo se píše,
pocházel z Řimské rodiny Sabella; a za papeže
Agathona po smrti sw. Ampelia na biskupskou sto-
lici w Mediolaně došel. Manswet gsa negenom
výborně učený muž, ale také, což mnohem více
platí, neauhonný a plný bázně Boží, byl zagisté
toto důstognosti na neyvyšš hoden. On zprawo-
warw cirkw Mediolanskau po dewět let s neyvětšj
chwálaw, zwláště bedlivě nad duchownjm swým
stádem bděl, aby se bludem kacířů Eutyhianských,
kteří w Kristu Pánu toliko Božskou přirozenost wy-
znávali, nenakwasilo. Ano geho přicinliwosti, ostro-
wtipu a wáznosti wětšjm dílem přičjsti sluffj: že
toto kacířstwí, prawau a utěšitedlnau wjru o Spa-
siteli a Wykupiteli nassem podrhwagjej, na rozlič-
ných cirkwních sněmjch zawrženo bylo. Pln zásluh
a ctnostj umřel w druhé polowici 7. stoletj, w ko-
stele sw. Ambrože w Mediolaně pohřben byw. Geho
tělo pozděgi do kostela sw. Štěpána přenesseno bylo,
kdež posud s welkau uctiwostj se chowá.

R o z g l a n j.

Menji potřebnějšiho a užitečnějšiho daru w cirkwi swatě nad wěrně zpravce, a pastýře dušš křesťanských, kteréž Duch sw. wolj, wysílá a ustanowuje. Ježš Kristus překrásně nám wyobrazil dobrého pastýře, an dj: že dobrý pastýř před owcemi swými gde, a za ně život swúg dává. D muželi co blaženějšiho, co šťastnějšiho býti nad osadu, magiej dobrého pastýře! Dobrý pastýř gest osadě swě wíce než rodičowé dítčám swým býti mohau. On pečuge o owčičky swě neunaweně, uwádj ge, gať mile spatřily swětlo swěta, do stádečka Kristowa, on pěstj, napomíná a brání ge před wlkem, a zablaučilali která, ach gať smutně chodj za nj, pronikawým hlasem gj wolage, aby se nawrátila. On hogj rány gegj a krmj gi chlebem nebeským. Ano ani tenkrátě, když gi wšickni lidé opustili, neopustiw gj dobrý pastýř, těšš zarmauceně, šlj mdlau na cestu do wěčnosti, a prosj za nj nebeského pastýře, aby gi odebjragiej se na wěčnost přigmauti ráčil do owčince swěho. Jestliže ale wždy takowých pastýřů nemáme, wězmež, že to nasse wina. Magice druhdy dobrě pastýře, snad neznali gsine gich a neposlauchali hlasu gegich, ale otrhugice se „běhali gsine za nágemnjky a padali za kořist wlkům — naružiwostem a swodnjkům. Protož trestá nás Pán, gať dj strze ústa Zachariässe proroka: „Sle, gá zbudjm pastýře na zemi, kterýž opusstěného stáda, což stogj, newykrmj, a maso tučných gisti bude.“ (Zach. 11, 16.) „Protož, napomíná ginde, napravte život swúg a čiňte pokánj, a Hospodin dá

wám opět pastýřce podle srdce swého a pásti wás budau uměnjm a učenjm.“ (Jerem. 3, 15.)

„Posluffni buďte zpráwci swých a poddáni buďte jim. Dniť zagistě bděj nad wámi, gako počet magjce wydati za dusse wasse, aby to s radostj činili, a ne s stýskanjm; nebo to není užitečně wám.“ (Žid. 13, 17.)

Modlitba.

„O Jezu Kriste! gediny a prawý pastýřci dusj našich, otewři oči nasse, bychom Tě před námi gdaucjho widěli, zoftri sluh náš, bychom wolagj-cjho slysseli, a uděl nám také powolného srdce, bychom rádi a hbitě za Tebau gaf sw. Manswet krá-čeli, neuchylugjce se od prawě cesty, až nás dowe-ďeš do owčince swého, do uéhož wšsedy wywolene gš powolati ráčil. Amen.

Žiwot swatého Leona a Paregoria,

mučedlnjšk. (R. 350.)

O sw. Paregoriowi a geho skutcch w děgině cirkewnj ničehož se nám nedochowalo, wygimage to: že w městě Patara, ležejm w Licii, pro Krista krew swau wylil a koruny mučedlničkě dosáhl.

Sw. Leo čili Lew radowal se gednáf nad tjmto přitelem swým, gednáf ale truchlil: že také gemu popřjno nebylo pro Krista Pána žiwot obě-towati. Dwšsem byliby pohané, přeswědciwšse se, že křestanem gest, rádi proti němu powstali, než nepodávala se jim k tomu přjhadná přjležitost; neboť byl on muž welmi nábožný a dle zákonů Kristowých přjsně byl žiw, tať že i na geho twáři

bylo viděti welebnost a w gednanj upřimnost! On nepokáel se modloslužebnostj, w mladictwí zachowáwal zdrženlivosť, čistotu a střidmost, ano také swým sprostým oděvem gewil: že aposstolů Páně wěrným ge následowníkem.

W tom čase připravil w nepřjtomnosti wladate, země Kolliana, zpráwec města Patary, litý pohan a křestanů křutý nepřitel, welikau slawnost ku počtě modly Serapisa, přjsně přikazuje, aby wssični obywwatelé města k této slawnosti nalezti se dawše, modle se klaněli. Mnozí klesli bogice se muť a zradili wjru swau. Sw. Leo wida ohawnost modloslužebnosti a zradu křestanů, zarmautil se a úpěl bolestj w srdci; a utřkage slawnosti pohanské, chodil často na hrob přjtele Paregoria, by modlitbau a rozgjmánjm gecho skutků k stálosti a zmužilosti se powzbudil. Gednau nawrátiw se po wykonané po- božnosti domů a pohřžiw se w mysslénky o umu- čenj a smrti přjtele swěcho, upadl do hlubokého sna. U widěnj zgeweno mu bylo, že podobným způso- bem, gako Paregorius byl žiwot dokonal, i on umře. Wln radosti nad widěnjm tom chobil od té doby každodenně na hrob přjtele, nikoli skrytě a tagně, nýbrž wěregně přes náměstj a okolo chrámů model pohanských. Po něgakém čase stalo se, že gda okolo božnice Tychaum, kde k osudu se modlj- wali, uzřel, že ku poctivosti modly oswjčena gest. Bolestj nad bludem a slepotau pohanůw gat a ohněm o čest Boží roznjčen, přikročiw shasjnal po- chodně, swjčky a lucerny, metal gimi o zem, sfla- pal ge nohama a welikým hlasem wolal: „Wěřj- te-li, že bohové magi jšlu, nechť se bránj.“ Lid

wida Lwa, že proti modloslužebnosti se zasadil, bau-
 řil se a reptal. Ředitel pak a správce města uslyšaw,
 co se bylo stalo, rozhněwal se a rozkázal wogřku,
 aby Leona domů se nawracugjicjho gali a na saud
 postavili, což kdýž se stalo, hněwivě takto k němu
 prawil: „Mně se zdá, starče, že buď moci nesmr-
 tedlných bohůw neznáš, anebo bláznjš, a zákonů
 cisařských potupuges.“ Sw. Leo odpověděl: „Bla-
 dari! Ty mluwjš o mnohých bozjch, tím ale blau-
 djš. Geden toliko gest Bůh nebes a země, Jezjš
 Kristus, Syn Božj, genž nepotřebuge, aby lid
 tímto způsobem ho ctil, neboť u něho poníženy člo-
 wěť a štraussené srdce magj neywěťši cenu. Swj-
 tilny a pochodně k vůli modlám rozžatě gsau marně
 a daremně, gežto kámen, kow a dřjwj rukama lid-
 štýma utwořené a ustrogeně ctjti se nemohau. Kdy-
 bys wšak poznal prawěho Boha, nebylsbys této ne-
 citedlně hmotě takowě cti prokazowal, kterau gi
 prokazuges. J přestaň medle marně wěci konati,
 a chwal Boha wšech wěcj a gednorozeneho Syna
 geho, Pána nasseho Jezjše Krista, spasitele swěta
 a swworitele dušj nassich.“ —

Na pohrůžky, které ředitel Leonowi činil, od-
 powěděl tento: „Strach muř nikdy mne nepřinuti
 k přestaupenj powinnosti mé; neboť gjem hotow
 wšse, což se mnau koli učinjš, trpělivě snášseti.
 Muřy, kterými hrozjš, wztahuj se toliko na žiwot
 wzdegsj; ale na nás čeká žiwot wěčný, gehož to-
 liko utrpenjm dospici lze; gaž dj pjsmo: Uzřká gest
 cesta, kteráž weđe k žiwotu.“ Na to odwece sudj:
 „Gyhle, pakli auřká cesta wšse a neschodná, gať sám
 se přiznawáš, přegdiž medle na nassi, genž šširoká

gest a lepšji.“ Načež opět Leo: „Gá gsem nerekl, že tať aužka gest, by někdo po ni kráčeti nemohl, ani mnozi po dlahé té cestě byli chodili, ale proto sluge aužkau, že chodjci po ni zármutek, sauženj a pronásledovánj pro spravedlnost snášeti museji. Kdo dobrovolně na ni wstaupj, tento překoná wšsecky obtížnosti, neboť geg wjra siji a k ctnostem wzbužuge; a kdo neustále po ni kráčj, tomu se také siji a schodněgšji stává, gakož mnozi toho žkusili.“

Co Leo wjry swé takto hágil, bauřil se lid pohanský a židowský s křikem žádage, aby se mu nepowolowalo mluwiti, coby chtěl. Sudj ale odpowěděl: „Gá mu nynj powolugi swobodně mluwiti, ano slibugi přjzeň wšsech, budeli bohůw poslussen.“ Načež Leo řekl: „Zapomněl-lis na řeči mě, práwem se mně opět tážeš; pamatugešli se wššak na ně, wěziž: že bohům nikdy klaněti se nebudu, neboť bohy od přirozenosti negsau.“ Tato řeč popudila tať hněw wladarě, že Leona mrškati rozkázal; což se tať tať wztekle dalo, že se podobalo, gako by kataně o záwod hněw swůg na ubohém Leonowi wyljiti chtěli. Mezi tjm dj wladar: „Tyto muka, o Lwe, gsau gen malicherně u přirownánj k budaucjm: protož poslechni a obětug bohům, gakž zákony předepsáno gest.“ „Co prwě giž gsem byl řekl,“ prawil zas Leo, „toť nynj opětugi: Gá neznam těchto bohů, ani mi to na mysl připadá, gim oběti přinášeti, gelikož špásitelnué zákony pjsm swatých znám.“

„Řekni aspon,“ radil mu nynj wladar, „že weleji gsau bohowě, a gá tě propustjm, neb mám ljtost nad šedinami a nad sedraným tělem twým.“ „Toho nemohu řici,“ odpowěděl šw. Leo, „neboť

skutečně negsau welcj a na neywyš ke žkaze duffj w ně wěřjcyj se hodjcy.“ Sněwivě prawil zas wladar: „Gá přikazugi, aby tě wláceli po dlažbě gako wzteklého, až umřeš.“ „Mně každy způsob smrti milý gest,“ odwece Lew, „neboť to gá nazývám životem a spasenjm, co mne po wykročenj z tohoto swěta do přjbytků swatých uweđe.“ „Buď poslussen zákonům,“ poraučel wladar města, „a rei: že bohové gsau ochranci města, sic ginať umřeš.“ „Mně se zdá,“ prawil zas tento, „že welmi sláb gsi, gesssto neustále slowy wyhrožuges, mimo slowa ale ničehož nedělaš!“

Poněwadž pro řeči a pro statnosti mučedlnjka Božjho lid se bauriti počjnal, rozkázal wladar, aby za noby přes dlažbu k řece, kde dokonán býti měl, geg wšekli. Ruče chopili se ho katané wlekses geg na určité mjsto. Wida Leo, že neywraucnějšj žádost — pro Krista umřjti w krátce se wyplnj, pozdwihl očí k nebi, takto se modle: „Děkuji Ti, Otče Ježíše Krista, žeš mne nenechal od služebnjka Twého „Paregoria“ dlawho odlaučena býti, ale přjležitosti k němu se dostati mi postytl. Z těšjm se z wěcj, které se byly staly, an mučani staré swé hřjchy sbladiti a duffi swau w ruče Twých anděsů odewzdati mohu, důwěřuge se, že gi tam dowedau, kde se saudu bezbožnjků bati nepotřebuge. Budiž gim Bože milostiw pro ty wěci, které na mne spáchali, a propuğě gim, aby Tebe, Pána wšsech poznali, kterýž nechceš smrti hřjšnjka, ale pokánj geho. Uděl gim pro nasse mučy odpusttění w Jezu Kristu, Pánu nassem, genž w sláwě a w moci Otce swého panuge na wěky. Amen.“ Gessťe gedenkrate prawil: „Amen!“ a w tom se dusse s tělem rozlaučila.

Wzarosse katané ctihodné tělo, wlekli ge na wysokau škálu, aby odsud do hluboké a nepřístupné propasti uvrženo, roztrýskalo se. Numysl tento se jim wssak nepodařil. Křesťané, gimž nepřístupná propast schůdnau se stala, wytáhli mrtwolu a díwili se milosti na twáři gako w libém snu se usmj-wagjci wylité, a umywosse gi, poctiwě pochowali, Bohu díky wzdarwagjce: že služebnjku swému takowé stálosti popřiti ráčil; prosili, aby i oni geho osudu a sláwy aučastni se stali, we gměnu Duce i Syna i Ducha swateho, gimž patřj čest a chwála na wěky. Amen.

Rozgjmánj.

Pohanský sudj radil swatému Leowi: „Cyhle, wasse cesta gest, gak sám se přiznáwáš, auzká a neschodná, přegdiž medle na nassi, genž sširoká gest a lepšj.“ Tu samau řeč slyšeti lze podnes z úst swětáků, a mnozi bohuzel se gj zarvěsti dáwagj. Drossem wesele a snadně kráčj se po sširoké cestě. Tam kwetau kwjtky tělesných rozkossj; tam se nám pripravugi wěnce swětjšké sláwy; tam se lesnau bohaté poklady, tam také náš popoháněgj zlé náruživosti a swodně příklady četných pautnjků: ale konečně předce se ukazuje, že to není ta prawá cesta, a že po nj kráčekjci do propasti upadagj. — A naopak kdo po auzké cestě chodj, musj s mnohými strastmi zápasiti. Tuhá práce, stálé zapjránj sebe, bděnj a těžký kříž, gsau mu podjlem. A wssak čjm zmužilegi si wykračugeme a čjm děle po auzké této cestě chodjme, tjm wjce se rozšširuge, tjm wjce nasse síla a statnost se rozmáhá, tak že dřjwe, než

se toho naděgme, octnuwše se na konci panti, odměnu wěčnau dostawáme. Uzkaú cestau, kteráž gedině wede k životu wěčnému, sám Kristus Pán a wšickni swatj kráćeti musili, a protož nám, dycemeli spasebí býti, nic giného nezbywá, než abychom za niini po této cestě se brali.

„Wcházegte těsnau branau: nebo sširoká brána a postranná cesta gest, kteráž wede k zabynutj, a mnoho gest těch, kterj wcházegj skrze ni. Gať těsná brána a užká cesta gest, kteráž wede k životu: a málo gest těch, kterj gi nalézagj.“ (Mat. 7, 13, 14.)

„Kefnau bezbožnj pozdě pykagice: Ustáli gšme na cestě nepravosti . . . cesty pať Páně neznali gšme. Což nám prospěla pýcha, aneb bohatstwj s chlaubau co náni spomohlo. Pomínuly ty wšedky wěci gaťo stjn a gaťo posel, kterjž bějž.“ (Maudr. 5, 7—9.)

Modlitba.

O Božskj Spasiteli můg! Uchýlil-li gšem se z aužké cesty, uweď mne na ni. Podey mi ruku swau, ať se gi chopjm a tať gať sw. Leo podporován po cestě kráćjm, která gště do králowstwj Twého wede. Klešnu-li, pozdwižni mne a sešli mi anděla swého, ať mne bránj proti autokúm nepřjtele a oterwjrá mi oči, aby widěly propast, která čeká na ty, kterj po sširoké cestě kráćegj; kterjž s Dcem a Duchem swatým panugeš na wěky. Amen.

Dneš se taťe swěťj: W Mecu swatého Legoncja; w Ponthieu franc. swatého opata Augilberta; w Asii wlašské swatých m. Maxima a Prépebigny a synů Alexandra a Kutia; w Tolcedě Españ. swat. biskupa Heladia; w Africe swatých mučedbnjku Maxima a Rutuli.

19. Život svatého Konráda,

(R. 1354.)

Sv. Konrád, rodem z Piacenci, byl syn urozených rodičů, kteří geg s neywětšij bedlivosťij wychowávali a od dětinstwji k bázni Božji wedli. Dospěd dospělých let, pogal wedle žádosti rodičůw swých za manželku Eufrozinu, pannu ctnostnau, nrawopočestnosti a newinnosti nad gině proslulau. W prawdě neykrásněgšij to wěno, na němž gedině blaženost staru manželského záleží. „Dklamawatedlná gest piigemnost a marná krása. Žena, kteráž se bogi Hospodina, tať chwálena bude.“ (Přísl. 31, 30.)

Protož i Konrád a Eufrozina w staru manželském takowě blaženosti požiwali, že ge každý welebil, welice ctíl a milowal. Bůh wšak powolar šťastně manžele k wětšij gestě dokonalosti, chtěl tomu, aby toliko gemu gediněmu slaužili a geg gedině z celého srdce swého a ze wšij duffe swě, a ze wšij myslí swě milowali. Powolání toto stalo se následujícím způsobem: Konrád gsa náruživým lowcem, některých powinnosti k Hospodinu swému tím zanedbával. Gednoho času gsa opět na lowu, aby plachau zwěr z daupat wyhnal, zapálil křowj, a trnj lesnj, kterýmž daupě toto obrostlé bylo. Než náhlý wjtr rozdmýchal plamen tak, že w rychlosti celý les gim ztráwen byl. Pátralo se sice po půwodu zaumyslěného, gať se wůbec mluwilo, žbářstwj, ale nadarmo, anť Konrád, od nikoho widjn negsa, opatrně planaucj les opustiw, do města se nawrátíl. Konečně zatkli gistého zprostěho a chudého muže, winjce geg ze žbářstwj a mučenjm tak

daleko geg přivedli, že ačkoli byw newinen, k zločinu se přiznal, a tudy k smrti odsauzen byl. Powěst o odsauzenj newinného člověka donesla se také k ušim Konrada a hluboce geg ranila. Z newáhal ani okamženi, ale rychle k auřadu pospíšiw, wyznal se z neprozřetebnosti swé, prodal gměnj a statky swé a z uatřzených peněz škodu učiněnou zaprawiw, newinného člověka od smrti wyswobodil.

Tyto události ukázali Konradowi, že wesskeré bohatsiwj a wšsecka sláwa lidská marná gest a pomjegicj, že nic kromě milowánj Boha a dusse lidské prawého poklidu neptinášj, a následowně že neylepe gest: swět a wšsecku rozkoš geho opustiti a toliko po pokladech nebeských taužiti, kterých ani mol ani rez nezkažj, ani zloděgi newyškopáwagi a kradau. (Mat. 6, 20.) Choť geho Eufrozina schwálinšši aumysl tento a opustiwšši nápodobně swět, wstaučila do těhož zákona a sice do zákona sw. Kláry.

Konrad giž žádnau lichotau na swět upaután negša, přigal na sebe třetj zákon swatého Frantiska, a w gednom místě, nedaleko od swé otciny, se usadil. Mnohé wšsať náwšstěry přátel a přibuzných překážely mu, aby zde dle wúle Bohu swému slaužil. Z rozžehnow se s wlasti odesšel do Řima, odtud pak do Sicilie se přeplawiw, w městě Noto služby swé chorým a nemocným obětowal, wýžiwu dostáwage od nábožného muže, gměnem Wiléma Bucheria. Po něgakém čase odesšel na pustý wrch, aš hodinu cesty od města vzdálený, a tam welmi tichý a kagicj život až do swé smrti wedl. Zde se modlil téměř dnem i nocj; nepožjwal ničeho kromě chleba a korjnků; spáwal na holé zemi

a nikdy zamilované paustevny neopustil, leč kdy almužnu zebřati aneb bližnjmu ku pomoci přispěti chtěl. Při wšij přjsnosti na sebe samého byl k giným nad mjru přjwětivý a služebný, a celá geho zewnitřnost gewila wnitřnj pokog a poklid dusse. Od Boha, s njmž neustále obcowal, mnohými a podivnými milostmi obdařen gsa, budaucj věci předpowjdal, choré diwotworně uzdrawowal, a co u wzďalenessi i w skřytě se dalo, poznáwal. Gako wúbec se stává, tak také Konrād dábelského pokussenj prost negsa, musil w tuhý bog giti s duchem nečistoty, nestřjdnosti a giných newázaných žádostj. „Než wěda, že toto pokolenj newychází, gediné skřze modlitbu a půst“ (Mat. 17, 20.), snadno wjtězstwj dobyl, a často widěti bylo, že aby lastominy těla přemohl, obdržených krmů tak skrowně požjwal, že požjwánj toto postem se gmenowati mohlo. Pro žiwot neaubonný a skutečně swatý, pro diwotwornau moc, kterauž Bůh geg obdariti ráčil, a pro lásku k bližnjmu, na gehož sljžbu se téměř celý oddal, zrostla wážnost geho u wšeho lidu w celém wúkolj a z daleka přicházeli k němu gako k otci w záležitostech swých. W 61. roce wěku swého poznaw swatý Konrād z wnukuutj Božjho čas au= mrtj swého, odesšel k zpowědnjku swému do města Noto, a přigaw swatě swátosti prosil ho, aby po třech dnech w horách geg narwstjwil. Kněz přigda widěl geg, an kleče se modlj. Ale w tom ozářila gasnest nebeská gestyni a Konrād přestal býti mezi žiwými. L. P. 1354 dne 19. Unora.

R o z g i m á n j.

Swatý Konrád rozprodaw statky své naprawil štodu, kterau bližnjmu swému neprozřetelností swau způsobil, a odšed na pausstí kál je welice za hřichy swúg. — Zdali pať i my tať gednáváme, když bližnjmu gšme ubližili na geho gměnj a na geho statcch? Zdaž nahražugeme tať štodu, kterau gšme zaumyslňě učinili? Wěděti nám gest, že odpusstjno nám nebude, dokud nezaplatjme až na poslednj halěr. „Kdybys tať množstwj slz wylěwal,“ prawj sw. Augustin, „co wšickni kagicj lidé dohromady gich wylíti mohau: přede neprawosti twě ti odpusstěny nebuda, leda bys sprawedlnosti zadošť učinil. Jestliže bohatej, sprawedliwým gměnjm włádnaucj těžko do králowstwj nebeskeho wegdau, gať aš tam se zloděgowé a lichwári dostana, aneb ti, kterj bližnjho swěho utiškugi, zaslauženě mzdy mu zadržugi aneb mu ginat štodj a ubližugi? Na nesprawedliwém gměnj požehnánj Božjho není. A wšak netoliko ten k nawrácenj a nahradě zawázán gest, kdo se na statcch, gměnj a pozemškém zbožj bližnjho prohřěšil: i ten to učiniti musj, kdo geg o čest a dobré gměno připrawil a olaupil. Kdo olaupen gest o statek, má aspoň dobré gměno; komu ale toto odňato, stává se powrhelem lidj, a upadage w hřichy a zausalstwj časně i wěčně byne.

„Učinil-liby kdo štodu na poli, neb na winici, a pustilby howado své, aby spáslo cizj: cožkoli neylepsšjho bude mjtí na poli swěmu neb na winici, za štodu, gaťžby se uwážila, nahradj.“ (2. Mogž. 22, 5.)

Modlitba.

O Bože a Pane, jenž jsi na neuvěřitelně spravedlivý a tomu chceš, bychom Ti v spravedlnosti podobní byli, propůjč nám té milosti, kteráž jsi sv. Konráda poctil, abychom vždy vsselilkau spravedlnost vykonávali, a nikdy proto bližnjmu ne-spravedlivým smýšlením, řečmi a činými skutky se neprohřešili; a pakli bychom kdy klesli, o teby nezatržug srdce nasseho, ani nám příležitosti pohodlně neodnjmey, kdebychom uraženému bližnjmu zadosť učiniti a tak i Tvého, o Bože, odpustění dojíti mohli. Amen.

Život svatého Barbata,

biskupa Benewentského. (R. 628.)

Barbatus narodil se v Benewentu za panování Řehoře Velkého ku konci VII. století. Jeho rodičové dali mu výborně vychování, zvláště k bázní Boží zřetel magice. A mladý Barbatus nadán gsa výbornými dary ve vssem umění rychle nade vssě pomýšlení prospíwal, a již tenkrát gewil nadobycignau, wěkem stále rostaucí swatost. Zběhlost w přjmech swatých, newinnost života, sprostonost mravů a newssednj výmluwnost naklonily mu přjzeň biskupa Benewentského, od něhož před lety kanonickými na kněžstwí wysvěcen gsa, neyprw blásání slova Božího, pak ale duchowní zpráwu při fari sw. Basilia w městecu Merkoně, blíž Benewentu obdržel. W této osadě wyhasla od něgakého času lampa bázně Boží; oheň pak newázaných náruživostí a wássnj wúcihledě se zmahal. Z bylo tedy

neyhorlivěgšj stálosti a neyvracněgšj lásky, ga-
 kau Barbatus se stkwěl, zapotřebj, měla-li udussená
 gisťra milosti Boží opět se rozdmýchati a w plamen
 zžiti. Barbatus činil, seč lidská síla a láska gest;
 ale zhýrali osadnjci obluchli, aby neslyšeli geho že-
 hránj; a oslepli, aby newiděli propast, kterauž gim
 okázowal. Geho žehránj bylo gim protivno, geho
 pokorná trpěliwost budila w nich nenáwist, a geho
 láska prowoláwala ge k hněwu. Z srotiwšse se, so-
 čili na něho, winjce geg, že plobj různice a swáry
 mezi uimi, a wšseligať zle s njm nakládajce, při-
 nutili geg, že konečně opustiw Merkon, opět do
 Benewenta, kde se geho horliwosti weliký okres
 oterwjral, se nawrátíl. Od roku totiž 545 usadili
 se w Benewentu surowj Lombardowě, gessťe buď
 w modloslužebnosti trwagjci aneb ke kacířstwj Ari-
 owu se přiznáwagjci. S nimi usadilo se w cirkwi
 Benewensťe mnoho powěr, bludu, diwokosti a gi-
 ných neřádů, které wyhladiti a wjru čistau katoli-
 ckau na žjcceninách pohanšťých powěr a Ariansťých
 bludů znorou wzdělati geho neywětšj starostj bylo.
 Benewentčané přiwjstali sice přichozjho s newy-
 slowým plesem a radostj, ale zastaralých powěr
 se odrjci, bludů zanechati, surowě mrawy napra-
 witi, gať toho sw. kněz žádal, učiniti nechťeli. Za-
 rmauceněmu přispěla prozřetedlnost Boží ku pomoci
 strastmi, kterými hrdě a twrdosšigně Benewentčany
 stjhati a naprawiti uzawřela. Sw. Barbatus z
 wnuknutj Božjho prorokuge, že bude město od ne-
 přátel obleženo a welkau bėdau šljčeno, ohnivémi
 slowy napomjnal, aby se naprawili a k Bohu obrá-
 tili. Ale teprw, kdjž Konstans cjsarowič mnohá

města wyrátíl, weškeré fraginy popleníl a Benewenta, štutečně geg oblehna, walně dobýwal: uwěřili měšřiané slowům duchownjho zpráwce a walem utjkağice se k Bohu, slibowali wšedky powěry wymýtati a zákonům, wjry poslussni býti, pakli ge Bůh při žiwobyti zachowa, a nepřátel zbarwiti ráci. Sw. Barbatus, gačo prwé tať i nynj, byl gegich andělem strážným. Smjřiw totiž modlitbami a posty swými sprawedlnost Boží, zwěstowal sice kağicim brzkau pomoc a odchod nepřitele; ale taťe důtkliwými slowy napomjnal, aby slibu swému a předsewzeti dostáli. Od té doby stali se Benewentčané z neposlussných a swěhlawých powěrečnjků wolnými a ochotnými prawowěřicjmi, na nichž přeběšleho wzdorů a býwalé twrdostjnosti ani stjnu nepozůstalo. Powažugjce Barbata za posla Božjho gim k spáse poslaného, po smrti biskupa Hildebranta na geho stolec geg dosadili. Z zdálo se, gačoby s poswěcenjím, kterěž dne 10. Března 663 obdržel, i nadobycěgnau silu s hůry byl dostal; neboť od té doby zdwoğil swatau horliwostj swau a neustál w prácedy swých dřjwe, až poslední stopy modlářstwj, powěr a bludů potlačil. Byw roku 680 přjzomen cirkewnjmu sněmu w Řimě, na wšseobecném sněmu Carihradečěm IV. čili wšseobecném VI. (kde kağicjstwj Monotheletů, w Jezu Kristu gen gednu, a to božskau wůli přjpausstěgicj zawřženo a odsauženo bylo), žesnul w Pánu dne 19. Unora 682 aš w 80. roce wěku swěho. Benewentčané wzřwagi geg co ochrance swěho, poněwadž geho horliwostj, etnostjním žiwobytjím a rozššasnau radau od bludu kağicjřskěho uchowáni a w prawě wjře, od

níž se w těch dobách zvláště cirkve východnj od-
trhly, utvorzeni byli. —

R o z g j m á n j.

My tělesnj lidé ničeho wíce na světě si ne-
přegeme, než aby se od nás wšlecka strast a wše
protiwenswj vzdálila, a toliko radosti a blaženost
nassim zde byly podílem. Gať possetilá žádost tato
gest, widěti na obywateljch Merkonstých a zvláště
Benewentstých. Dokud štěstjm oplýwali a prosti
byli wšeho protiwenswj, darmo gim sw. Barba-
tus plamennými slowy wjru Kristowu a zákony Boží
zvěstowal. Pro radosti a weselj newiděli a nesly-
šeli. Když ale nepřitel město oblehl, dědiny plnil
a domy páčil a s nepřitelem strast a bjda a nářel
w městě se uhostily: ay, gať ochotnj se stali k wy-
konáwánj zákonů Božjch! „Protož dobře nám gest,
pisse Tomáš Kempenstý, když časem mjwáme
něgaké těžkosti a protiwenswj, častokráte přiwáděj
člowěka ku poznánj srdce swěho, aby se zde gaťo
w cizině býti poznáwal, a swé naděge w žádnau
wěc pozemšťau nezakládal.“ Dobřeť gest, že časem
odpor trpjme, ačkoli dobře činjme w umyslu do-
brém, a že zle a neprávě o nás smeyšleno býwá.
Přiwádj nás to často k pokore a edwádj od chlanby
marně; neboť wnitřnjho swědka, Boha, tehďaž lépe
hledáwáme, když lidé zewnitř si nás newážj, a do-
bre o nás nesmyšlegj.

„Wám gest dáno pro Krista, abyste netoliko
w něho wěřili, ale také pro něg i trpěli.“ (Filip.
1, 29.) „Kohož miluge Pán, tohoť tresce, a mrská
každěho syna, kterěhož přigjina (miluge.)“ (Žid. 12,6.)

Modlitba.

O Bože, Otče náš! Tvá láska k nám, bíd-
nému lidu, gest nestonalá, a cokoli nás protivného
potkává, gest darem Tvé lásky. Uznáváš-li toho
potřebu, nawsstiwug tedy nás, dokawád žigeme, me-
tlami swými; toliko po smrti nebeské králowstwj
propügčiti rač sřrže Jezu Krista, Syna Twého.
Amen.

Dnes se také swěti: W Římě swat. kněze Sabiana; w Mi-
láně swat. bisk. Wansbeta; w Lauřanně swat. bisk. Bo-
nifácia; w Africe swat. muč. Publia, Juliana a wjce; w Jeru-
salémě sw. b. Zambby; w Solis sw. b. Auxibia.

20. Život swateho Cleutheria,

biskupa. (R. 532.)

W čas krutého pronásledowánj křestanů za
cisare Diokleciána a Maximiána utekl se sw. Piat
do Gallie a tam wjru Kristowu zwláště w Tur-
nay městě s welkým prospěchem hlásal. Po umu-
čenj sw. Piata klesla wjra křestanská w hnusnau
modloslužebnost, ustupugje gednať proto snad, že
Turnaysstj neměli horliwých zřáwcu duchownjch,
a gednať a sice neywjce proto, že wjtěžnj Fran-
kowé podmaniwšše si Gallii, křestanů potlačowali,
kostely w božnice měnili a modlářstwj opět do pod-
maněných křagin a měst uwáděli. Turnaysstj ustaupiwšše násilj usabili se w Blandinium bljž Turnay.
Mezi wyhnanými byli také Cleutherius a rodičowé
geho, od nichž bedliwě a behabogně wychowan gsa,
u wšech we welké stál wážnosti; neboť byl w pi-
smedy swatých wýborně zběhlý, twári mjrné, nřrawů
neaubonných, ke wšsem přjwětiwý a we wšelikém

umění nad jiné proslulý. Franký král Chlodoweus, od něhož takměř vssecky tyto úkony pocházely, pogal w těchto dobách sw. Klotildu za manželku, kteráž křesťany vssemožně podporowala a u manžela zastávala. Pod její ochranau wolněgt se křesťanům wedlo, tak sice, že obywatelé w Blandinium netoliko nový kostel wystawěti, ale i vlastního biskupa sobě zwoliti směli. Zwolili pak nejprwě za biskupa gistého Theodora, a po smrti téhož l. 487 miláčka svého sw. Eleutheria, gsauce perwně naděge, že mocj slowa Božjho wůkolnj krágingy a města sladkěmu gbu Kristowu podrobj. A w skutku swatého biskupa wytrwalost, horaucj láska, swatě obcowánj, a nad vsse to diwotworná moc, kteráž často křesťané a pohaně byli poznali, otwěřala a pripravowala negen srdce modloslužebných Franků wjře křesťanskě, nýbrž i daleko sširoko powěst geho hlásala. Když ale dofonce Chlodoweus r. 494 od sw. Remigia pokřtěn gsa, za ochrance prawě wjry se prohlásil a cirkew katolickau vssemožně podporowati počal: zmizela i ta poslednj překážka, s kteráu se sw. Eleutheriowi potýkati bylo. Dpustiw nynj Blandinium odebral se do Turnay, tu s tak neobyčejným užitkem pracuge, že w gedenom týdnu gedenácte tisícůw lidj křtem swatým do cirkwe uwedl. W tom čase zdwihalo tak drze kacířstwj Ariowo na západě hlavu swau, že téměř vsšickni němečtj národowé k tomuto bludu se přiznawali. S gakaú horliwostj sw. Eleutherius proti zcestnému učení tomuto se zasadil, a s gakaú silau bludy geho wykoreňowal a potlačowal, důkazem gsau mnohé pauti, kteréž do Řjma konal, cirkewnj

sněmy, gimž přítomen byl, a živě řeči, kteráž činil, a spisy geho. Než bludari dobře cjtice, že gedíným Eleutheriem bludy gegich mnohem wjce se podryly, nežli oni wssemi silami swými wystawěti mohli, přisáhali, a wykonali na něm krvawau pomstu, ant gednoho času od služeb Božich se wracugicjho přepadli a až na smrt ubili. Tento ukrutný a hanebný zločin naplnil celé město náramným nářkem; a ačkoli wssični obywatelé kagjce se, Boha prosili, aby milowaného pastýře na žiwu zachowati ráčil, nicméně po pětinedělnjm chřadnutj l. 532 we wysofém wěku swatý žiwot swüg dokonal. Znamenage že hodinka smrti geho se blížj, zawolal osadnjky a takto k nim promluwil: „Schyluge se ke konci weškerému stwořenj wytknutému, a do radosti od Boha zaslíbené se ubjrage, napomjnam wás, neymilegšj! utjkeyte hněwu, rozšwecyte swornost, roztržky plečte, koneyte ctnosti a tělesné protiwensstwj trpěliwě snášegte, abyste Kristu swému hodné owoce pokánj okázati mohli. Neboť každý člověk gest tráwa, a tělo geho gako strniště, genž ráno kwete čerstwě, k večeru pak schne a klesá. Buďtež trpěliwi a čistotnj; bogte se Boha a we wssem dobrém setrweyte. Slysšeli gste, že sw. Dawid dj: „Člowěk marnosti podrobený gest. (Zalm 143, 4.) J my gšme tedy gako prach, w den saudný wzkrjššeni budeme, a wssični před saudnau stolicj Kristowau se postawjme.“ Při těchto řečech rozmáhala se bolest dusse i těla geho, neboť předzwojdal smrt swau a bál se, aby nepřitel po smrti geho do cirkwe tak starostliwě pěstowané kautole nenasil. Protož pozdwižna dusse swě k Bohu modlil se hlasitě za blaho cirkwe a

osady Turnayské, za odpustění a obrácení nepřátel svých a za brzké vytroučení své ze světa. A sotva se byl domodlil, odebrala se duše jeho k Bohu, gegž naděšše byl miloval, nebeská záře, anaž obkličila přibytel geho, oznamovala všemu městu posvátnau dobu tuto.

R o z g i m á n j.

Kdybychom nesmjrnau cenu dušj svých, k gegchž vykaupti sám Syn Boží s nebe sstaupiti a na kříži umřiti musil, znali a ge milovali, tak gať nás Bůh miluge, zagisté wynasnažovali bychom se, abychom co možná nejvíce duše lidské od věčné záhuby vysvobozovali, vědauce, že kdo gen gedinau dušj k Bohu nawrátíl, wíce učinil, nežli wšedky ostatnj dobrij skutkowé geho obnášegj. Wšak mnozi mezi námi tau předpogati gsau důmjnkau: že starost a péče o spasení dušj lidských toliko duchownjčkům přináležj, že lidé světskj o to starati se nepotřebujj. Ale ti a tacj gsau na omylu. Bůh přikázal nám všem o spasení bližnjho péči mjeti. Kdo z nás nepokládal by si to za hřích, kdyby z nassj nedbalosti sausedůw dobytél zahynul? Nuže gaťe to musj býti probřessenj, pakli z nassj nedbalosti duše geho zahynula! My ugjmáwáme se chorých a chudých, pomaháwáme pohorělým, zakládáwáme špitály a nemocnice, ale některak o blaženost a spasení duše bližnjho nasseho se postarati, to nám ani na mysl nepřipadá, ačbychom to snadno a lehce učiniti mohli. Kdo z nás nemohlby za obrácení hřjssnjků se modliti, aneb mssi swatau obětowati? Kdo z nás dost častě nemjwá příležitosti, dobrau

radau, požáráním, poučením, prosbami a ginal gestě hříchů brániti, a ctnosti wstěpowati? Kdo newiděl z nás, že často s're dítky, nikoho nemagice, w osiřla hříchů padagi, gichž snadno by ugiti mohli, kdyby w nás wřelá láska ku bližnjmu, a my drabau duffj gegich nepohrdali! Ale obyčegně se stává: že wice swěta a rozkossj geho si wážjme, nežli duffe bližnjho. Swět ač žádá obětj dosti velikých, my rádi ge přinássjme; pro bližnjho gen málo cosi učiniti aneb trpěti, ač to nemožno! Na rozkosse a nádheru mnoho nakládáme; pro bližnjho každý haljč bolj, ledaby prwě po farizeystku před námi a za námi se traubilo na chloubu nassj.

„Bůh chce aby wssični lidé spaseni byli, a ku poznání prawdy přišli.“ (I. Tim. 2, 4.)

„Žiwot gsem gá, prawj Pán Bůh, nechci smrti bezbožného, ale aby se obrátil bezbožný od cesty swě, a žiw byl.“ (Ezech. 33, 11.)

Modlitba.

O Pane Jezu Kriste, Wykupiteli a Spasiteli náš, kterýž gsi nás tak welice milowal, že i žiwot swig za nás gsi položil: propůgč nám té milosti, bychom i my bližnjho swěho milowali, o geho spaseni wssemožně pečowali; tak aby negenom geho duffe nassj winau k ztraceni nepřišla, ano- brž i my k wěčnému spaseni přigiti mohli. Amen.

Žiwot swatého Sadotha,

§ 128 towaršsi geho. (M. 455.)

Mezi Perskými králi Sapor II. neyukrutněgi křestany pronásledowal; neboť pisse se, že za 70

let geĥo panowanj dwaťrãte sto tisjcu křestanu pro wjru umučeno bylo. Tomu buď gãtoli, nám aspoň o sřestnãti tisjcdy to zegmena znãmo gest. Roku 354 padl co obět krãlowstě žurivosti takě sw. Simeon, biskup w Seleucii a Ktesifontě, bla-
wnjch tehďãž městech w Persanech, gichž biskupstwj nad ostatnj důležitě ale i nebezpečně bylo. Po umu-
čenj sw. Simeona dosazen byl na biskupstý tento stolec geĥo synowec sw. Sadoth, ugcj swěmu ne-
gen w ctnostech a w bážni Božj rovný, ale i mu-
čednictwj geĥo následowný. Gelikož Šãpor, ob-
nowiw zákony druhdy proti křestanům wydaně přjsně welel, aby wssickni wyhlazeni byli, nezbywalo gim-
nic, než buď ukrutně muky a smrt pro wjru pod-
staupiti, aneb autěkem zdravj a žiwot bez zrãdy zachowati. Sw. Sadoth ukřýwal se tēž s někte-
rými duchownými, nikoli z bážně aneb chaulostiwosti, nýbrž pro blãho osady, dokud by mu zgeweno ne-
bylo, coby činiti mēl. Protož zgewil mu Bůh, že mučednickě koruny si wydobude. Po tomto zge-
wenj swolaw Sadoth bez prodlenj duchowenstwo swě, wyprawowal mu widěnj a budaucj umučenj swě. „Těto noci,“ prawil on, „widěl gsem hřebjř nebestau slãwau ozãřený, na geĥož hornjm konci o nebesa opřenēm stãl biskup Simeon w slãwě ne-
wymluwně, gã pať stãl dole na zemi. Z prawil ke mně nad mjru weselau twãřj: „Wstup Sadothe, wstup na horu, a nebog se, wčera gsem gã na horu se dostal, dnes ty sem wstaupjř.“ Od tē doby daufãm, že k neykrãsněgřimu wyznãnj Krista po-
wolãn gsem. Slowa geĥo: „Wčera gã gsem na horu se dostal, a dnes ty se sem dostaneš,“ zna-

menagi: že on w minulém roce umučen byl, gá pak letos umučen a usmrčen budu. Nynj gal se gich z písem swatých napomjnati, řka: „Bratřj mili, milugme Boha swého z celé duffe swé a Krista Pána z celé mysli swé, neboť brněnjm wjry přioděni nepotřebugeme se ničeho zlého báti. A zastihneli nás smrt, ano přetwapj=li nás wražda, nebudme malomyslnj, ale každy z nás bogug gako silný a udatný wogjn a potykej se co dokonalý reč. Umřeme=li, umjreyme co dokonalj, umjragice pro Spasitele swého Krista P. Dokad meč nás žiwj, obratme to k spáse swé, a snažme se zásluby swé rozmnožiti, než břitkost geho nás zastihne. Dokawad gest den, pšpřjcheyme k sídlu wěčného králowstwj, bychom wessli w dědictwji cti a sláwy, a potomkům gměno swé a sláwu swau zústawiti mohli. Modleme se bratřj k Pánu Bohu, aby widěnj se brzo naplnilo. Neboť duchownj člověk takowau smrt, přibljžj=li se, s tanžebnau radostí a lástkan přigjmá, a křoz připrawen a k bogi hotow gest, nehrozi se gj. Tělesněmu člověku ale přítomnost působj strach a hrůzu. Duchownj nebozi se smrti, ani duchownj žiwot wede; tělesný ale trnc a třese se proto, že tělesným gest. Kterj gsau ochotně a udatně mysli, wyhledáwagi takowé smrti, kteraužby zjstali nebeské králowstwji; chaulostiwj ale a liknawj hledagi před nj w skřýšsich ochrany. Kterj Boha milowali, odebrali se k Bohu, kterj ale milugi swět, zústali na swětě; oni wessli do radosti a plesánj; tito ale zůstali zde k sauzenj a k zármutku.“

W druhém roce pronásledowánj rozkázal král biskupa Sadottha, duchowensiwu, mnichy a Bohu

zastřibené panny wesměš 128 osob zatknavti, řetězy špautati a do hnušného žaláře uwrci, kde po pět měsíci nesnesitelně strasti a aužkosti snášeti musili. Protiwnci ge negen s neywětšij ukrutnostj mucili, hnáty a audy co neytěsněgi stahugjce, bedra a plece mezi dřewa tlačjce a pak zas tak roztahugjce, že praškaly gako otěpky rostj; nobřz přikazowali gim tež, aby pro zachowánj žiwota klaněli a modlili se k slunci. Sadoth we gměnu wšech takto odpowěděl řka: „My klanjme se gednomu Bohu, Stwořiteli nebe a země; a gemu gediněm z celé dusse swé a ze wšij síly swé slaužjme: ale ani slunci, gelikož djlo geho gest, se neklanjme, aniž oheň, od Stwořitele lidem k službě gegich daný, ctjme. My k wůli bezbožného zákona twého, o králi, hřěšiti nebudeme, třeba smrtj nám hrozil aneb žiwot nám odňal. Nemesskej medle ani gedně hodiny s usmrćenjm našjm, a nessesři tolik očí swých, gakoby krawe widěti nemohly. Twá showjwarost a dobrota uwádj nás w rychlau záhubu.“ Na nowé wýhrůžky: že nebudauli příkazu králowa poslussni, usmrćeni budau, odpowěděli wšickni takměř gednohlasně: „My Bohu swému nezahyneme, aniž umřeme Pomazaněmu geho. Neboť on nás ožiwuge wěčným žiwotem swým, a králowstwj swé dá nám za dědictwj. Usmrť nás, kterjžto pro Boha umřjti hotowí gsme bez messkánj, neboť my se ani slunci neklanjme, ani neposlaucháme rozkazů králowých, w nichž smrt gest a záhuba.“ Po wynesenj wýroku, že wšickni stati býti magj, ubjrali se na prawisště w pěkněm pořádku gdauce, geden druhého těšjce a wzbuzugjce a swatě zpěwy prozpě-

wugice. A přisedše na místo, kde umučeni býti měli, otevřeli ústa swá gednomyslně se modlice: „Díky Tobě, o Bože! že gš nás této milosti hodny učinil, modlitby nasse wyslyšel, a tuto korunu nám pripravil. Neboť wjš, Pane! gať gšme po nj taužili. Požehnany budiž i Bůh, gednorozený Syn Twé milosti, kterýž nás vykoupil a k životu wěčnému powolal. Nedopauštěg, abychom w tomto swětě zarmauceni byli, ale posilni nás ku wěčnosti milosti swau, a ozdobiž nás křtem křwe nassj.“ Tak Bohu chwalorečiti nepřestala ústa gegich až i neyposledněgšj dokonat. Sadoth sice na rozkaz krále od towarjššů oblaucen a do fraginy Bethusa odweden byl; ale šhledal se pastýř s owčičkami swými brzo w nebesjch, byw u wyhnanstwí swém l. P. 455 též stat.

Rozgjmánj.

„Dokad meč nás žiwj, obraíme to k spásu swé a snažme se zásluhy swé rozmnožiti, než břitkost geho nás zastihne.“ Těmi slowy napomínal biskup Selencký sw. Sadoth, duchowenstwo a osadnjky swé, aby dokawad na žiwu gšau o spasení swé byli pečlivi. Slowa tato týkaj se také nás, a gšau wšseho uwážení hodna; neboť negedná se tu o wěc malichernau, ale o budaucj wěčné spasení. Než pozorugme práce a snahy lidu za nassich dob! Gať to lopocenj a pečowánj o zachowánj zdrawj těla, o rozmnoženj statku, o zaopatření ší rozkossj tělesných a o gině marně a hřjssně wěci! Gaťau horliwosti wzdělawáme role, staráme se o hospodářstwj, konáme česty, činjme ší náššj, gen abychom

světšých aučelů došli; ale Bohužel! o duši se má-
ličko postarati nemáme ani času, ani chuti. Vše
se nám protivuge co spasení se týče. Zagistě kdyby
duše těch a takových lidí byla duši nepřátel ge-
gich aneb aspoň duši zvířecj, zdaliby hůře o ni
pečovati mohli? Wěru zdá se, gaťoby duše gim
proto gediné dána byla, aby gi věčně zahubili.
Muže tedy patřme na příklady Swatých a učme se
od nich, w čem cjl a konec žiwota wásšeho záleži,
opakugje si denně slova sw. Sadotha: Dokawade
nám žiwu býti práno, pracugme o spasení swém,
a dokawad den gest, pospichyeme k sjdlu věčné bla-
ženosti.

„Nechtěgtež býti gaťo kůň a mezeť, kterjž ro-
umu nemagj.“ (Žalm 31, 9.)

„Ustáli gíme na cestě nepravosti a zatracení,
a chodili gíme po cestách nesnadných, cesty pať
Páně neznali gíme.“ (Maudr. 5, 7.)

M o d l i t b a.

O Pane Jezu Kriste! genž gsi nás ku swa-
tosti a dokonalosti powolati ráčil, propugé nám, pro-
sjme, té milosti, abychom nikdy nezapomjnali, že to-
liko gednoho gest potřeby, hledati králowstwj nebe-
ského, a že pať wšse ostatnj, gať sw. Sadothowi,
nám přidáno bude. Amen.

Dnes se také swěti: W Tyru swatého Tyrantona, Sylwana
a mnohých giných mučebnjů; na ostrowě Cypru swatého Bo-
thamia a Nemeria mučebnjů; w Kataney Sicilsk. swatého Leona
biskupa.

21. Život svaté Eleonory, wdowu,

(R. 1292.)

Sw. Eleonora, dcera Berengara V. hraběte Provensckého, byla choť anglického krále Gindricha III. Gšauc ctnostmi, bázní Boží a milostností nadána, žila s ním w neywětšší blaženosti. Po smrti krále ztratil swět u ni wšedku půwabnost, radosti geho gi omrzely a tauha znikla w dušš gegi po samotě a klášternj tichosti, kdebý Pánu Bohu swému celým srdcem slaužiti mohla. Z té přičiny wstaučila r. 1273 do kláštera Ambresbursckého a tam po 19 let w pokoře žiwa byla, přikladem gšauc bohabognosti, štědroty a dobrotiwosti, wšsem, kterjkoli s ni obcowali. Mnobě zázraký gať za žiwobytj, tať i po smrti ku prospěchu bližních na orodowánj gegi učiněné rozmnožily a powyššily gegi zásluby a tudy i uctiwost a wážnost k služebnici Boží.

Rozgjmánj.

Sw. Eleonora byla cisařowna, a oplýwala wššj bognosti. A přede, ačkoli wšše gi po wůli bylo, ac wššterě rozkosse swětške mohly gegim býti podilem, nicméně opowrhla swětem pro Krista, odřeknuwšši se wlastnj wůle a wywoliwšši si chudobu, pokoru a žiwot kagicj. Od té doby, co do kláštera wstaučila, byl žiwot gegi gediné Bohu zaswěcen. W prawdě horliwost a dokonale obcowánj této sw. cisařowny bude saudití nassi liknarost a náš mrzký žiwot. Gať můžeme dauřati milosřdenstwí Páně, když sotwa okamženj službě geho wěnuřeme? Bude

on k nám štědrý, když my k němu se skoupě chováme? Kdo horlivě Pánu Bohu slouží, hogně od něho bývá požehnán: kdo utrhuge službě Boží času, a nastawuge ho k službě světské, zdalíž tím prospěge? Čím hustěgšji mlhy země k nebesům wysílá, tím hogněgšji deště jí swlazuge. Kdo sporý k Bohu, zdalí štědre od něho nadělen bude? Gak chceme, aby Hospodin k nám se měl, tak my k němu se chovati musíme.

„Dávcey Nejvyššjimu wedle udělenj geho — nebo Pán gest odplatitel.“ (Sirach 35, 12. 13.)

„Přiblízte se k Bohu, a přiblížjt se k wám.“ (Zak. 4, 8.)

M o d l i t b a.

Pane Ježíšši Kriste, Tyš nás powolati ráčil, abychom dokonalj a swatj byli; ale eyhle, my gšme se oddali službě swěta, a zanedbali služby Twě, w které swatosti a dokonalosti se učime. D roztrhni, prosíme, Pane Ježíšši Kriste, wazby, kterými na swět gšme se upautali, uduš wšsecku nedbalost a líknarost, s kterau až posawáb Tobě gšme sloužili; a rozpal w nás oheň prawé horliwosti, tak abychom gako sw. Eleonora, wšši silau k cíli swěmu, ku swatosti a dokonalosti přigjtí se snažili. Amen.

Život swatého Germana,

opata w Granfeldu. (R. 677.)

German, narozen na počátku sedmého stoletj, byl syn Dptarda, bohatého a urozeného muže w Treviru, od něhož w autlém gestě wěku Modo-

aldovi, téhož města pověstnému biskupovi, dán byl. Dicovská péče biskupa o dobré vychování žáka svého a opatrně pěstování, nesy v krátkém čase výborné ovoce, neboť German negenom v rozličných vědách ale zvláště v bázni Boží nad spoluzáky daleko vynikal a tudy již u všeho lidu ve veliké vážnosti a lásce stál. I nebylo u něho ani pýchy ani hrdošti; on byl ke všem přívětivý, geho dusse objírala se stále s Bohem, tvář geho byla milostná, řeč přigemná, skutky swaté, a tělo neporušené. Maudrost a opatrnost v radě, pravoměrnost, trpělivost a neyrozšáhlejší láska a wšjdnost učinily geg wěhlasným a pověstným. Když gestě na študiích byl, přicházjwala mu často na mysl slowa swatého Pawla, an ku Korintským píše: „Pomigi způsob tohoto swěta, a následowně kdož užívaji tohoto swěta, at gsau, gakoby neužíwali.“ (1. Kor. 7.) I slowa Pána řkajcého: „že bohatý nesnadně wegde do králowstwí nebeského,“ (Mat. 19, 23.) býwala často předmětem geho rozważování, a položila základ k budaucjmu geho životu. German dosahna 17. roku zahorel tauhan, swět opuštiti, a sdělil aumysl swüg sw. biskupovi. Modoaldus schwáčil sice aumysl geho, ale přitom radil, aby wěc opatrněti rozwázil, gelikož cesta tato pro mladjky welmi kluzká býwá. Ale German daufage v pomoc Boží, rozdál wesskerý statek a odebral se k sw. Arnulfowi, kterýž složil biskupstwí, na paussti, Horenberg řečené, saukromě a swaté žiw byl. Arnulf uwjtal přichozjho mladjka s obyčegnan wšjdností a bedlivě geg wzděláwal a pěstowal, a konečně do kláštera Remiremontského v horách Bogeyšských odeslal. Ger-

man z vlastní zkušenosti poučen, zač blažena duše gest w Bohu odpočívající, pogal bratra Numeriana, tenkrát gestě pacholka, a do vykázaného kláštera se odebral. Zde žili nábožní bratři život kacířij w postech, modlitbách a w swatém rozjímání, a pokorau, tichosti a skromnosti duchovenstwu i ostatnjmu lidu za wzor slaužili. Widance tito, že bohatj a urozenj mládenci w lese dřívj porážegi, ge na swých plecech nosj, a giné krušné práce podstupugi, podle rozkazu Pawla itauciho: „kdo nepracuge, aby také negedl“ (2. Thes. 3, 10.): dosti wynadiviti se nemohli, a mnozi k podobné horlivosti rozpaleni, mužně gegich příkladu následowali. Po některém čase opustil swatý German i s bratrem a ginými gestě towaryšsi toto obydlj, wstoupil do powěstného kláštera, Luxovium řečeného, gehož opatem swatý Walbert byl, a tady tak dokonaly a swatý život wedl, že Walbert na přímluwu wšech spolubratřj na kněžstwj ho posvětki dal, a pro neauhonné obcowání, tuhau kázeň a nelčenau pokoru, zpráwu kláštera Grandelského (grandis vallis) nedávno pomoci hraběte Elfského Gondona založeného, a kláštera sw. Ursicina a swat. Pawla we Verdě gemu swěřil. S Germanem přifla sem také bázeň a s báziň požehnanj Božj. Příkré aukaliny do kláštera wchod nepřístupný činjci, byly rozdraceny, wšse přjgemně zřjzeno, a German stal se w krátce miláčkem wšeho lidu.

Hrabata Elfská býwali wždy dobrodinci a ochrancj klášterů těchto, ale to se změnilo za hraběte Katika Gondona, náměstka po Bonifaciowi, muže bezbožného a násilného, kterýž, an sám pokoge

nepožíval, giným ho také nepřál. A ten povstal nepřátelsky proti klášteru Grandfelstému a ukrutně s lidem w tom audolj bydljcm nakládal. Mezi lichými příčinami swého nespravedlivého gednání také tu udával, že prý k předkům geho neposlušně a twrdossigně se byli chovali. Prosba a přimlwa swězla se na surowosti geho; a obywatelé auwalu museli mnohé ukory snášeti, ano bywše o statek a gměnj olaupeni, utíkali před násilným hrabětem, který konečně k dowršenj nespravedlnosti branau ru-
kau auwal přepadl, wše mečem a ohněm pleně a hubě. Swatý German wida tyto věci, pogal se-
bau sw. Randoalda, a některé zůstatty swatých, a ubjral se Katikowi hraběti, zdaliby ho na giná smý-
šlenj nepřivedl. Katikus stawěl se, gakoby ráznau a důtkliwau řečj sw. Germana pohnut byl, litowal zločinu swého a slibowal náhradu. Ale German prohlidl ljcoměrnost hraběte a plakal, a ruce k nebi o pomoc wztahowal pro utiškovaný lid, gehož obydlj giž na wšech stranách plamenem hořela. Nynj chtěl se s towarýšsem pauti swě, sw. Randoaldem, do kláštera wrátiti, an tu od wogška přepaden, olaupen, s oděwu wyswlečen byw, a že o život gde, předzwdal. Z napomjnal laupežníky, wšak nadarmo, načež k průwodci swému se obrátiv, k tepěliwosti a setrwání wzbuzowal a horliwými slowy Boha o smilowání a forunu wěčuau prosil. A w tom ge-
den drzegšj a ukrutněgšj z wogška proklal geg i sw. Randoalda kojim l. P. 677 dne 21. unora. Bratřj uslyšewše o smrti otce swého, zarmautili se, a nalezše mrtwolu, poctiwě w kostele sw. Petra pochowali, kdež na geho přimlwwu mnozj zázračně se uzdrawili.

R o z g i m á n i.

Sw. German dobře wěděl, že bohatstwj mnohým lidem nebezpečno býwá, a že tudjž slowa Pána řkauceho: „Snáze welblaud sřrže djru gehly progde, než bohatý wegde do králowstwj nebestěho,“ skutečná a prawdivá gsau. J boge se, aby sám bohatstwjim oplýwage, králowstwj nebestěho neztratil, rozdal co měl, a dobrowolnau chudobu si wywolil. A skutečně musęgi bohatj, chtěgi-li spaseni dogiti, s welkými překážkami a s mnohým pokussenjm zápasiti, gichžto chudj nemagj, ani neznagj. Láska k bohatstwj snadno zawádj člověka k tomu domněni, že k dobytj statků wšseho si dowoliti může; ziskuchtivý zanedbává powinnostj k Bohu a k bližnjmu, gen aby žádosti své wyhowěl. Mammon gest geho modlau, kterěž se klanj; a w hrdosti myslí své oddá se swobodně buď prostopássnosti, buď pro lakomstwj odepjrá sobě i přináležejcjm wšseho i toho ney potřebněgšsjo. Glas swědomj musí mlčeti, bytby spáchané křiwdy a nátisky až k nebi wolaly. Zastlepený bohatec rád si zacpává také ussi, aby neslyšel hlasu wjry, pohrdá služebnjky cirkewnjmi, zpolehá toliko na sebe a na gměnj své, bázeň Božj u něho mjsta nemá. Pohřjzen toliko w starost o wěci pozemské, nedbá o wěčné; gemu toliko aulíšný hlas pochlebnjků milý gest, on gest hrdý k sobě rovným, chladný k poddaným, nemilosrdný, nesprawedlivý ke wšem. Nesjdli-li w srdci bohateho bázeň Božj, od njž by se učil, galby bohatstwj swěho podle wůle Páně pouziti měl, a nenj-li wůle geho ochotná zákonů Božjch poslauchati, zagistě snáze wel-

blaud skrz ucho gehly progde, nežli tento do královstwj nebeského wegde.

„Blahoslavený bohatý, kterýž nalezen gest bez posskwrny; a kterýž po zlatu nepostaupil, aniž dau-
fal w peněžích a pokladech.“ (Sirach 31, 8.)

„Kterýž chtěgi zbohatauti, upadagi w poku-
ssenj a w osidla dáblowa, a w žádosti mnohě ne-
užitečné i škodlivé, kterýž pohřizugi lidi w zaby-
nutj a zatracenj.“ (1. Tim. 6, 9.)

Modlitba.

Bože můg! Ty gfi srdce mě pro sebe stwo-
řil, ó nedopaušštěg medle, aby se na pozemské statky
wěšelo a po nich bažilo, Tebe pak, Pane swěho,
genž gfi neymyššj dobré, zanedbávalo. Nauč mne
také Pane, gať sw. Germana zemského zbožj, gehož
mi milost Twá uděliti ráčila, tať užjwati, aby čest
Twá odsud rostla a spasenj mé a bližnjho mého
bláženost se zanedbávala. Genž gfi Bůh požehnaný
po wšedky wěky wěkůw. Amen.

Dnes se tať swěti: W Palestíně sw. Sewerina; w Sicilii
79 mučedlnjku; w Africém Abrumeto swatých mučedlnjku Berula,
Sekumbina, Siciciz, Felize, Servula, Saturnira, Fortunata a 16
giných; w Damassku sw. m. Petra Mabimera; w Ravenně swat.
b. Maximiana; w Měgu franc. swat. biskupa Felize; w Brescii
Wlaškě sw. b. Pateria, w Koljné na Rýně swat. abat. Abelhaiby,
a sw. cisařowny Abelhaiby; a sw. Eleonory, cisařowny Rakauškě.

22. Stolowánj swat. Petra

w Antiochii.

Do Antiochie, hlawnjho drubdy města Asie,
zawjitalo welmi časně swětlo swatého Evangelium
a brzce tať welice se rozššřilo, že k sw. Barnabášji
z Jerusálema tam poslanému i sw. Pawel se při-

družiti musil. Zdejší učedlníci neyprw nazváni gsau křesťané. (Skut. Ap. 11, 26.) V cirkwi Antiochenské to se zvláště píse, že sw. apóstol Petr přigda, zde biskupské sídlo zarazil a po sedm let, dříve než do Říma se odebral, na něm seděl, zpravuge záležitosti křesťanské. A na památku stolování a sedění swat. Petra na biskupstwj Antiochenském slawj se dnešní swátek již od pradávných časů. Neboť za starých časů to býwalo w obyčejí, že biskupové výroční dny swého posvěcení slawně konáwali, jako by se tím k nové horlivosti a péči o blaho duchowního stáda swého pomzbuditi a nowan sílu sebrati chtěli. A tak stalo se, že křesťané tuto výroční památku zvláště při oněch biskupech opakówawali, kteříž jim nad jiné byli znamenitější a důstojnější, a tak se památka stolování sw. Petra apóstola w Antiochii až na naše časy udržela.

R o z g i m á n j.

Wzdáwecyme Bohu srdečně díky za to, že cirkew swau swatau ustanowil a modleme se, aby jí zachowati a rozšířiti ráčil. Cirkew swatá gest ono duchowní králowstwj, k gehož založení a ustanowení sám Kristus Syn Boží s nebes sstaupiti ráčil, a jí až podnes pěší a zachowáwá. Milugemeli ale skutečně Wykupitele swého, záležili nám na geho sláwě a cti, žádámeli, aby wšickni lidé k spasení přišli: tedy modleme se co neyvracněji, aby se wšickni naši bratři, kteří buď w bludech wěží, aneb se od pravé cirkwe odtrhli, aneb do konce newěře w křist upadli; modleme se, aby Hospodin otewřel gegich oči a do lúna pravé cirkwe, krom níž spa=

senj neni, přivedl. Modleme se takě, aby i ti, kterj sice w lúně cirkwe žiwi gsau, ale wjru magi toliko mrtwau a bez owoce, modleme se, aby milost Božj oživila ge, tať aby dobrě owoce wydáwali. Modleme se takě, abychom i my, kterěz gsme se hřjchy swými od Boha swěho odlaučili, prawau lástkau puzeni, opět k němu se nawrátili.

„Wšickni buďte gednomyslňj, ljtostiwj, bratřtwa milownjci, milosřdnj, mjrňj, pokornj, neodplacegje zleho za zle, ani zlořecenřtwj za zlořecenřtwj, ale naproti tomu raděgi dobrořecjce, nebo k tomu powoláni gste, abyšte požeňnanjm dědicně wladli.“ (I. Petr. 3, 8.)

„Mám i gině owce, kterěz negsau z tohoto owčince: i tyť musjm přiwěsti, a hlas můg slyšeti budau, a bude geden owčinec a geden pastřř.“ (Jan 10, 16.)

Modlitba.

Pane Jezu Kriste! Ty gš wšcko pokolenj lidřkě k prawě wjře powolati ráčil. Smilug se Wykupiteli nad owcemi, kterěz gessť mimo owčinec twůg — swatau cirkew — blaudj, a uweď ge do stáda swěho, aby byl geden owčinec a geden pastřř. Náš pať, kterjž hřjchy Tebe urážje, na dussi gsme nenucni, račjž, prošme, milostiwě přigmauti a uzdrawiti. Amen.

Žiwot swatě Marřarity Kortonské.

(R. 1297.)

Kortona gest prařtarě měřto Etrurské, nedaľeťo gejera Trasimenského ležjci. Zde žila od roku

1277 až do roku 1279 svatosti velice pověstná Margarita čili Markéta, příjmením Kortonská. Margarita narodila se roku 1249 v Toskanském městečku Albianě. V osmém roce ztratila matku a s ní starostlivě oko, kteréžby nad ní bylo bdělo a ochranau ruku, kteráby jí hříchu byla vystřihala; neboť byla sličně tváře, citlivého srdce a plna živosti, k tomu také marnomyšlná jen po zalíbení se a milování bajky. Otec Lavianus napomínal, prosil a káral sice lehkomyslnou dceru, ona však ani nespýšela ani newiděla, noprž pustíc uzdu svým náruživostem, utekla kázi otcově a přidržela se nějakého mladého a zhyralého zemana, po 9 let s ním nepočestně obcuje. — Ačkoli v rozkosti pohřzená nemohla předce prvního dogmu, bázně a stydlivosti, které nábožný otec a matka již od dětinství do jejího srdce kladli, potlačiti a udušiti. Často ozývalo se její pobouřené svědomí, často zněly v usších prosby a řeči otcovy, a nezřídka plakávala nad hříchy svými, a samota tak sladce na ni působila, že říkávala: „Ach jak spasitelně mohlyby tuto člověk se modliti, jak pohodlně gest místo toto k službě Boží!“ Nad to nade vše bylo její srdce měkké, k milosrdenství a k slitování nakloněné; u ní nalézal každý nuzný podporu, zarmaucený útěchu, opustěný pomoc. „Almužna vysvobozuge od všelikého hříchu i od smrti věčné, a nedopauští duši jíti do temnosti,“ pravil Tobiasš k synu svému (4, 11.) A proto slitoval se nad ubohau hříšnicí Hošpodin a milostí svou, již až posud pohrdala, podivně jí ptispěl a z vjru hříšného vytrhl.

Gednoho dne šel její svodník, pogar domá-

ceho psa, přes pole. Po některých dnech navrátil se pes a auzkostně wil, a Marģaritu za sřaty ta-
 hal, gakoby znamenj dāvage, aby za njm šla. Trudně tuffenj zmocnilo se duffe gegj, a auzkostlivě
 kráčela za psem až k gedně hranici dřjwj, na kte-
 rež pes wššj silau hrabal. W niewyřlowně auzkosti
 odhazowala Marģarita polena. Ale gak zděřila se,
 užřewššj nagednau hnjgjcj lidřkau mrtwolu řwěho
 zawražděněho milence. Šlubokā boleřt pronikla při
 pohledu ũtrobu ubohě hřjřšnice, oči niewyřdāvaly řz,
 a uřřnutā žřela před sebe na zohawenau mrtwolu.
 Konečně přemohla gi boleřt, a tu žřjřkla: „Kde
 geřt twā duffe!“ A w duffi gegj ozwal se hlas
 řwědomj řřkaucj: „Ay tu wiž na hnjgjcj mrtwole
 tu krāřu, kterau byřas milowala.“ A papřřleř mi-
 lořti Božj pronikl řřdce gegj, a w duffi rozřwřřtilo
 se, a ona wiřřla, gak welikā to pořřetilořt a oha-
 wnořt, pomjgegjcj řřwřřenj wjce milowati nežli
 Pāna a Štwřřřitele řwěho. W tom boleřřnēm oka-
 mženj uzawřřela neypewněgi hřjřřhřm umřřiti, hodně
 owoce pořřānj wyřdāvati, a ořřatnj řřiwot Hořřpo-
 dinu zařřwřřřiti. Nynj teprw takē cřřtila, gak welice
 proti otci se byla prohřřřřřila, i zdālo se gj, že řřlyřřj
 geg wyřřdychat nad žřřracenau dcerau, a že pro dobrē
 rořřice nemřřže wěřřřj žalosti břřti, nežli dēti gim na
 wřřdor do zāhuby pādjci, pro niž řřřom mořřliteb gi-
 něho nic čřřřiti nemohau. Hořřem a boleřřj řřřlčřna,
 opuřřřila pořřawādnj přřjbyřřel a řřla otce odpřřřit, a
 aby do domu gi přřřgal žřřdat, hořřowa gřřauc i to
 neyřřřpčj řřnāřřřeti.

Dtec přřřimul dceru řřřami wjce nežli řřlowy
 přřřřj s řřřečřnau radořřj, w naděgi, že w řřagic-

nosti k Pánu Bohu svému se obrátj. A nestla=
mal se, anať milost Boží ztracenému dítěti oddechu
nedala. Od té chvíle oplakávala dnem i nocj
hřjchy mladosti své, celá zernitěnost gewila ney=
hlubššj straussenost, a wnitřnj nutkánj: aby dané
lidu pohorššenj opět napravila, bylo u nj tať we=
líkě, že w horřosti dusse své w truchlé raucho se
oděla a prowazem okolo hrdla přede dvěře kostelnj
w Alwiano se postavila na důkaz, že oplakáwá
wýstupků mladosti své a se kage. Tenkráte byla
aš 25 let stárá. Macecha horřila se giž nad upla=
kanau a zkraussenau twárj Margárity a widauc,
co nynj se bylo stalo, domnjwala se w zářyslosti
dusse své, že se snad dořonce byla zbláznila, a pro=
tož neustála na otce doléhati, až gi z domu wy=
powěděl, gařoby celá rodina gi se zosřudila. Tato
necitedlnost zarmautila Margáritu nad mjru, neboť
giž dřjwe mucila gi myššlenka: že Bůh gi uemůže
odpustiti a tať neodpustj. Teď ale widěla se opu=
šštěnanu a wyrřženau od rodičů a přjbužnjch, od
nichž se nadála, že pakliby w předsřzetj křesala,
posřily a pomoci nabude. Staré nárůžiwosti a staré
nawykřosti počaly se opět ozřwati, řadagice staré
wlády a matauce gi rozum. Margárita másemby
byla pokuffenj podlehla a k starému žiwobytj se na=
wrátila, kde w nadami swými opět pohodlně žiwa
býti mohla. W newyřlowně boleřti potácěla se ubohá
do zahrady otce swého w křutém bogi s nárůži=
wostmi swými. Ale tu zmocnila se gi nesmjřná
auřkost a newyřmluwná tjšeu dusila gi; a ona po=
zdwiřhla očj k nebi a křecowitě seřiala ruce, řkauc:
„Ach můg Spasřiteli, Ty Wřkupiteli dusse mé!

Chceš, aby dusse má zabynula? J ona tolik Žě stála, co dusse Magdalény! Ach, kterýž gfi mne drahou křovj swau wykaučil, neopausstěg mne w tomto přebjdněm a smutněm stawu, nobrž smilug se nade mnau!“ A tu prawil k ni gafiš wnitřnj hlas, aby do Kortony šla. W Kortoně ugaly se ubohě opuštěné Margarity dvě bohobogně ženy sw. Marinaria a Kaneria, u nichž i přjstěšj i wsselikan pomoc a utěchu žižniwěho srdce našla. Zde složila w neyhľubšj zkraussenosti swau generálnj zpowěď a snažnjmi prosbami prošla, aby mezi kagicj sestry swatěho Frantiska přigata byla, ale prosba gegi teprw se wylplnila, když po tři lěta w kagicnosti setrwala, patrně důkazy dadauc, že žiwot swüg na-prawila.

Nynj zdwogila kagicj žena swě pokánj a po 20 let w zákonně přežitých nemohlo se na ni nic giněho upozorowati, než zapjranj sebe a mrtwenj těla, k čemuž šilu sbjrala w pomněnj na minulé prostopášnosti a na newyflowně smilowánj Božj. Zohyzdila i twář swau, kterau druhdy byla ljčwala, utjkala společnosti swětáčjch lidj, a cella byla gi domowem, odkudž newycházela, leda k rozkazu předstawených. Gegi strawa bhwala chľeb a woda, lože pať holá země a kámen podhľawnickau; denně mrštáwala se až do křwe, dnem i nocj trwáwala ua modlitbách aneb rozgjmáwala si přehořkě umučenj Krista Pána, a nikdy neuhasl w nj plamen wděčnosti, že Bůh gi nezachwátil gako spoluwinnjka we wjru tělesnosti, a žádnj také den neussel, kdeby nebyla hořkě slzy prolěwala nad hřjchy swými a za neywětšj hřjšnici se nebyla prohláswala.

W tomto pocitu své nehodnosti a pokory snáštěla mileráda každý úkor a hanu i potupu od giných, a tělesnost swau tak hrubě duchu podrobila, že se zdálo, gakoby w ni wšsecky zálosti byly wymřely, a následowně jí lehko a sladko bylo rychlými kroky ku dokonalosti křesťanské se blížiti.

Když pokussení tělesná přemožena byla, musela sw. Maržarita w tuhý bog wegiti pro palmu stálosti a wytrwánj. Více milosrdenstwj a líná charlostivost často předstíraly jí tuhost kázně a příslisné pokánj, říkáuce: „Proč utíkáš swěta a zabíjíš se před časem příslisným kánjm? Dpusti medle swau osamotnělau cellu, pať mnohým giným prospěgeš: krot nemjrnau horlivost, pať děle Bohu slaužiti moci budeš. Cyhle i ostatnj spoludružky chtějí spaseny býtt, neobtěžug tuhosti swau swědomj gegich a nedáwey jim tudy pohorssenj.“ — Ale hrđinská bogownice wěděla, že to řeč lháre od počátku, a za odpowěď zdwočila kánj, a posily wyhledávala w rozgjmánj Kristowa utrpenj a w modlitbách. „Mé tělo,“ říkáwala, „bylo tak statně w rozkossjch, a nynj by při pokánj mělo býti chaulostiwé a mblé? Ano nikdy nenaríkávalo, když celé noci při hodech probdělo a nynj při modlitbě měloby klesnauti?“ — Sw. Maržarita musila krom dobrowolně kagjci skutky z dopusstěnj Božjho často nesnesitelně aužkosti a bolesti na dussi i na těle snášeti. Dna nesla wšse trpělivě, ano přála si pro lásku Kristowu mnohem wjce trpěti. Dna říkáwala: „Kdyby to w mě moci stálo, gá bych wšsecky bjdně a utiskowaně lidi protiwentstwj zbawila.“ Bylli někdy bog tak přílis tuhý: že podlehnauti se

ždála, tu pozdvihnauc očí, brala autocíště ku Kristu Pánu, genž wšedky obtížene zve, aby k němu šli, že ge občerstwí. A také stalo se, že kdýž gednoho času w tuhém bogi postawena před křížem na kolenu klesla o pomoc wzywajíc, zgewil se jí Pán řka: „Nebog se dcero má! gá gsem při tobě w pokušení twém, pomoci mé milosti powždy zwítězíš; poslauchey we všem rady swého zpovědníka.“

W bolestech a aužkostech, w nauzi a w nedostatku, w haně a w potupě gako zlato w ohni očistěná stala se mnohých milosti aučastna. Gi zgewil se anděl strážný, mnozi swatí, neyblahoslavenějši Panna i sám Kristus Pán; ona předpowí-
dala buďauci věci, hogila zázračně choré a welkau moc nad zlými duchy měla. Swé užke spogení s Bohem oživowala každodenním přijímáním wel-
lebné swátosti; neboť kdo tento chléb hodně jí, zú-
stane w Kristu a Kristus w něm, a neymenšší štkwray očistowala ztraussenau zpovědi.

Tri a dwadcet let stráwila Markěta w této kagjenosti, a tu zgeweno jí, že hodinka gegi se přiblížila, a že buďe, gegíž mučy očistowé na každodenní modlitbu gegi ukráceny byly, do radosti wěčné jí doprowodí. I nemohla se toho okamžení dočkatí, kdež swého Spasitele twáří w twář uží. Dne 22. února 1297 naplnila se horaucí žádost gegí, kdež jí Bůh z tohoto swěta powolati ráčil. Papež Leo X., uražuge zázraků na přimluwu zesnulé udalých, powolil, aby město Kortona gegi swátek swětílo; roku 1623 dáno powolení od Urbana VIII. pro celý zákon Frantíškánský a roku 1728 prohlásil Benedikt XIII. jí za Swatau.

Segi neporuffeně tělo chová se až podnes w Kor-
toně w kostele Frantiffkánškém sw. Basília, genž
nynj swatě Margarity sluge.

Rozgjmání.

Swatá Margarita byla neyprw welká hří-
šnice; ale gať mile welikost hříchů swých poznala,
i hned prawým pokáním se kála, a z hříšnice stala
se swětice Boží. Z kdo z nás říci nemůže: „Panc,
zhřěšil gsem Tobě samému a zle před Tebau uci-
nil;“ a protož chcemeli býti sláwy swatě Margá-
rity aučastni, podobně se káti musíme, k čemuž w
každém stawu a w každém powolání dosti příleži-
tosti máme, kdyby gen dobrá wůle nám nescházela.
Zdaž bychom nemohli některých rozkossí a pohodlí
dobrowolně si odepřiti a naopak proti wůli na nás
uwaleně nepohodlí mrzutosti a protiwenstwj trpělivě
snášeti? Nemohlibychom si odepřiti pochautek, a k
wůli nužnému trochu hladu a žjzně, aneb zimy a
horka snášeti? Zdaliž by to nebyla zásluha, kdy-
bychom si řekli: Pane Bože! pro Twé zalíbeni, ač
bych mohl, nebudu krotiti hlad a žjžen leč w čas!
Nemohlibychom mrzutau a newljdnuu twář bližního,
s kterýmž gest nám žiwu býti, lastawě snášeti, aneb
newljdně řeči, trpké a neprawé wýčitky, a neza-
slauženě káranj w pokore a w tichosti přigjmati?
Zdaliž by také w tom nebyla zásluha, kdybychom,
co nám dáno a přáno na weselj a zbytečně ra-
dosti, obrátili ku podpore bližního? aneb místo swět-
ského weselj kochali se w službě Boží, místo smání
se modlili, místo wyraženi smrt Kristowu si rozgi-
mali, a těm podobně věci konali? Merci nikdo, že

to gen malichernosti gsau, neboť Kristus dj: „Kdožt gest wěrný w neymenššim i we wětššim wěrný gest; a kdo w mále gest nepravý, i we wětššim nepravý gest.“ (Luk. 16, 10.) „Obrat se ku Pánu a zanechey hříchůw swých. Modli se před obličegem Páně a umenšši pohoršsenj, nawrat se ku Pánu a odwrat se od nespravedlnosti swé a welice měg w nenáwisti ohawnost.“ (Sirach 17, 21.)

„Nebudete-li činiti pokánj, roššickni tež zahynete.“ (Luk. 13, 3.)

Modlitba.

Bože, genž gšl nás gako swatau Marģaritu porwolal k pravěmu pokánj, a bez gehožto milosti nic spasitedlněho k žiwotu wěčnému učiniti nemůžeme: račiž, prosíme, w nás wšliti ducha prawě fagicnosti, tak abychom negen hříchů swých hořce želeli, nobrž také hodně owoce pokánj činili, a tak králowstwj Twěho stali se aučastni. Amen.

Dnes se také swěti: We Wibni franc. sw. b. Paschasia, w Quienně sw. opata Quadrata; w Syerapoli, w Frigii sw. biff. Wapia, učeblujka sw. Jana Em.; w Salmině, w Cypru swat. Aristona, gebnoho z 72 učeblujků Páně; w Syrii sw. paust. Thajassa, Timenea a Borabata; w Alexandrii sw. Abilina; w Arabii mnoha sw. mučeblujků.

23. Žiwot swatého Eberharda,

arcibiskupa Solnohrabského. (R. 1164.)

Eberhard, z rodu hrabat Hildpoldsteinských, měl nad mjru bohabogně rodice, kterj bázeu Boži za swrchowaný cjl lidstěho žiwota pokládali, a následowně i syna Eberharda co neydořonalegi wychowávali. A Eberhard k newyslowně radosti ro-

dicůw svých, wšelikému spravedlivému očekávání pomoci Boží tak auplně zadost činil, že budaucí swatost giž na pacholeti předzvidati se mohla. Pozděgi, když poněkud dospěl, poslali geg rodičowé do Bamberka, kdež wědám se učiti a w křesťanské dokonalosti cwičiti se měl. Geho pokroky w gednom i druhém byly tak chwálibně a tak giž powěstně: že kapitola Bamberká mladého Eberharda za kanownjka a spoluaua si wywolila. Ale gemu giž od dětinstwji w službě Boží čest a utěchu dusse wyhledáwagjcmu znechutila se swětšká sláwa, anobř wzbudila w něm neodolatelnau taubhu, celé srdce a wesskerý žiwot w saukromnosti kdesi Hospodinu swému zaswětiti, giž konečně wstaupenjm do kláštera sw. Michala wyhowěti chtěl. Kanownjci kapitoly bo-gjce se, že okrašy swé zbarweni budau, přinutili konečně probossta kapitoly, že z kláštera geg powo-law, do Paříže poslal, aby w bohoslowj a giných wědách se zdokonalil. Eberhard nawrátiw se po čase do wlasti, mnohem wětšji taubau po klášternjm žiwotě planni, a také konečně od Otty, biskupa Bamberškeho, powolenj obdržel, do kláštera we Prüfeningu blíž Rezna, wstaupiti. To se stalo okolo roku 1125.

W tom čase (1133) založili Eberhardowi bratři, Konrād, Erbo a sestra Bertha w Biburce mezi Ingolstadem a Reznem nowý klášter, a bratra Eberharda mnohými prosbami a důwody přinutili, že w opatstwj a zpráwu nowého kláštera se urwázał, a roku 1138 w Řimě od papeže Innocencia II. požehnati na důstognost opatškau se dal. D něm se také pisse, že když gednoho času

z Říma domů se vracel, v horách Apenninských ženu našel, kteráž hladem, nemocí a zimou sklíčena, smrti měla se dostati za kořist. Tu Eberhard sleza s koně, posadil nemocnou ženu naň a přestý za ni se ubíral až hory přestli, a zde bohatě obdařenou propustil.

Roku 1147 umřel Konrád, arcibiskup Solnohradský a Eberhard chytěg neb nedytěg na jeho místo dosednauti prinucen gest byl. Jeho ctnosti: pokora, tichost, přívětivost, bázeň Boží a horlivost v auřadě, jeho štědrota a milosrdenství k bližnímu, zaskvěly se nyní v mnohem většší kráse, an život jeho teď veřejně byl a mnozí svědkové svatě obcovánj jeho hlásali a roznášeli. Však nemněme žeby život sv. tohoto muže byl bez úkorů a protivensství. Gako všickni svatj tak i Eberhard musil ve škole strasti a protivensství zkaussen býti, zdaž milosti Boží nehoden není.

Cisar Bedřich I., pijgunjm Rudobradý, byl v tuhém sváru s papežem Alexandrem III. o mnohé církevní věci, a v hrdošti své protipapeže ustanovil. Sv. Eberhard nemoha gednánj cisáře, gakožto syna církve chváliti, pevně a srdnatě se zastával Alexandra, pravě hlavy svatě církve. Hněv cisarův pripravil mu za to mnoho sice mrzutosti, ale ty ho nemohly oblomiti, aby církve zradil a poskvrněním svědomj o náklonnost a o přjzeň cisarškau stál; ba ani protivensství a gině strasti, kteréž rozjiceny hněv cisáře na sšlechtného biskupa uvalil, nepohnuly gim, a on ve všech těch protivných dobách tak mjrně a tak trpělivě se choval, že cisar tichostj jeho konečně přemožen, netoliko

hněvo swúg zkroutil, nobrzj také k sw. biskupu, na něhož prwě se mrzel a hněwal, nynj tjm laškawěgšim a milostiwěgšim býti se prokazowal. „Trpěliwosti oblomeno býwá knjze, a gazyl měkky láme twrdost.“ (Přísl. 25, 15.) Swatý Eberhard umiel pln zásluh roku 1164 dne 22. čerwna w kláštěre Rheinu. Ddsud bylo swatě tělo wyzdwiženo a w hlawnjm kostele w Solnohradě (Salzburgu) pochowáno.

R o z j m á n j.

Poklad nad wšedky poklady neydražšji gest zákon Boží. Křesťan magcij zákon Boží negen w hlavě nobrzj i w srdci, gest powznessen nade wšedky nehody swětšké. Pod njm mohlaby země se bořiti, hory mohlyby na něho padati, aneb heyna nepřatel se hrnauti; on se nehrozi. Geho dusse požiwagje stáležo pokoge, skormaucena býti nemůže. A z té přičiny newššimal si sw. Eberhard hněwu cjsarowa, ani se nermautil pro nátišky, kterěz snášseti musil, než mage stále oko dusse swě upiaté na wůli a na zákon Boží, swědomj swěho toliko poslauchal, ale bezbožných rozkazů nic. Dn gednal gať hlas Boží w dussi geho se ozýwal, zdali lásku aneb nenáwist u cjsáře si způsobj, na to se neohljel. D, gať na opak gednagi mnozi, kterjž strachem časných trestůw, aneb, z panhého zisku ku hřichu zawěsti se dáwagi, aneb aulíšnými řečmi swedeni ku hřichu swolugi; aneb aby se zaljbili a wděl někomu učinili, klešagi! Za nimi gde zagistě w patách strach a bázeň, nepokog a hryzaucej swědomj. Kězby příklad sw. Eberharda byl nassjim wzorem, abychom podle něho činili!

„Kdo gest, gestoby wám usškodil, budeteli ná= sledownjci dobrého? Ale trpjeteli co pro spravedl= nost, blahoslavenj gste. Strachu pať gegich nebogte se a neformuite se.“ (I. Pet. 3, 13, 14.)

Modlitba.

O Bože, Stworiteli wšech věci, Ty gfi zge= wil nám strze Syna swého, Jezisse Krista, swa= tau wůli swau, a hlas Zwüg ozývá se we swě= domj našem: račiž medle také propúgčiti, bychom zákonü Zwých neměli gen w paměti, ale bychom jako sw. Eberhard, skutem plnili, což hlas Zwüg w swědomj nám konati přikazuje. Strze Jezisse Krista Pána a Spasitele našeho. Amen.

Dnes se také světi: sw. Petra Damiana, b. w Ostii w Řimsku; w Mohuči sw. arcib. Williguse; w Syrmichu Uherškém sw. za= bradnicka Serena, a 72 giných mučedlníků; w Clermontě w Franc. giného sw. Serena; w Čářihradě sw. mnicha Lazara; w Řimě sw. kněze Polycarpa; w Todi we Wlaskách sw. panny Romany; w Španhel. Astrego sw. p. a m. Marty; w Seville sw. Floren= tina; w Anglicanech sw. p. Milburgis; sw. Beřila; w Palestine sw. paust. Dosithea.

21. Život swatého Matěge,

apostla. (M. 62.)

O swatém Matěgowi málo wjme, což by s gistotau se twrditi mohlo. Prawj se, že w Beth= lemě z bohatých rodičů narozen, výborně wycho= wán byl, a proto Krista Pána se drže mezi učedl= níky geho počtenu býti zaslaužil.

Po na nebewstaupenj Páně scházjwali se apo= stlowé a učedlnjci Kristowi trwagjce gednomyslne na modlitbách. Když se desátého dne po na nebe= wstaupenj Páně, neboli w den letnic, opět byli

w počtu aš 120 hlav sessli, powstal Petr a wypravowal jim wěšlymi slowy: že zrádný Židáš obawnau smrti umřel a že tudž potřebi gest, aby na geho místo giný aposstol byl wywolen z mužů, kterjž byli swědkowé učenj Ježíšowa, počnauce od křtu Janowa až do dne toho, w kterémžto wzbůru wzat gest. Tedy ustanowili Jošefa, genž slaul Barsabáš, kterjž měl přjgmj sprawedlivý a Matěge, a modljce se řekli: „Ty Pane, genž znáš srdce, ukáž, kterého gš wywolil z těchto dwau, aby přigal místo přísluhování tohoto a aposstolstwj, z něhož byl wypadl Židáš, aby odesel na místo své!“ I dali jim losy, a padl los na Matěge, i připogen gest k gedenácti aposstolům. — Swatého Matěge wěrnost, a setrwánj w dobrém, a horliwost pro wjru Kristowu nahradily zrádu a obawnost Židáše, newěrného aposstola.

Sw. Matěg byl také mezi druhými aposstoly, když Duch swatý na ně wstaužil, a swými dary ge naplnil. Dle swědectwj letopisců řeckých, kázal sw. Ewangelium w zemi Židšce, Mauřenjnské a Kappadocké, a neywjce o to usilowal, aby lidé tělo své krotili, nárůžiwosti potlačowali a srdci swých na věci pozemské newázali. Gakau smrti ale umřel, w tom se děgepiscowé neshodugj, an jedni twrdj, že přj byl ukřižowán, druzj ale, že neyprwé od židů asi roku 64. kamenowán, pať ale sekerau stat byl.

Rozgjmánj.

Dle sw. Klémenta Alexandrinšého dolěhal sw. Matěg w kázanjch swých na to, aby lidé kro-

tili tělo a obzvláště bděti, aby nerádně naruživosti w srdci gegich newznikly. Toto učení slyšel sw. apostol z úst Páně, a protož netoliko tomu chtěl, aby učenlnjci Kristowí ge auplně zachowávali, ale on také w těch věcech jim byl wyborným příkladem. Kdož medle newědj, že kterjž wedau život rozmarilý, prostopásmný a tělesný, do králowstwj Božjho wegiti nemohau. Newěříme tedy aulismým slowům zhyralého swěta, an dj: že prý Bůh nestworil člověka k zármutku a k mrtweni sebe, a že zbožj tohoto swěta nám k radosti a weseli dáno jest; že mladá leta swá w rozkošech a slastech máme tráwiti a čerpati z kalicha blaženosti, pokud nám se přege, anť prý bez toho dosti zármutku a strasti následowati bude. D začpeme ussi swé k swůdným těmto řečem. Neyčistšj radosti, neywětšj blaženosti, wěnců newadnaucej poskytuje nám toliko sprawedlnost. Čjm wíce tělu budeme howěti, tym wíce bude od nás žádati, tym hnušněgšj budau okowy geho, gimíž nás spautá, tym wětšj ztráta nasse, ztráta duchownj swobody, ztráta wywolenj synůw Božjch. Kežby gsme gen gedenkráte na sobě toho zkusili, zagiste bysme roztrhli pautu, kterýmž na swět gessťe upautáni gsme. D, nezapomjneyme, co wěčná prawda dj: „Králowstwj nebesťe násilj trpj, a ti, kterjž násilj činj, uchwacujt ge.“

„Duchem chodte, a žádosti těla newykonáte. Kterj gsau Kristowj, ti tělo swé ukřižowali s hřichy a s žádostmi.“ (Gal. 5, 16, 24.)

Modlitba.

Pane a Spasiteli náš, Jezíši Kriste, propůgč nám té milosti, abychom dle učení apóstola Tvého svat. Matěge vždy tělu a žádostem geho se protivili, abychom světu zemřeli, a jednou k slávě Tvé povstali, Tebe chválili a velebili na věky věkův. Amen.

Život sv. Montana, Lucia, Flaviania

a tetwaryšii. (M. 239.)

Pronásledování křesťanů za císaře Valeriana trvalo jen asi dva roky, a nicméně v krátkém tom čase stádečko Kristovo velice bylo pohubeno, a to zvláště v Karthagině, kdež také sv. Cyprián na rozkaz prokonsula Galeria Maxima stát byl. Brzy na to umřel také Galerius Maximus, Solon pak, kterýž po něm auřad zastával, než jiný prokonsul ustanoven byl, nepopřál křesťanům ani oddechu; ale chtěge se pohanům zawděčiti, gimal křesťany a k ohavně smrti odsuzoval. Mezi nimi stkwějí se: Sw. Montanus, Lucius, Flavianus, Julianus, Viktor, Primolus, Renus a Donacianus, učedlnici sv. Cypriána, nazwjce osoby stavu duchowního. Donacianus ale a Primolus byli teprwa katechumené a umřeli w žaláři, onen hned po křtu swatém, tento ale posvěcen a očistěn po zmužilem wyznání.

Zagatj tito byli do žaláře w Regionante uvrženi; a tu wyprawowali gim strážnj, gať ge den z nich napsal: že giž wčera upáleni býti měli; a skutečně také obmyšlel Solon za živa ge upá-

liti. Ale Bůh, w gehož ruce gsau řeči i srdce králů, změnil na snažnau prosbu wězňů zuřiwý aumysl wladaře, na gehož rozkaz do tmawého a hnusného žaláře uwrženi gsauce, tam také kněze Wiktorin s některými ginými křestany našli. „My gsme se nezbrozili tak strassného obydlj (tak sami o tom psali), neboť brzo zastkwělo se tmawé wězení swětlem duchownjm, a nábožná wjra obestrcela nás, proti čiré tmě žaláře gako gasným swětlem w bílém dni a my gsme šli na místo neytěžšjho trestu, gakobyhom do nebe se ubjrali. Gaké gsme tam dny měli a gak gsme noci tráwili, slowy wyprawiti nelže. Mužy žalářowé přewyššngj wšsedo pomyslenj, a ostycháme se gegich ukřutnost wyprawowati; neboť čím wětšj gest pokussenj, tím slawněgšj také Zen, kterjž ge w náš přemáhá, aniž pak to gest náš zápas, protože wjtězstwj od Pána pocházi.“

W tom čase měl Kenus, geden z wězňů widěnj, z něhož šl předpowjdati, že z wězení wywedení budau, aby Krista, genž gest pravé swětlo, wyznali. A skutečně museli se z rána druhého dne na saud dostawiti; ale opět, když směle a zmužile wjru wyznali, do wězení se nawrátili. Do dě doby rozmnožily se mužy gegich, protože hladem a žiznj trápení byli. W té tjsni a bide potěšil gich Pán, od něhož to pokussenj pocházelo, widěnjm a zgewenjm, kterčž kněz Wiktorin měl. „Gá widěl,“ wyprawuge, „pacholátko, ano do žaláře wstaupilo, magje twár newymluwnau zářj se sřwěgjcj. A to náš wodilo do wšsedh kautů žaláře, wýchodu hledagje, a nemohauc náš wywěsti, obrátilo se a řeklo mi: „Gesťte maličko setrpte, waš čas gesťte

nepřijel; ale daufeyte, ani gá gsem mezi wámi.“ Pať doložilo: „Štekni ostatnjm, že pro ně mnohem slawněgšj koruna připrawena, neboť duch spěchá k Hospodinu, a dusse bljžká umučenj wyhljda si sjdlo swě.“ Kněz Viktorin otázal se gessťe pacholate, kdeby rág byl; a ono prawilo, že mimo swět, že ho widěti nelze, abychom si nezmrhali zásluhu wjry. Viktor po několika dnech umučen do ráge, po němžto se ptal, se odebral.

Mezi wězny nacházela se také Kwartilosia, gegjžto manžel i syn pro wjru Kristowu před třemi dny mučeni byli. Z ta měla widěnj, z něhož se zagati welmi potěšili, předwjdagice, že potravau občerstweni budau. „Gá widěla,“ prawila, „syna swěho, an do žaláře wstaupiru na frag studně se posadil, řka: „Hospodin popatřil na bjdu a na utrpenj wassc.“ A za njm wstaužil mládence neobyčegně velikosti w každé ruce mjšku nesa mlékem naplněnou, a ten prawil: „Budte dobré myslj: Hospodin na wás pamatowal.“ Pať podával gednomu každému z mjšky piti, a konečně prawil: „Uly wy gste nasyceni, a gessťe gest zde zářoba,“ a tu zmizel.“

Po tomto widěnj čekali wěznowé s dychtivosti, zdali mistodržcej pokrmu jim podá, čili gessťe hladem ge mučiti bude. A tu podarilo se nenadále Lucianowi, knězi, potomnjmu biskupowi Karthaginskému, sřze podjabna Herrenia a katechumena Januararia jim potravu poskytnauti, kteranzto nenadálau pomocj okřáli nemocnj a hladem sřlicenj, a pozdrowili se wssični, kterjž strastem podléhali.

W těch dobách také stalo se, že Montanus s

Julianem se pohádali pro galskú ženskú, kteráž se w gegich společnost byla wtjrala, a protož chladně se k sobě chováli. A tu měl Montanus té gestě noci widěni. Zdálo se mu, že wšickni byli na welkau prostrannost wywedeni, kdež se se sw. Cyprianem a Luciem sešli. „Nagednau,“ wyprawuge sám Montanus, „stalo se nasse tělo bjlé a tak průhledně, že do wnitř srdce hleděti se mohlo. Z podjwal gsem se do utroby swé, a hle, uzřel gsem tam některé sštrorny, a tu mi bylo gakobych procitnul. A tu zdálo se mi, že mne potkal Lucian, gemuž gsem widěni swé wyprawowal, rka: „Geli prawda, že ony sštrorny znamenagi mau neswornost s Julianem, a tu gsem se probudil.“ — A proto bratři, končej mučedlnjšk Boží spis swüg, protož z chowáweymc wespolek wšsemožně pokog, swornost a gednomyšlnost, a snažme se nyní giž tak se chowati, gakými býti máme. A kyueli nám odměna, zaslíbená sprawedliwým, a děšme-li se trestů, nesprawedliwým připrawených, koncymc to, což nás ku Kristu a do králowstwj geho uwádj. My wám přegeme, aby se wám dobře wedlo.“ S těmi slowy skončil mučedlnjšk Páně spis swüg, což následuge, psáno gest na rozkaz sw. Flawiana od giného očíteho swědka. A ten dj, že swatj tito mučedlnjci mnoho měšců we wězení trwali, hladem a žizni ukrutně trápeni gjauce, a když na to opět na saud se dostawiti musili, že wšickni stálaw a weselaw twářj wjru šwan wyznali, a že Flavian mimo to také se přiznal, že gabnem gest. Flavianowi přátelé a učedlnjci chtjce geg na žiwu zachowati, odpjrali tomu; načež se on, ačkoli s boleštným srdcem, do

žaláře vrátiti musil, an zatím druzi spoluwězuowé: Lucius, Montanus, Julianus a Viktorius na smrt odsauzeni byli.

Když ge k smrti wywáděli, stal se náramný sbou lidu, gať křestianů tať i pohanů. Bogornjci Páně ubjrali se na místo poprawnj s weselou myslj a radostným srdcem. Gegich statnost a gasná twář potěšila gednať ostatnjch spolubratřj, a gednať gich k podobně zmužilosti ponaukla. Lucius gsa welmi autleho těla a dlaubým wězenjm a nemocj umblen, šsel s některými průwodeci napřed, boge se aby snad od lidu umackán nebyl. A nicméně napomjnal a wzbuzowal i on bratry wedle možnosti a žádagicjm, aby gich byl pamětliw, w neyhlubšj pokore odpowědel: „Pamatugte wy na mne!“ Tať Julianus a Viktorinus ubjrali se zmužile a radostně na místo poprawnj, a gduce napomjnali wěrně křestiany ku swornosti a poručili gegich bedlivě pěči duchownj osoby, zwláště w žalářich hladem a žjzni trápeně.

Montanus, silný podle těla i podle duše, ošlawil se giž dřjwe neohroženau myslj a přjmým srdcem při hlásánj slowa Božjho, nynj ale an bljzeť byl umučenj swěho, zrostla geho statnost, a protož welikým hlasem wolal: „Kdož se modlám klanj a ne živěmu Bohu, zahuben bude.“ Tato slowa často opakowal, a důtkliwě předstjral pohanům nesmysl: že odwracugjce se od prawěho Boha modlám, lidskýma rukama utwořeným, se klanj a ge wyřwagj. Dorážel ostře na hrdost a swěhlawost bludařů a kacířů, a napomjnal ge, aby se nawrátili do prawě cirkwe, gegjžto prawost z welikého množstwj mučedl-

níků wyswítá. Padlé a zpronevěřilé křesťany wzbuzowal k rychlému pokání, wěrné ale napomínal k stálosti a wytrwání u wjře, a panny, aby zachowaly newinnost swou, i rozkazowal wšsem, aby byli poslussní duchowních swých pastýřů; duchowním pak zpráwciům zas; aby we wjře a swornosti žíwi byli: „Neboť gen tenkráté,“ prawil, „může se lid wzbuzowati k powinnostem a k lásce pospolitě, když wůdcowé lidu pokog a mjr zachowáwagj; neboť pro Krista trpěti gest, skutky a řeči ho následowati, a w tom neywětšj wjra záležj.“

Když kat k ráně meč gíž zdwihal, wztáhl Montanus ruce k nebi a tak silným hlasem se modlil, že wesskeren lid genu rozuměl, an Boha prosi: aby Flavian, kterýžto na usilowání lidu od společnosti gegich odlaučen byl, we třech dnech k nim se opět připogil, a w důkaz swé důwěry roztrhl na dvě šat, kterýmž oči měl zawāzane, a dal djl gednouu z přistogjích, aby ho pro Flaviana uchowal, a poručil, aby tam, kdež pochowání budau, pro Flaviana místo se nechalo: by ani w smrti rozlaučení nebyli. Flavianus na stále prosby a usilowání mnohých přátel nebyl, gať wjme, k smrti odsauzen, nobrž opět do wězení se wrátiti musil. Bolelo ho sice, že děle od swého Wykupitele odlaučen bude, ale při tom byl pewné naděge, že modlitba Montanowa se vyplni, a že w krátkem čase ho následowati bude. Z máteř sw. Flaviana, žena wyborná, ctihodná, truchlila, že syn za obět Pánu nepadl. „Wždyť wjš, matko má,“ těšil gi zas Flavianus, „že gsem si wždy mučedluictwji žádal, a že by mi býwalo neymilegšj, kdybych se

často w okowech widěl: a odsauzenj mé se prodlaužilo. Když se ale naplúuge má žádost, mělibychom spjše radowati se než truchliti.“ Ale gedné noci pogala ho předce weliká bolest, že žiwot swúg pro Krista nasaditi nemohl, a tu welice si přál, aby pro Spasitele swého umřel. A hle tu zgewil se mu muž, kterýž řekl: „Proč truchlješ? dwakráté gfi wyzual (wřtu), po třetjím wyznánj umřeš mečem.“ Třetjho dne po smrti sw. Montana byl skutečně Flavianus na sand postawen. Když se to rozneslo, sběhlo se nescíslně množstwj pohauů a křesťanů, aby geg widěli. Na geho twári a w celé podstatě gewila se tichost a radost i perwná důwěra, že nynj modlitba sw. Montana wyslyssána bude. Mnozí z žákůw geho plačjce prosili, aby gen pro tenkráté od aumyslu swého upustil a od očitě smrti se wyswobodil, pať že činiti může, co se líbiti bude. On ale poděkowaw se za přátelškau a upřjmnau radu, odpowěděl: „Mnohem lépe gest na poprawujim mjestě pro zachowánj wřty umřjti, nežli kamenům se klaněti; neboť Bůh gest nehwyššj, kterýž mocnostj swau wšse byl učinil, a protož gemu toliko klaněti se máme. Mimo to žigeme my, bylibychom i usmrceni byli, a smrtj negsme přemoženj nobřž wjtěžjme.“

Widauce lidé, že Flaviana na giný aumysl nepřiwedau, swědčili proti němu, že gahnem není, a k dokázanj řeči swé dowoláwali se psaného listu, gegž byli s sebau přinesli. Mjrně, ale důstogně odwedl Flavian nároť a Boha se dokládal, že prawdu mluwj. Ale přjtomný lid chtě miláčka na žiwu zachowati, žádal, aby mučen byl a bolestmi snad

premožen se priznal, že na důstogenstwj gabenské wysvěcen nebyl. Sudj nebera ohledu na prosby gegich, osaudil Flaviana k smrti. —

Edaucijho ku popravě prowázelo drahně množstwj pohanů a bratrj, ale tu spadl nenadále děst, pohaně se rozprchli, a Flavian mohl nynj s bratrjmi dle wůle se těšiti. Gesstě gednau poljbiw a požehnaw gich, wstaužil na powyššeně místo a pokynul rukau ika: „Neymilegšij bratrj! wy s námi gste žiwi w mjrú, pakli pokog w cirkwi a swornest w lásce zachowáwati budete. Nedonnjweyte se, že to coš malého gest, co gsem k wám mluwil: neboť sám Kristus před swau smrtj nám to přikazuje, ika: „Totó gest zákon můg, abyste se wespolek milowati, gako gsem gá milowal wás.“ Gecho poslednj slowa týkala se kněze Luciana, gegž za biskupa gim schwalowal. Když domluwil wstaužil na určité místo, zawázal si štatem po sw. Montonowi oči, poklekl a modle se život swůg dokonal, štat gsa.

Rozgjmánj.

Swatj mučedlnjci, gegichž umučenj tuto se popisuge, napomjnagi nás snažnými slowy, abychom se wespolek milowali a swornost zachowáwali. A zdaž není to wěc sluffná, aby ti w společnosti sw. lásky žiwi byli, kteréž Bůh takowau láskau miluge, že i Syna swého za ně na smrt wydal? Ale kterať může láska bližnjho místo mjtí, kdež huňw, záwist, nepřjzen a různice šidlj? D, gať blažené byloby nasse obcowánj na swětě, kdybychom pilni byli rady sw. mučedlnjků, dle slow Ježíše Krista, ikaucijho:

„Přikázanj nově dávám vám, abyste se milovali wespoleť, jakož já milowal gsem wás. Potomť poznaji lidé, že gste moji učedlnjci, budete-li mji lásku gedni k druhým.“ Ach tuť by zagisté mezi námi nebylo rúznic, swárů, rozepří a nepřjzňě; neboť láska gest trpěliwá a dobrotiwá; láska nezáwidj, necinj zleho, nenadýmá se. . . . Láska wšsedko snássi, wšsemu wěři, wšscho se naděge, wšscho trpěliwě čeká. . . . (1. Kor. 13, 4. 7.)

„Neymilegšsi, milugme se wespoleť, neb láska z Boha gest, a každý, kdož miluge bratra swěho, z Boha se narodil a znáť Boha. Kdo nemiluge, nezná Boha: nebo Bůh láska gest.“ (1. Jan 4, 7. 8.)

Modlitba.

O, Pane Ježíšsi Kriste! kterýž gsi náš neydoxonalegšsi láskau milowal, a abychom podobně bližnjho z lásky k Tobě milowali, přikázal: propůgč nám milostiwě, aby i w útrobě našsi sňal se oheň lásky k bližnjmu, kteráž by nehledala, což gegjho gest, nobřj pro lásku k Tobě o spasenj bližnjho swěho tak bedliwě pečowala, aby wlastnjho spasenj nezanedbala, ale příkladu Swatých následugje blaženau smrti šťastně k Tobě se dostala. Amen.

Dnes se také swětj: W Nonenu franc. swat. bisk. Préter-tata; w Trieru swat. arcib. Modesta; Anglického krále sw. Ethelberta, a sw. bisk. Petarda; we Wlassich sw. muč. Primitiwů; a w Kapadocii sw. muč. Servia.

23. Život svatě Walburgy, panuy.

(R. 779.)

Gal blaženě příklad ctnosti na autlá srdce zvláště dítek působí, patrný důkaz toho máme na svatě Walburce, již některý také Walprud aneb Walpurgis gmenugi. Walburža byla dcera sw. Richarda, krále Anglického, a gal se podobá, bohabogně Bunny, a sestra swatých Wilibalda a Bunibalda. Překrásně ctnosti rodičů a bratrů wtišly se hluboko w pamět a w srdce autlocitně dívočky, wšši silau za nimi kráčegij; a bohabogná mysl, newinně srdce, tichá a pokorná duše zdobylly gi zagisté wjce než rod králowšty a wesskerá okrasa swětšká. Do neyantlegššijho dětinstwój k milowánj Boha gsauc wedena, necila Walburža w radostech zemštych žádně rozkoše, ana duše gegi obracela se wždy po Bohu, pramenu prawě radosti. Z té přičiny wstaupila po smrti rodičů do kláštera Winburnškého, kdež službě Boží se zaswětiti a Boha swěho milowati bylo gi gediným cílem a neyblawněgššij pracj.

Sw. Walburce nebylo wššak usauzeno, život swüg we vlasti dokonati, neboť Bůh gi milostiwě powolati ráčil, aby aučastna byla obráčenj národa Německého. Giž od dáwna pracowali blahozwěstowě Jrsstj a Angličstj o obráčenj Němců a mezi nimi také bratřj Walburgy sw. Wilibald a Bunibald. Gim w čele stál sw. Bonifacius, druhdy Winfried zwaný, muž nad mjru welebný, Bohu a lidem milý. Bonifacius gsa přeswědčen, že kláštery ku obráčenj a wzdělánj surowého lidu welice gsau prospěšně a žeby kláštery ženšké ku spasitedlnému to-

muto cíli nápodobně mnoho přispěly: psal strýni své, abatysi kláštera Winburnského, sv. Tattě aneb Tettě, aby mu poslala některé panny bohabogně, gichžby k aučelu svému potřebovati mohl. W radě přichozjch byla krom sv. Lioby a sv. Thekly také sv. Walburğa. První dvě léta od přichodu svého (r. 748) byly živy panny tyto w kláštere Bissosheimském, diécese Mohučské. Sw. Lioba byla gim abatysi, a sv. Walburğa swau tuhau kázni, swau wrelau láskau, tichostj a čistotau dusse i těla byla příkladem wšsem, gimž na dokonalosti záleželo.

W tom čase (r. 750) wystawěl sw. Wunibald blíž Nischstatu dwa kláštery, jeden pro mužské a jeden pro ženské; onen zprawowal sám, tomuto ale dal sestru sw. Walburĝu za abatysi. A swatá panna nesprawowala kláštera tuhými zákony a brdau myslj, ale pokorau, dobrotiwostj, láskau, modlitbami, mlčenliwostj a horliwými službami Božjmi. U ni nacházeli wšickni maudré rady, milostiwého ponaučení a hogně pomoci. Statky klášternj držela za pramen, z něhož wždy chudj čerpali, a w němž nuznj útěchy a posily hledati mohau. U čjm sstědregi podělowała chudých a nuzných a čjm ochotněgi přispjwala kostelům, a čjm laškawěgi pomáhala, kdož pomoci potřebowal, tjm silněgi rinul se pramen, neboť modlitba z čisteho srdce hogně a sstědře nadaného lidu wzbhuru wstupugicj, wracela se s hogným a sstědrým požeňnanjm ku sw. panně.

Pět a dwadcet let zprawowala Walburğa klášter neobyčegnanu obezřetnostj a neobyčegnými

ctnostmi. Nábožnost, mírnost, tichost, lářka a milosrdenstwj wyřwjta je wřsedch skutků gegich; a protož také od Pána Boha milostj diwotwornau nadána gfauc, za žiwa i po smrti mnohým chorým záračnau mocj swau přispěla. Konec gegjho žiwota padá na rok 779 a 25. den února; a leta 780 byly sw. pozůstatkj gegj do Richstátu přeneseny a w kostele sw. kříže, kterýž až podnes kostelem sw. Walburgy sluge, s welkau sláwau pochowány.

Rozgimánj.

Sw. Walburga nezprawowala kláštera tuhými zákony a mnohými řečmi, alebrž vlastním příkladem. Kězby gj w tom následowali wřsedni, gimž swěřeny gfauc duffe, aby ge ku dokonalosti wedli, zwláště pak rodičowě. Neboť na tom toliko záleží summa křesťanského wychowánj. Chceteli, aby děti waffe Boha netoliko w ústech ale také w srdci měly, chceteli, aby se Kristu Pánu, krom něhož spasení není, tělem a duffi se odowzdaly, aby se k swatým wywolným Božim a zwláště k rodičce Boží synowřkau lářkau chowaly; chceteli, aby se chránily mnohého zlého, a zwláště hřichu nečistoty, kterýž za nashich časů gako rač se wřsudy rozějrá, a aby dokonalými audy swaté katolické cirkwe se staly: dogista musjte sami neyprwě we wřsem tom býti gim příkladem. Modljweyte se často a wraucně k Bohu s djetkami swými, zachowáweyte příkázanj Boží horlivěgi, než se staráte o pozemřské zboží, o čest swau a o zdrowj; nawřřtěwugte bedliwě služby Boží a přigjmeyte často welebnau swátost, at tudy djetky waffe widj i wraucnost i útěchu, giž we wás tato

svátost plodj. Mluvte často o Bohu a věcech Božích, ale jen vždy s neyvětšij uctivostí! netrpte žádného rauhače vůkol sebe; měgte autrpnost s bližnjm, učte se pokore a tichosti, strjdmosti a ště= drotě, a neopominugte nikdy modliti se s djetkami swými za blaho cirkwe swatě a zprávců gegich. To-li budete činiti, zagistě na zmar práce wasse nebude, a směle budete moci před Pána Boha se postawiti, až při saudu dušj djetek wassich od wás požádá.

„Wy otcowě nepopauzgte k hněwu synů swých: ale wychowáweyte ge w kázni a w trestání Páně.“ (Efeš. 6, 4.)

M o d l i t b a.

Pane Jezt Kriste, Synu Boží, příteli newin= ných djetek a milownjce spaseni nasseho! Ty wiš, gať welice na tom záleží, aby se giž w autlá srdce newinných djetek smě bázně a lásky Boží rozšjwalo: račiž, prosjme, nad nimi se smilowati, tať aby newinná duše gegich ani zlymi příklady rodičů se neposštwrnila, ani ponaukánjm dábelstým od milo= wání Twěho se neodlaucila, ale s sw. Walburžau podíl měla po wsecky wěky wěkůw. Amen.

Život swatého Tarasia. (R. 806.)

Lěta Páně 723 zasadil se cisar Řecký Leo III. přjgmjm Isaurský, proti wsselikě i moudrě počtě obrazů swatých, za pohanské powěry a kacířský blud to wydáwage. Zalář, wyhnanstwí, muky, ano i smrt a gině nátisky stjhaly ty, kterjž by se proti zákonům cisarstým prohřessili a w obrazích Swatých

ctili ony swatě dusse, kterěz Bůh za lásku gegich věčnau sláwau odměnití ráčil. Témtu rozbrogům a bludům od cjsarů Řeckých podporowaným konec učiniti a w čem pravě uctěnj obrazů Swatých záležj, vymeziti, použila prozřetelnost Božská zvláště sw. Tarasia.

Tarasius narodil se w Caribradě asi w polowici osmého stoletj. Jeho otec Giry a matka Eufracia pocházeli z rodu wznesseného a stkwěli se netoliko bohobogností a rozšfasností, ale také neuhonným životem slawného gměna dostli. Dni dali synu swému wyborně wychowanj, a zvláště nábožná máteř wedla geg k čistotě a zdrženliwosti a bedlivě wšeho zlého towaryšstwa wystřjhalo. A Tarasius gewil také w dětinských letech galsi odhodlanost myslí a pewnost wůle; a při tom welikan náklonnost k službám Božim. Gemu protivila se každá nešprawedlnost, strahowitě se wystřjhal zlych towaryššů, a čistota wjry a počestnost mrawů byly mu neydražšim pokladem, gehož také nikdy nezmrhal. Jeho ctnosti a schopnosti nemohly dlaho ukryty žůstati; protož Tarasius od cjsarowny Zreny we gměnu nedospělého gessťe syna Konstantina wládu mocnárštwj wedaucj neyprwě za konsula, pať ale za prwnjho zemšského tagemnjka ustanowen byl. Slawná důstognost, weliké bohatswí a žiwobytj u dwora cjsaršského neudusily, gakož se obyčegně stáwá, geho sprostnosti, pokory a šfrotnosti, ani newzbudily w srdci náruživosti, kterýchž prwě nemjwal; nobřž on byl i nyní na neywejš šprawedliwý, k chudým šťědrý, k poddaným dobrotiwý. Řád poslaužil každěmu, a gině tauhy neznal, než po králowstwí nebestem.

A tohoto muže obrala prozířetelnost Boží, aby církev svatě katolické kacířstvom obrazoborců, od císařů Leona III., Konstantina Kapronyma a Leona IV. podporovaných, zrušený mjr a pokog opět se nawrátíl. Pawel III., patriarcha Carhradský, byl nagnenowaně kacíře velmi slabý a showjwagjci; wida se na to těžkau uemoci stížena býti, složil důstogenstwj a wstaužil do kláštera a žádnými prosbami k nawrácení přinutiti se nedal, toliko Tarasia na své místo ponawrchl, gakožto muže takowé důstognosti neyhodněgšjho. Ale Tarasius uslyšsaw, že by na stolec biskupský powolan byl, zhrozil se welice, wěda, že těžké břemeno to gest, a že těžce z něho bude musít odpowjdati. Teprw po mnohém zpěčowanj sljbil se w auřad ten uwázati, ale pod tau gedinau wýmjnkau, aby bez prodlenj obecny sněm církerwj byl powolan, a poučkud roztrženy swazek lásky s stolicj Řjmskau, wymyšćenjm kacířstwj, opět upewněn byl.

Tarasius wynasnažowal se wssemožně, aby se wýmjnky vyplnily; pod kterými důstogenstwj na se přigal, a také skutečně toho dosáhl, že neyprw a síce 793 do Carhradu obecny sněm církerwj byl položen; když ale zde pro rozbrog obrazoborců pokogně zasediti nemohl, w přjstjtm roce do Nicei w Bythinii přeložen byl. A w tom sněmu saublasným wýrokem wssedh biskupů z ohledu na ctěnj obrazů Swatých pronesseno gest: „že obrazy swatých ctjti se magj, že ale uctěnj obrazů newztahuge se na obraz, nobřž na Swatěho, kterjž tjm obrazem se předstawuge.“ (Cons. Nic. sess. IV.)

Co do wlastnj osoby sw. Tarasia řjci se může,

byl wzorem dokonalého biskupa a že weskerau sílu wynakládal, aby mezi lidmi poněkud kleslá wjra a beħabognessť opěť se porozněla a rozmnožila. Geħo wznesseně ctnosti rostly denně a w skutech geħo gewila se skromnost, milostná sprostnost a ne-
 ljčená pokora. Gemu se také podařilo w cirkwi swě, přepiatau skřowostnost, nādħernost a marnotrat-
 nost, kterauž se duchowenstwo kazilo, a w nenāwist-
 lidu ubjhalo, udusiti a wymytiti. Co neyħudssj
 mnichy zachowāwal dlahé posty, modljal se téměř
 bez přestānj a kāl se s welikau přisnostj. Zaklá-
 dal z gměnj a ze statkŭ swých domy pro ěudě,
 pro sirotky a pro ěoré; ěasto nawssťewowal ge
 sám osobně, rozdāwal jim pokrmu, oděw, penjze a
 obilj, a wsseligal jim posluħowal, nāsľedownjě gsa
 Krista Pāna, kterjz nepřisľel, aby gemu slaužjno
 bylo, nobřz aby slaužil. Dstatně byl Tarasius také
 na neywšě dobrotiwj a ke každěmu lašťawj; rád
 nesľ protivenshwj, a we wssěch ũkorech a strastech
 zachowāwal wždy neywěťssj trpěľiwost a tichost; ale
 wŭle geħo byla neoblomná, kdykoli zākony cirkewnj
 proti gich ruffitelŭm zastāwal. Tak ěu př. zahoreľ
 cisar Konstantin neporādnau nārŭžiwostj ěu dwo-
 rance Theodotě, a aby gi za manželku pogmanti
 mohľ, winil bezprāwě cisarownu Marii, ěoť swau,
 z trawěťswj, a proto rozwěsti s nj se jnažil, ne-
 bera ohľedu, že swazek manželšťj gest nerozľučnj,
 a že swolenj ě geħo nezjzeně jādostj, podobnjm
 nečādŭm brāny by otewřely, žeby kāzen cirkewnj
 klesla a swātoť staru manželšťěho se possľapala.
 Swatj Tarasius ani prosbami, ani sljby, ani po-
 ěrŭžkami se oblomiti nedal ěu zrusseňj kāzně cjr-

řevnj, anobř gako škála, na njž se wlny mořské od-
 rážej, postavil se proti cisařské naruživosti, a zlé,
 kteréž hněw cisařský na něho a na přibuzné a přá-
 tele uwalil, snášel s neywětšj tichostj a ani slowo
 netrpěliwosti newyšlo z úst geho, a těch dob, kdež
 obkličěn strážnými cisařskými, gako u wězenj držán
 byl, použíwal ku zdokonalenj sebe a duchowenstwa
 swěho, gež heraucjmi slowy napomjnal, aby smysly
 swé na uzdě drželi a odwraceli ge od marných roz-
 kossj a od radostj swětšjých ku Pánu Bohu a ku
 zákonům geho.

Když cisař Konstantin a máteř geho Irene w
 rozbroji, gimiž Řecko tenkrátě tak často sauženo
 býwalo, bjdně zahynuli a Nikeforus za cisaře pro-
 wolán byl, obdržel také Tarasius swobodu. Od té
 doby snažil se neřády, kteréž mezi tjm do cirkwe se
 byly wplížily, udusiti; co se mu konečně po wel-
 kém namáhánj šťastně podarilo. Ale zdrowj geho
 také gj bylo podryto, a on netagil si: že doba roz-
 laučenj se aupřkem bljži. On zdwogil nynj mo-
 dlitby a posty, ale také nepřátelé lidšstj zdwogili
 swá pokussenj. Ale Tarasius, gehož dusse w ra-
 nách Kristowých odpocjwala, přemohl autořy dá-
 belské a dne 25. unora roku 806 dusse swau Ho-
 spodinu odevzdal. Geho smrt způsobila w celém
 městě weliký zármutek, a téměř wšickni obywatelé
 oslawili geho pohřeb. Pochován gest w kostele sw.
 mučedlnjku od něho na Bořforu založeném.

R o z g i m á n j.

Ujwánj a ctěnj obrazů w cirkwi swatě gest
 gest tak staré gako wjra katolická, neboť učenj: že

obrazy swatých ctíti se mají, stoji w neyužším spogení s článkem wjry: že wěříme swatých obcowání, a také přirozenosti lidské tak gest přiměřené a tak prospěšné, že mrzce zawrhugcej ge wšším právem mezi kacíře počísti lze. Komu z nás není milý obraz předstawugcej nasse, buď vzdálené, buď zemřelé již rodiče, bratry, přátely a jiné nám milé osoby? kdo z nás se opowáží, takového obrazu swěwolně zneuctiti a hanebně potupiti? — A předc gsau ti, gegichž obraz w neywětšší uctiwosti chowáme, přecašto lidé gen hříšnji a nedokonalí. Děmedle wje wážití si musíme obrazů swatých, kteríž w ctnostech a lásce Boží život swůg dokonali a nyní u Boha radosti nebeských požiwagi a za nás neustále se modlí? A kdo z nás wida obraz ukřižowaného Spasitele, nepohne se w srdci swém žalosti nad hříchy swými, kdo popatře na umučení tisíc tisícůw sw. mučedlníků nerozjntí se k podobné lásce a stálosti, kteráž w gegich srdci plála! Komu, hledjícím na obrazy swatých panen a paustewníků a jiných lidí kagicjch okamžitě nenapadne celé gegich žiwobytí, pakli gen gedentráte ge byl slyšel? A protož obrazy wšším právem slugi knihau neucených a proto w cirkwi swaté se chowagi a ctěgi. Dstatně nikomu snad neznámo není, že uctění nasse newztahuge se na obraz, nobrž na onu swatau a wywolenau osobu, kteráž se w obraze předstawuge, a že w obrazech Swatých nemá se wyhledáwati gačáši diwotworná moc, aniž se domnjwati máme, gačoby w nich Swatí sřdlo swé byli wzali; toť gsau gen powěry, gimž cirkew neučij. „Obrazy swatých wzbuzugi nás k bohomyšlwošti, tak aš gačo

nás řeči svatých mužů k bázni Boží ponaukají... Když se před obrazem Ježíši Kristu klaníme, neklaníme se barvám na dřevě malovaným, nabrž neviditedlnému Bohu, kterýž jest v lůně Dce v Duchu a v pravdě." (S. Germanus in epla. ad epum. Claudiopol.)

Modlitba.

O Bože a Dce náš! račiž nám té milosti propůgčiti, abychom při pohledu na obrazy Syna Tvého a wYWolených Swatých k podobným ctnostem se roznjtíli, kterýmiž oni si nassj počty zaslaužili, bychom někdy mezi ně gal sw. Tarasius přignuti byli. Amen.

Dnes se také světi: W Egyptě sw. m. Wiktorina a učebníkú geho; w Africe swat. muč. Donata, Justa a jiných více; w Nazianze sw. Césaria, bratra sw. pap. Řehoře Velkého; w Sicilii sw. bratra Gerlana; w Francii sw. abat. Adetrudy; w Řimě sw. papeže Felixe III.

26. Život swatého Alexandra,

patriarchy Alexandrinského. (R. 326.)

Po smrti sw. Achylla (+ 313) byl za patriarchu w Alexandrii wYWolen sw. Alexander, muž žiwota neaubonného, plný aposstolské moudrosti, roznjcený obnēm horlivosi a lásky k Bohu a k blížnjmu, k chudým sstědrý, wliďdný ke wšem, a tichý a mjrný.

Skrze horlivosť duchowenstwa od prwnjho křestanského cisáře Konstantina podporowaného, tratily se powěry a bludy pohanské w té mjře, w kteréž křestanská wjra se rozmáhala. Několi cirkew katolická křawaných nástiskůw od pohanů

wjce se neobávala, nicméně auplného pokoje nepožjwala. W lúně gegim powstáwali muži, kteříž newčasným hlaubánjm w newyzpytatedlných tagemstwých Božjch, i neypodstatněgšj články wjry podle rozumu swěho měřjce základy gegi otrášali a podrýwali. Mezi nimi nalézá se také Arius, kněz Alexandrinský, muž učený sice, wtipu bystreho a přjasných mravů; ale při tom také marnomyslný, ctižádostiwý, swěhlawý a w licoměrnosti nad mjru zběhlý. A ten počal nowým bludům učiti, ika: „Že Ježíš Kristus není od wěčnosti Synem Božjm, ale že teprwa w čase powstal, že Bohu Dci w přirozenosti a podstatě roweň není, slowem že není Bohem, nobrž toliko stwořenjm Božjm, kteréž my pro neslychanau a newjdanau swatost a dokonalost Synem Božjm nazýwáme.“ Swatý Alexander těžce nesl tato raubawá slowa a protož wssemožně se snažil Aria o geho bludu a kacířstwí přeswědčiti, a k práwému učenj nakloniti. Ale čím mjrněgi a wšjdněgi swatý biskup se chowal, tím drzeji dorážel Arius na wjru katolickau, tak že biskup roku 320 w Alexandrii cirkwnj sněm swolan swěhlawěho a hrdeho kněze z cirkwe swatě wyobcowal. Do té doby hlásal Arius blud swüg wětegně a směle a roznással ho po celém Egyptě i w Asii, a bohužel! také mnohé lichými slowy ku kacířstwí swému zawedl. Aby skrze zcestné učenj Ariowo we wjre vzniklé rozmíšky opět se urownaly, lid prawowěřjci se potwrdil a do bludu padlý zase do lúna cirkwe se nawrátíl: swolan cisar Konstantin roku 325 s dorozuměnjm sw. Sylvestra,

papeže první obecný církevní sněm do Nicci, k němuž se 318 biskupů sešlo. A tito svatí otcové obhlédali pilně učení Ariova a zahrkli je co bludné a kacířské; a naproti tomu ustanovili důvody z písem svatých a z podání neomylné církve upodstatnili výru katolickou, kterážto učí: že Ježíš Kristus jest jednorozený Syn Boží z Otce od věčnosti zplozený; že jest Bůh z Boha, světlý z světla, pravý Bůh z pravého Boha, a že zplozen jest a nikoli stvořen, že s Otcem spolu-podstatný a strže něho vše stvořeno jest.“ Sv. Alexander provázen mladým gabnem, sv. Athanasiem k odsauzení bludu Ariova a k ustanovení výru katolické nemálo přispěl. Bracugicjeho uvjzali Alexandrinští s velikou slávou a s upřímnou srdečností; on však nepožíval dlouho vítězství právě výru nad bludem, neboť již v následujícím roce dne 26. února odebral se k svému Vykupiteli, a tak newiděl rozbrojů, kteréž Ariané napotom, všedken řád církevní na rub převracugice ztropili.

R o z g j m á n j.

„Bůh byl Slovo, a Slovo tělem učiněno jest,“ tak píše svatý Jan Evangelista, a tak také učí svatá katolická církev: že Ježíš Kristus jest pravým Bohem a pravým člověkem v jedné osobě. A to učení, a tato výra jest jisté neputěšenější pro nás hříšné lidi. Mýt jsme mohli ovšem zaufati pro množství hříchův a nepravostí svých, a pro nesčíslná provinění a opustění svá, kterýchž jsme se dopustili, a na

každý den bez přestání dopouštíme srdcem, ústy i skutkem, a všemi způsoby, gimiž křehkost lidská hřešiti může: ale gíži zaufati nemáme, neboť Slovo tělem učiněno gest a přebýwalo mezi námi. A Syn Boží, Ježíš Kristus, genž Slovo gest, byl poslussen Boha Otce svého až do smrti, smrti pak kříže, a on přegal na se zápis hříchůw našich a přibil geg na kříž a ukřižowal hřích i smrt. K němu medle, kdož hříšnějš gš, pospichey, u něho nagdeš autociště před sprawedlností Boží. Mány Kristowy budau twau skrejšsi a obranau před hněwem uraženého Boha, a krew geho twau kaupeli, kde obmyty budau a sblazeny winy twé, a ty budeš nad snj bělegšsi. D křesťané, neberte sobě tuto spasitedlnau wjru matnými a lichými řečmi podwratiti; ale při tom také znamenente gednať obawnost hříchů, k gegichž sblazeni sám Syn Boží smrt podstaupiti musil: a gednať lášku Boží, kteráž nás tak milowala, že ani vlastního Syna neussetriła, nýbrž wydala geg za nás, aby nikdo kdo wěrj w něg, nezahynul.

„Gedenť gest zagisté Bůh, geden také prostřednjš mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, kterýž dal sebe samého za mzdu za wšedky.“ (1. Tim. 2, 5. 6.)

„Ježíš Kristus gsa w způsobu Božim, nepoložil toho sobě za laupež, že gest roweň Bohu; ale sebe samého zmařil, způsob služebnjka přigaw, ku podobenstwj lidj učiněn, we způsobu nalezen gako člověk.“ (Filip. 2, 6. 7.)

M o d l i t b a.

Pane! Ty gfi nám sŕze zvěstování svěho anděla vtčlenj Syna svěho Jezisse Krista oznámiti ráčil: ráciž nám dáti milost swau, abyhom sŕze geho utrpenj a smrt k slávě wzkříšsenj přivedeni byli, sŕze těbož Jezisse Krista, Syna Twěho, Pána nasseho. Amen.

Život swatěho Porfyria,

biskupa Gazanšěho. (St. 421.)

Filistinské město Gaza bylo giž w starém zákoně Samsonem proslulé, gehož brány odnesl. — Gazanštj byli nad mjru powěrečnj pohané a málo kde pohanšě powěry w tak zhowadilé ukrutnosti se progewily, gako w Gaze, zwláštj za cjsare Juliana, kdyžto duchownjm osobám a Bohu zaslíbeným pannám břicha párali, a naplniwšše ge gečmenem, wepřům k sežránj metali. D wykoreněnj tak ukrutné modloslužebnosti nesmrtešné zásluby swatý Porfyrius sobě žiřkal.

Porfyrius narodil se okolo roku 353 w Soluně (Thessalonice) z rodičů urozených a bohatých, kterjž si na geho wychování welice záležeti dali; a Porfyrius tak podiwu hodný prospěch učinil, že wzněšených důstogenstwů aucasten býti mohl. Ale genu šla sláva křesťanšěho gměna nade wššedko, a protož po dokonánj študij swých dal světu wyhořst, a aš w 25. roce do Egypta putowal, a tam w tak nazwané Scetenšě paussti po pět let nábožně a swatě žiw byl. A tu vznikla

v srdci jeho veliká taucha, ona svatá místa spa-
 třiti, kterýchž Kristus Pán životem a smrtí po-
 světil. I putoval tedy do Jerusalema, a aby
 pohodlně na svatých místech Bohu svému klaněti
 se mohl, vednu vlnkau gestyni blíž Jerusalema,
 nedaleko od Jordánu za obydlí si vyvolil, a tam
 mnohá léta v tiché kagicnosti a v bázni Boží
 ztrávil. Ale vlnkosti gestyně a tubá kážení pod-
 ruly zdraví jeho, tudý geg přinutily, že do Je-
 rusaléma se navrátiti musil. Ačkoli těžkau ne-
 mocí sklíčen, chodil nicméně na každý den, ač
 pracně, do kostela, kdež drahé dítě Kristo-
 vova se chovale. Vednau kýmž mnohem tíže než
 druhdy na schody chrámové lezl; podal mu mlá-
 denec, Marek, ruku svou, ale Porfyrius pomocí
 jeho zhrdna v pokore srdce svého pravil: „Pro-
 sím tě, nech mne. Neboť gelikož byl jsem přišel
 sem, abych odpustěni hříchůw svých obdržel, ne-
 flussi se mi, na cizí ruku se podpírati. Necht
 widi Bůh hnusnau práci mau, a dle newyslo-
 vného milosrdenství svého ať se nade mnau smi-
 luge.“ Od té doby stali se Porfyrius a Marek
 nerozdílnými přáteli. V tom čase zvědil Por-
 fyrius po rodičích drahně bohatství a statky, gichž
 za břemeno světské považuge, zarmautil se.
 Marek musel nyní do Thessaloniky se odebrati
 a ve gměnu Porfyriowu dědictví zpeněžiti, za
 něž také 4500 kusů na zlatě utržil. Mezi tím
 co Marek na cestě byl, stala se s Porfyriem ne-
 obyčejná změna; neboť navrátiwssi se přítel, wida
 geg auplně zdravého, ani poznati ho nemohl.
 Znamenage Porfyrius usřnutí učedlníka svého,

pravil mu, řka: „Mediv se, bratře Marku, nad rychlou změnou, nobrž obdivug milosrdenstwj Spasitele, kterýž snadno napraviti může, co lid za nezhogitedlné drží. Když gsem před čtyřidceti dny, pravil dále, nesnesitedlné bolesti ctil; wlekl gsem se na horu Kalwarii, a tam pro welkau bolest gako wytrzen widění gsem měl. Zdálo se mi, že widjm Spasitele, an na kříži wisi a wedlé něho kagicjho lotra. A gá wolal k němu: Pane, wzpomeň na mne, až wegdeš do králowstwj swěho! A Spasitel rozkázal lotru: aby se staupna mi přispěl: a on přigda pozdwihl mne a rozkázal, abych ku Spasiteli šel. A gá wstana běžim k němu a tu uzřim, že on s kříže staupna ke mně dj: „Wezmi toto dřevo a sítěž ho.“ A když gsem swaté dřevo na se wložil a poponesl, přestalo mě wytrzenj, a od té doby ani známky nemoci do mne nenj.“

Když Porfyrius penjze za statky swé obdržel, hned na to pomysll, gať by poklad w nebi si nashromáždil, an bohatj těžko do králowstwj nebeského wcházegj. A tu gal se chudě a nuzně, kostely a kláštery, cizj a přichozj z bohatstwj swěho tať štědře podporowati, že w krátkem čase, sám chud gsa, na swé wyžiwenj řemeslo šewcowské provozowati musel; Marek ale žiwil se opisowánjm kněh. Bohabogně a ctnostně žiwobyti Porfyriowo, geho zběhlost w písmech swatých a hluboká učenosť nemohly tagny zůstati, gakkoli se on o to přičiňowal, a proto od biskupa Jerusalemského Praylia r. 393 na kněze poswěcen byl a swatý kříž, na kterémž Wylkupitel náš pněl, k

opatrowánj obdržel; a tať se wiďení geho vyplnilo. Cenkrátě byl ať 40 let stár. Gsa knězem, nezměnil předce tuhý život swúg, anobřz gaťo prwě nepožjwal po čas žiwota swěho wjc než režněho chleba a zelin a to siťce gen po západu slunce. D swátěcjh přidáwal něco olege a sýra, trochu wjna s wodou smiffeněho bylo geho ná-pogem, proto že welmi na žaludeť trpěl.

Po tři lěta byl Porfyrius ochrancem a strážným kříže Páně, an tu biskup Gazanský umřel. Gazanskí prosili metropolity swěho, Jana, arcibiskupa Cěsareyského, aby gim nowěho biskupa dal. Arcibiskup pomyslil i hned na Porfyria, ale přeswědčen gsa, že dobrowolně k tomu neswolj, aniž pať od biskupa Jerusalemského propuštěn bude, wyřwal geg do Cěsarey pod záminkau, že se s ním o některá mjsta pjssem swatých poradj. Porfyrius lauce se, řekl k Markowi: „Pogďme bratře gessťe gednau swatých mjst nawšstjwit, dlanho, zdá mi se, gich neužjme.“ S podiwěnjm tázal se tento po přjčině takowě řeči, načež onen odpowěděl: „Gyble Pán se mi této noci zgewil,“ a prawil ke mně: Nawrať poklad (kříže), kterýž gsem tobě swěřil. Gá ti dām newěstu, chudau siťce a potupenau, wšřať pro mnohě ctnosti chwály hodnau. Hleď ať gi siťkowně ozdobjš; neboť aťkoli w nuzněm stawu gest, nicměně gest mau se-stra. . . . Nechť se wůle Božj stane.“

Mareť a tři gessťe towarjssi prowázeli Porfyria. W sobotu wečer dorazili do Cěsarey. Biskup Jan přiwjtal přjchozjho se wšřj wšřjdnosti a hned taťe Gazanským wěděti dal, že zjtra bi-

škupa dostanau. A když bylo ráno a Porfyrius s Janem, arcibiskupem, do kostela wessel, byl gest nenadále wzat a ac wzdorowal, za biskupa poswěcenj udělowalo a srdce se mu chwělo strachem před wznessenau důstogností, kteréž nehledal a za nehodna se gj držel. Naděge ale w pomoc Boží, a odewzdánj se do wůle Páně, ufogily a posilnily ho. Dstatně nesměl se budaucj geho staw za snadný držeti; protože w Gaze gen málo bylo křesťanů, a ti od množstwj pohanů welké úkory trpěli. Geho powěst předešla geg, a osadnjci radostně šli mu w austrety; ale pohansstj knězi trāsli se strachem před mohutným bogownikem Páně. On byl 43 let stár, když w aurad swůg se urázal. Dobrotiwost, mjrnost a tichost, byly zwláštjnými ctnostmi, podle nichž geho wláda se poznati mohla.

W těch dobách panowalo w Gaze a w celém wůkolj welké sucho, a lid hladu se gjž bál. Pohansstj knězi brogili lid proti biskupowi, řkauce: „že wssemi těmi nehodami zanedbánj služeb modly Marna winno gest,“ proti kterýmž se biskup zasadil, a nariždili, aby wssickni s neywětšj sláwau hněw modly smjřili, a k gegj cti žertwy (pohanšče oběti) pálili. Než nadarmo, modla ussi magic, neslyšsela nářku a stjžnosti lidu, a oči magic, newiděla ani suchoparnosti země, ani obětj zápalných. A tu rozkázal Porfyrius wssem křesťanům, aby se postili, sám ale také trwal celý den a celau noc na modlitbě. Druhého dne wedl celau osadu, muže, ženy i děti, 280 hlaw, w ná-

božněm průvodu na jednu horu do kaple sv. Timothea. Zde vykonali všickni nevyhraucnějši modlitby k Bohu živému, pravému, a po skončených službách Božích wraceli se w slusném pořádku do města. Gazansstj zawřeli před nimi brány. Porfyrius pokynul nyní lidu, a ten padnuw na kolena, gessťe gednau za wláhu Boha snažně prosil. A když gessťe w prachu ležice Bohu se korili, ay pokryla nagednau mračna gasnau oblohu a náhle spadl děšť a obwlažil žizniwau zemi. Záznakem gako obromeny pohané otewřeli brány města, welikým wolažice hlasem: „Kristus swjtězil, on toliko gest Bůh!“ a připogili se k zástupu křesťanskému a wzdáwali s ním w kostele živému a pravému Bohu za obdrženau milost neysrdecnějši díky. Sto a šedesáte z nich obrátilo se na wjru a než minul roč přibylo gessťe 150 audů do cirkwe Kristowy.

Ti ale, genž w modloslužebnosti setrwali, činili křesťanům weliké přjkorj. Posmjwali se jim, wytiskowali ge z úradů, wšelikau spravedlnost jim odpjrali, a často až na smrt zwláště služebnjky biskupowy ubjgeli. Porfyrius, gegž nesnášseliwost a ukrutnost pohanů welice bolela, hledal u dwora cisáře Arkadia ochrany proti urputnosti pohanské. Na přjmluwu cisarowny Eudorie a sw. Jana Zlatoustého rozkázal Arkadius skutčně chrámy pohanské wywrátiti a na gegich místě křesťanské kostely stawěti; načež sám welké wedl náklady; obzwláště ale Eudoria cisarowna podporowala sw. biskupa na wděk, an gi předpowěděl, že syna porodj.

A pohané hrnuli se nyní do cirkwe swatě, gedni z bázně, druzi z dobré wůle. Z radili někteří sw. biskupowi, aby toliko ty přigjmal, kteří z dobré wůle ku Kristu se obracegi, on ale odpowěděl: „Gfau mnohé ctnosti, ku kterýmž lid náhodau a nátiškem přicházjwá. Kdo má služebnija neschetného a newděčného, napomjná ho neyprw ku poctivosti a wděčnosti, když ale na napomjnání nedbá, hrozj mu, a také tresce, nikoli aby ho zničil, noprž naprawil a zachowal. Tak také si Boha předstawugte, genž trpělivě snássi newděčnost nassi, ale často také napomjná strze pjjma swatá a giné swatě muže. Neuposlechne-li, aby nás milostiwě a dobrotiwě zachowal, wyhrožuge nám a trestawá nás, bychom tak poznali, což nám prospjwá. A protož dj písmo swaté: „Když ge hubil, hledali ho a nawracowali se k Bohu a na úswitě přicházeli k němu.“ (Žalm 77, 34.) A z ohledu těch, kteříž se odtrhugj, a gho gebo swrbhugj prawj: „W ohlawj a uzdaw čelisti gegich sewři, kteříž se nepřibljugj k tobě.“ (Žalm 31, 9.) Tedy musjme synowě mogj lidstost wzbuzowati: napomjnati, sjliti, strachem, wyhrůzkami a káznj: Protož opět dj: „Dobrot mi gest, že gfi mnc ponjžil, abych se naučil sprawedlnostem twým.“ (Žalm 118, 71.) A toto prawil gsem k wůli těm, kteříž by k nassi swaté cirkwi se obrátiti chtěli. Neboť byt by i pochybugjce k nám přissli, mohau časem, chce-li tomu Kristus Pán, se upewniti... a neuznagi-li se wjry hodnými býti, (gelikož w bjdném byli stawu) mohau aspoň gegich děti spaseni býti... A od té

doby tratila se modloslužebnost w Gaze, tať že na konci žiwota sw. Porfyria gen gestě malé pozůstatky pohanšých powěr se nacházely. Umřel w 67. roce wěku swěho dne 26. února 421.

R o z g j m á n j.

Na sw. Porfyriowi patrně gest widěti, gať wysoko wšsemohaucj Bůh nábožnau a wřelau modlitbu pácj. Skutečně podiwná síla nachází se při opravdowě modlitbě; strže nj docházime wšseho, cokoli gen chceme. Swatj a wywolenj Božj wmodlili sobě a bližnjmu rozličně milosti pro tělo a pro dussi, ba i žiwlowě gim k službám byli. Eliáš modlil se, a nepršelo, a opět se modlil, a wje než třjsetau suchoparnostj wypráhla u zemi swlázil aurodný dešť. Mládenci w ohnivé peci modlili se, a oheň gim neškodil; Samuel modlil se, a bauče zastihla Filistinské. Mojžiš modlil se, a moře se rozstaupilo; modlil se, a země pobhltila odbognjky Kore, Dathana a Abirona se wšsemi přjwřzenci a se wšjim zbožim gegich. — Zdali pať přjtelci coť přjgemněgššjho sljbiti můžeme, než když mu djme: Přjtelci! žádey začkoli chceš, a gá twau žádoť wylpnuj? A takowý slib učinil Bůh, ničehož si newymjňuge, an dj: „Zůstanete-li we mně, a slowa má zůstanauit we wás, cožkoli budete chtjti, budete profiti a staně se wám.“ (Jan 15, 7.) Skraussená modlitba Boha gať si nutj, aby milostiwě na prosby nasse popaťřil. Ale chcemeli, aby dobrotiwý Bůh modlitby nassj neoslýchal, přede wšjim potřebj gest, abychom we sprawedlnosti před geho twářj kráčeli, w geho

asťavost pevnau měli důvěru a modliti se nepřestávali. Kdo modlitby zanedbává, okrádá se o neydražšší poklad, o milost Boží a o potěšfenj duše.

„Mnohoť může modlitba spravedlivého uštwičná.“ (Zač. 5, 16.)

„Amen, amen pravjm wám: Budete-li zač prositi Duce we gměnu mém, dáť wám.“ (Jan 16, 23.)

Modlitba.

Posilniž nás, ó Bože! bychom podle přikladu sw. Porfyria po cestě spravedlnosti kráčeli, posilniž také naši wjry i naděge, když k Tobě se modljme, aby prosby naše k wětšší sláwě Twé a k našsemu spasenj naplnily se; strže Ježíšse Krista Pána našeho. Amen.

Dnes se také swětj: W Bergu w Pamfilii sw. bisk. a muč. Nestoria, genj ukrizován byl; a sw. Papija, Diodora, Kanona a Klauđiana muč.; tamtéž sw. Fortunata a Felige a 27 jiných mučebnlků; w Bononii sw. b. Faustiniána; w Florenci sw. b. Ondřege; w Champagnii swat. Wiktor a wřz.; w Mořuči sw. b. a muč. Hilaria.

27. Žiwot swatého Leandra,

biskupa Sevilského, aneb Hispalského. (Roku 596.)

Sw. Leander se narodil w Karthageně, w městě Španělském, z bohatých a wznessených rodiců, z Sewerina a Theodory. Wědauce ale tito negen bohatj nébrž i bohobognj rodiče, že neykrásněšší poklad, kterýž dětem swým zůstawi mohau, gest dobré, na bázni Boží založeně wychowánj, měli gedině k tomu žitel, aby láska

a bázeň Boží již v srdcích nevinných dětí se zakorenila, tak aby budaucí náruživosti a ďábelská pokusení zniku míti nemohly. A Hospodin požehnal svatých gegich snah, a napsal gména dětí gegich do knihy života. Šfaut ale tito dítky gegich: Sw. Leander; sw. Fulgencius, biskup w Sicíi; swatá Florentina a sw. Isidor po Leandrowi biskup Hispalstý čili Sevillstý.

Leander znage od dětinstwí překážky a nebezpečenstwí, s kterýmiž po dokonalosti taužící dusse zápasiti musí: odřekl se dosti časné swěta, a aby snáze pokusení odolal, wstoupil do kláštera zákona Benediktinského. Swatý a Bohu zasvěcený život a důkladná učenost zvláště w bázni Boží zgednaly mladému řeholníku negen náklonnost wšech spolubratří, nobříž oslawily také geho gméno mezi lidem daleko šíroko. A protož také gednomyslně zwolen byl, aby dusednul na arcibiskupstau stolici w Hispale, kteráž nyní Sevilla sluge. Sw. Leander byl zagisté neywzácnějšjí okrašau ano perlau biskupstwí swěho, gsa pokorný bez pokrystwí, w auradě swém pracowitý téměř až do umdlení, w protiwenstwích trpělirý a při wšech swých zásluhách a ctnostech kál se wždy kagieností tak welikau, gakoby neywětšjí hříšník byl.

Zenkráté panowali w Španělích Wisigothové, kterjž se této země asi roku 470 brannau rukau zmocnili a kterjž kacířstwí Arianskému oddáni byli. Protož nutili prawowěrný lid k bludu swému, w čemž gim ale swatý biskup welikau byl přičkau. Wida co se děge, pokleknaw před oltářem, modlil se s pláčem welikým, aby ho

Bůh w této práci posilniti ráčil, aby sám rozum bludného lidu světlem pravdy své osvětil, a srdce jeho ohněm své lásky aby zahřál. Z wyslyšel ho Bůh, a dal mu takowau maudrosti, kteráž žádný odolati nemohl, a kterauž každého o swatě pravdě s velikým prospěchem přesvědčoval. Z wjstěžila tedy swatá prawda wjry katolické téměř každým dnem nad bludem Arianským, a než několik let minulo, bylo kacířstwí welice potlačeno. Gen král Wisigothů, Leowigild odpjral milosti Boží, a protož se nemálo mrzel, wida, an blud Arianský denně wíce hync, zatjm co wjra katolická zrůstá. A když konečně i králewic Hermenegild otcowského bludu se odřeknuw, do lůna prawé cirkwe se nawrátíl, wystaupil králůw hněw na neywyšší stupeň, a proto neyprw sw. Leandra, gakožto pramena a půwoda wšeho toho, wyhnal, a králewice, nechťegicjho z ruky kacířského kněze welebnau swátost přigmauti, wydědil, uwrhl do žaláře, a posléz i stji rozkázal.

Po spáchané wraždě na synu trestán byl otec strassliwým náhnětkem swědomj, k gehož ufogenj wyhnaného biskupa powolal, a na smrteelné posteli gemu druhorožcného syna Refareda poručil, a prosil, aby ho we wjře katolické wychowal, ačkoli sám w bludu až do smrti setrwal. Refared takowého mage wychowatele, stal se horliwým katolíkem a dosednuw na trůn otcowský, wšsemožně se snažil, aby pozůstatky kacířstwí wyhladil, a prosby a rokowánj s kacířským duchowenstwem tak wyborný měly následek, že se téměř celý národ Swewů, od otce Leowigilda k zcestnému učení swedený i

ostatní Wisigothové do pravověrné církve navrátili.

Po wyvrácení bludů obrátil Leander žetel svůg na napravení církevní kázně a vymýtní rozličných neřadů, kteréž se byly w čas neustálých wálek a kacířských swárů w církev wplížily. Za tau přičinou swolal r. 590 do Sevilly církevní sněm, na němž, poněwadž geho vůdcem byl, jádaucijho cíle také dosáhl. Také geg nacházíme na 3. sněmu Toledském, kdež 33 zákonů proti neresťem z Arianismu pocházegjećim pronesseno bylo. Wsáť mnohé práce a weliká namáhání těla a dusse podryly tak welice geho zdrawí, že w posledních letech bez přestání skoro churawěl. Gako dřiwě w protiwensiwí, tak zachowáwal nynj w nemoci a bolestech trpěliwost; geho wůle byla auplně sgednocená s wůlj Boží, až konečně po mnohých strastech u wysokém stáří dne 27. února roku 596 w Pánu usnul.

R o z g j m á n j.

Než sw. Leander swůg biskupský auřad započal: horliwě se k Bohu modlil, aby práce geho žehnati a milostj swau srdce poslauchačů roznjtiti ráčil, wěda, že nikdo s užitkem pracowati nemůže, leč by práci swau započal s Bohem, genž gest wěcj wšsedch počátek a konec. Daremná a marná bude wšsedka práce nasse a wšseliké nasse wynašňawání, gestliže Hospodin nás nepožehná. Nešfljzjwá wždy wjce ten, kdo wjce rozšil. Sjmě newydáwá owoce, leč by Bůh zniť dal. Kdož s Bohem práce swě počjná, nedbá hrubě o to,

gaký výsledek práce geho mjeti bude, neboť vůle geho s vůlí Boží gsau sgednocena, ničehož nežádá, než aby se stala vůle Boží; geho nezarmauti žádná nehoda, a prospěchem nezhrdne dusse geho, on přigimá štěstí i neshěstí co milost Boží, gegiž pomocj Bůh chce, aby se zdoonalil, srdce své od marnosti světských odlaucil, a auplně za sídlo Boží pripravil. Kéž by příklad sw. biskupa náš opět k starému, ale chwalnému obyčejí pobádal, kdež nikdo žádné práce nezapočal, leč by se dřive byl pomodlil, aneb aspoň znamenage se sw. krížem, myslí své k Bohu powznesl, a tak sebe i práce své posvětil.

„Má gest rada a pravost, má gest opatrnost, má gest síla.“ (Přisl. 8, 14.)

„Kterž se bogj Pána, dotazowati se budau na ty věci, kterž dobroljbezne gsau gemu.“ (Sirach 2, 19.)

M o d l i t b a.

Ó Bože, Otče náš! Popatř milostivě na naši slabost, kteržto bez Tebe nic, s Tebou ale wše šťastně konati můžeme, a přispěg nám milostj swau, abychom gako sw. Leander dobroljbeznan vůli Twau netoliko wždy poznáwali, ale také auplně a dokonale gi wykonáwali. Amen.

Život swatého Baldomera,

zámečníka a posléz podgřhna. (R. 650 — 660.)

Mezi mnohými swatými, kterž se w Luğduně (Lyon) od katoljků ctěgi, nacházi se také sw. Baldomerus, od Francauzům Garmier (či

Žarmier) a Germier zvaný. Baldomer narozen ve Forezu, učil se zámečnictví v Lyoně. Nepostřehnil života svého nezbednostmi, gaře u řemeslníků ve velkých městech bohužel! tak často nacházíme, nobrž zachoval sprostě a čistě mravy. Prázdné chvíle obětovával čtení písem svatých, modlitbě a cvičení se v křesťanských ctnostech, a přitom byl živ střdmě a sprostě, a milerád z výdělků svého chudě podporoval, a milosrdenství nad nutnými přinutilo ho gednau, že i potřebné své náradj prodal. Gakoli chud, nikdy nenatřkal na osud svůj: „Pane, děkugi Ti za vše, čehož gsi mně udělil, Tobě patřij vděk ve všech věcech,“ bývalo mu heslem v dobách radostných i žalostných. On byl čist na dušsi i na těle, miloval pravdu a spravedlnost; a upřímnost, služebnost, přívětivost a k dobrému ochotnost činili geg ctihodným všem lidu. V geho společnosti mohl každý newinně se obweseliti, poučiti a vzdělati; uměl pak také wtipným nápadem cizj prostopápnost a nárůživost v uzdě držeti. Gednoho času spatřil Vivencius, opat u svateho Justa a pozděgi biskup Lyonšský, sv. Baldomera v kostele, an se modlj, a geho srdečnou vraucnostj a charakterným oděvem byl welice pobnut. Dal se s njm do řeči a podivil se, že v tak sprostém řemeslníku tolik dokonalosti a wědomosti o duchownjm životě se nachází, a přemlauwal ho, aby opustiv djlnu s njm do kláštera k swětější práci odessel. Baldomer mage to za pozvání Božj, šel s biskupem do Lyonu a tam v kláštere oněmi ctnostmi, kterýmiz se dřjwe giž welcebnjm stal, v spanilé

kráse se stkvěl. Zagisté žádný snad z bratrů jeho nerykonával uložené kázně s takovou vraucností, ale také s takovou tichostí jako Baldomer, ano v krátkém čase nade všecky tolik vynikl; že Gaudry tehdejší biskup Lyonský za podgahna geg wysvětil. Zdráhal se takovou hodnost na se přigmauti, za neynehodnějšiho mezi lidmi se drže, ale prosby jeho nebyly s to, aby biskupa v aumyslu svém zwišlaly a tak se on, šže, vůli biskupově podrobil. Při jeho pohřbu staly se veliké zázraky, neboť všickni choří na těle a na duši, kterých přítomnj, byli uzdraveni, a milostj Boží na pravou cestu — zákonů Božích se dostali. Umřel buď r. 650 aneb 660.

R o z g i m á n j.

Sw. Baldomer byl gen sprostý řemeslník, ale jeho maudrost přewyššowala maudrost všech mudrců; neboť on se gj učil we škole Kristově: „Pane, děkugi Ti za vše, čeho gš mi udělil, Tobě patřj wděk we všech věcech,“ býwalo mu heslem a základem všeho gednání. A skutečně, kdo pokog dusse své chce zachowati, neylépe učinj, když se dokonale do vůle Boží odevzdá a vši swau péci na něho složj. Ten gest auplně přeswědčen, že Bůh lépe wj, co nám prospěge, že jeho péče o nás mnohem wětšj gest, nežli všedka starost, kterauž sami o sebe mjtí můžeme, a že přjliš náchylný k pádu stogi, kdož všedku swau péci na něho newzkládá. „Pane!“ wolá tu s Tomášsem Kempenským, „pokud gen má vůle w Tobě prawá a perwná zůstane, učin se mnau, gakkoli se Tobě

ljbiti bude; neboť nemůž než dobré býti, cožkoli se mnau učiníš. Chceš-li, abych byl w temnostech, budiž blahoslaven; a chceš-li, abych byl we světle, opět blahoslaven budiž. Ráčíš-li mne potěšiti, budiž blahoslaven! ráčíš-li pať žármutef na mne dopustiti, podobně wždycky blahoslaven budiž.“ A protož gest hotow snášeti strasti tať rád gaťo radosti, a chudoba a nauze tať gsau mu milé gaťo bohatstwí a hognost.

„Dče můg! gestli možné, nechť odegde ode mne kalich tento, ale wšak ne gaťž gá chci, ale gaťž ty chceš.“ (Mat. 26, 39.)

„Hospodin dal, Hospodin wzal; gaťž se Hospodinu líbilo, tať se stalo: Buď gměno Hospodinowo požehnáno.“ (Job. 1, 21.)

M o d l i t b a.

Pane! rád chci pro Tebe trpěti, cožkoli budeš chtiti na mne dopustiti. Chci z ruky Twé š rovnau myslj dobré i zlé, slabké i trpké, weselé i smutné přigimati, a za wšcko, cožkoli se mi přihodj, děkowati. Dstříhej mne gen od wšelikého hřichu, a nebuduť ani smrti ani pekla se báti. Gen ldyž mne na wěky nezawrhneš, a mne newyhladiš z knihy života: nikdyť mi neublíži, cožkoli protivného na mne dolehne. Amen.

Dnes se taťe světi: W Řimě swat. Alexandra, Abundia, Antigona a Fortunata; w Alexandrii swat. Juliána, Euna, Iuzebujka a Wesa wogála muč.; w Caribradě swat. Basilia a Protoka, wznamačú; w Eyríi swat. Thalesea, paust.; w Lothrinšku sw. Jana, opata.

28. Život svat. Romana. (R. 460.)

Sv. Romanus narodil se ku konci čtvrtého století v Burgundsku, a byl lépe a více v bázni Boží než v literárním umění vychován. Dsoud vznikla v srdci jeho gakaši tauba po samotě a po saukromném životě; neboť dobře věděl a často na sobě to sbledal: že Pánu Bohu neyslěpe slaužiti možno, když wesslerau starost o věci pozemské od sebe odwrhnuwosse, vzdálení wssého lo-
mozu swětského toliko Bohu se zaswěcugeme. Ale teprw w 35. roce věku swého rozslaučil se swatý Romanus se swětem, opustil rodiče, příbuzně a statky, a wezma bohomyšlně spisy Kassianowý odessel na hory Jura, Šwycarstvo od Francouz lissicj. Udolí swlažené hrčejim potůčkem a planými stromy porostlé stalo se jeho domowem, kdež mnohá léta ode wssj společnosti lidské vzdálen, w tuhé kázi a w neustále službě Boží žráwil. Modlitby a ruční práce, rozgimání a vzdělávání půdy, čtení písem swatých a gíných bohomyšlných spisů, posty a bdění střidaly se wespolek, a oslázowaly mu paussť, kteráž geg s Bohem a s nebem spogowala.

Po mnohých letech zgewil se swatý Romanus bratrowi Lupicinowu a napomjnal geg, aby také opustil swět se wssemi radostmi jeho a na paussť se odebral, slibuge mu neyssladšj blaženost. A Lupicin spogil se bez odkladu s bratrem Romanem a od té doby byli swatí bratři wedlé sebe žiwi, neustále se snažjce, aby co možno neywyššjho stupně dokonalosti došli. A swatých bratři dokonalost a na gegich přímluwu učiněné od Boha zázraký na

nemocných a chorých získali jim brzy velkou pověst a drahně množství putovávalo k nim, gedni žádajce, aby u nich za ucedlnjky přigali byli a gedni hledajce u nich pomoci w tělesných a duševnjch potřebách. Pro ty, kterěž za ucedlnjky přigali, wystawěli bohomyšlnj bratrj klášter, genuž od audolj, w kterémž ležel, gméno Kondat dali. A počet po spasenj a zalíbenj Božim dychtivých rostl denně, a mezi nimi byli owšem také lidé, kterjž snad z giných přjčin swět opustili, nikoli ale proto, aby žiwot swüg polepsšili, za hřjchy swé se káli a službě Božj se poswětili. Proto radil také gedn staričky reholnjš sw. Romanowi, aby každého bez rozdjlu nepřijmal, nobrž toliko ty, kterjžby upřjmně a opravdowě dle zákonů cirkewnjch a Božjch w kláštere žiwi býti chtěli. Romanus odpowěděl, že člověk nemůže, ba ani nesmj wždy rozsuzowati mezi hodnostj a nehodnostj, zwláště když se gedná o wnitřnj skutky a náklonnosti, neboť saud tento sám Bůh si až po nassj smrti zůstawił. Gšau také mnozj, kterěž Bůh dřjwe než smrtedlně hřessili, ku welkým wěcem powolati ráčil, a hle po powolanj swém klesali a padli w hřjchy gako: Saul, Salomann, Židáš, Ananiáš a Safira; an zas hřjšnjci po powolanj swém žiwot swüg napraviwosse w bázni Božj setrwali, gako sw. Pawel, sw. Matusš, Zachěus, lotr na kříži. A pať připomjná mu, že i w tomto kláštere mnozj gšau, kterjž horliwě započali, ale lítnawě a chladně pokračugi; že mnozj pod rozličnými přjčinami z kláštera wystaupili, ale opět a opět se nawrátili, a ne sice gen na stará swá mjsta, nobrž ku kánj a ku ctnostem, w nichž až do

smrti pak wytrwali. Podobnými řečmi hágil sw. Romanus swobody klášterní, a tudy zabrániti se nemohlo, aby se nepřepsnil. Protož se gali bohomyslňj bratrj od Kondatu as hodinu cesty na rovině nový klášter pod gménem Laukonne starvěti, k němuž w krátkém čase třetj pro ženskké pohlawj se připogil, nad njmž sestra swatých bratrj zpráwu wedla.

Romanus bydlel w kláštere Kondat, ale Lupicin w Laukonne. Oba bratrj řjdivi podřizeně řeholňky s takowau gednomyslňostí, že se zdálo, gako by toliko geden nad nimi wládl. Swatj opatowé nelíšili se od bratrj swých w ničemž, krom wětšj tuhostj postu, bděnjm a wyššjmi ctnostmi, a nikterak tomu nepřiwolili, aby kážen do klášterů uwezená pod gakaufoli přjcinau klesla; a stalo-li se předece, že nerád se wpljzil, neustáli dřjwe, až starý pořádek opět se nawrátíl. Wisse se, že klášter Kondat nagednau welmi zbohatl, a tudy mnichowé nespokogenj sprostaui strawau a tuhau káznj, rozmařilegi žiwí býti chtěli. Sw. Romanus, gsa muž welmi dobrotiwý a laškawý, domslauwal gim slowy srdečňými a prosil, aby powolanj swěho byli pamětliwí. Ale mnichowé byli hlussj k slowům a prosbám geho. Ž wedl si proto ztjžnost u bratra Lupicina, kterýž mu ku pomoci přjspěti sljbil, neboť byl muž obezřetňý, žkussený a perně wúle. A když minulo několk dnj, přjssel Lupicin gako ž nenadánj do kláštera Kondat a gedl s řeholňky. Druhého dne nasycen stkwostněgšj krmj, prawil s weselau twářj k bratru swému: „Bratře, račiž nám zitra přjprawiti gen gečné krmě, a poněwadž to rád mám,

nechtí gsau také bez oleje a bez soli.“ Když druhého dne žádané pokrmy se přinesly, gedli Romanus a Lupicin i někteří jiní, an zatím rozmáříli gich požití nechťice, odesli. A tu obrátil se opět k Romanowi Lupicin řka: „Pašli na chuť mau ohled bráti chceš, prosím tě, dořavád se do Laukonné nenavrátím, rozkaž takovými pochoutkami nás stravowati. A priznávám se lášce tvé, ano snažně tě prosím, abys do Laukonné odesel a mne k vůli takovým pochoutkám zde ustanovil.“ A než minul třetí den, rozprchli se rozmáříli mnichové, dokonali zůstali, a tak se starý rád navrátil.

Wznesená swatost sw. Romana pronikla až k sw. Hilariowi, biskupowi Arelatskému, od něhož počestně pozván a na kněžstwj ac bezděky posvěcen byl. Tato důstognost nepowýssila gebo myslí a ani nepozdwišla srdce gebo; zůstal až do smrti, okolo r. 460 dne 28. února, tentýž sprostý, pokorný, přímý a laskavý muž, gačo býwal prvě. Sw. Lupicina swátek swětj se dne 21. března.

Rozgjmánj.

Nenabýváme tím práwa, s člověkem nesse-trně nakládati, proto že hřichu se dopustil. Wy, prawím, kteríž na poklesky bližního swého náramně se horssíte, gste wy sami dokonali a žádnému gste neublížili? D gač byste se podiwili, kdyby wssickni ti, gimž gakkoli obtížni gste, nagednau proti wám powstali! A deyme tomu, že byste snad před swětem ošprawedlniti se mohli, zdaž i před Bohem obstogite? Což wám to nikdy na mysl nepřicházi, že gednau před gebo saudnau stolicj státi budete? Wy,

Kteržito bratru svému milosrdenstwj odejrate, gestto předce Bůh k wám tak hogně milosrden gest? D, gđete a učte se od sw. Romana, gať s chybugjcim bratrem nakládati máte, na tom-li wám záležj, aby takě Bůh wám milostiw byl.

„Nesudte, abyste nebyli sauzeni: neboť gaťým saudem sauditi budete, takowýmž budete sauzeni, a gaťau měrau měriti budete, takowauž bude wám zase odměřeno.“ (Mat. 7, 12.)

M o d l i t b a.

Pane Ježíssi Kriste! Ty gš k nám pln dobrotiwosti a milosrdenstwj; propůgč nám té milosti, abychom bližnjho swěho tak milowali, gaťo Ty gš nás miloval; odwrat od nás wssi hrdost myslj, abychom, gestto gšme sami neywětšj hrššnjci, nad klesagjcim bratrem swým se wybjnali: nobřž roznět srdce nasse ohněm lásky, by klesš nassj pomocj opět powstati, a s twau milostj perwně státi mohl. Amen.

Dnes je také swětj: W Řimě sw. Matária, Rufina, Justa a Theofila; w Alexandrii sw. Cereala, Popula, Kaja a Serapiona, muč.; tamtěž swátek mnohých swatých, kterž w čas moru z křesťanskě lásky i nakážených pohaniů se ugjmali, a tudy umřeli.

29. Žiwot swatého Oswalda,

biskupa. (R. 992.)

K neyznamenitěgšjím, swatostj žiwota a učenosti proslulým biskupům Anglickým patřj bez odporu swatý Oswald. Z usslechtileho rodu pocházege, dostal Oswald od swěho strýce, arcibiskupa Kanterburšského, swat. Ddona, přewýborné wychowánj, tak že na pacholeti giž nic dětinského,

nic prostopáŝného se nepozorovalo, nébrž mysl uŝedlá a pewná, srdce modlitbě a zákonům církevním oddané, a Bohu celé zasvěcené. Sw. Ddo znal zagisté neylépe dobré částky bratrowce swého a proto také ustanowil ho neyprw za kanowníka, pak ale i za děkana při kapitole Wintonienské (Winchesterské). A swatý Oswald, ačkoliv teprw gsa mládence, snažil se wŝsemožně mrawy kapitulárů káznj církewnj naprawiti a poswětiti. Než oni od starého zvyku nikterak uŝtaupiti nechtjce, zmařili negenom swatau snahu mladého děkana, alebrž i k tomu přivedli, že odřeknuw se wŝŝech důstogenstwj do francéého kláŝtera, Fleury nazwaného, se uzavřel a tam w tichosti gako každý giný mnich posty, modlitbami, bděním a ostatnj káznj tak dokonale Bohu slaužil, že wŝŝickni řeholnjci welice se na geho swatém žiwotě wzdělalí a ku podobně horliwosti roznjtíli.

Toho času počal swatý Dde, arcibiskup Kanterburŝký welmi ŝcházeti a proto částěgi ač marně bratrowce swého k nawrácenj se do wlasti nutil. R. 959. wydal se Oswald sice na cestu, ale strýce swého na žiwu giž nezastihl. Sw. Dunstan, po sw. Ddonowi arcibiskup Kanterburŝký, wyswětíli přjchozjho Oswalda za biskupa Wigornienského (Worcesterského) s powolenjm a ŝwálenjm krále Edgara, neboť geho krásné wlastnosti předobře znal. Mladý biskup započal swůg aurad s takowau horliwostj, gaká gen u mladého lidu wjdána býwá a přitom také s takowau opatrnostj a žkuffenostj, že diw se byl na něho djwati. Neyprw stawěl kláŝtery, w nichž

duchovenstvo podle srdce Božjho a podle zákonů
 cirkwe swatě si wychowával; pak zakládal školy,
 aby měl lid a zvláště duchovenstvo místa, kdeby
 potřebných vědomostí a učenosti nabýti mohli.
 Putoval téměř od místa k místu, a všady hlásal
 slovo Boží, uváděl dobrou kázeň, rozšiřoval ná-
 božnost a bohabognost, a co jiným velel, a če-
 muž učil, to i sám plnil. Častoval každý den
 12 chudých při stole svém, mýval jim nohy,
 líbal je, posluhoval jim s neuvěřitelnou ochotností
 a s takovou láskavostí, že mnoho bylo na něho
 se podjvati. Po smrti Deskytella, arcibiskupa
 Eborakského (York) léta P. 972 musil sv. De-
 wald na radu sv. Dunstana také w zpravu to-
 hoto biskupství se uvázati. Dvsem zrostla tudy
 práce a starost swatěho muže, ale zájisté roz-
 množila se také radost duše jeho; nebo požehnání
 Boží očitě na pracích jeho spočívalo. Někdý
 mu nechaly duchovní práce předtím času, že
 do kláštera Worchesterského se vzdáliti mohl, aby
 sám jediný Bohu svému beze všeho vytržení
 sloužil. Když pak roku 992. opět tam se na-
 cházel, obklíčila jej nemoc, z níž také více ne-
 powstal. Cítě, že hodinka smrti se blíží, dal se
 swátostmi zaopatřiti, a modle se: „Chwála Bohu
 Otci i Synu i Duchu swatému,“ umřel dne 29.
 února l. P. 992. Tři a třidceti let zprawoval
 biskupství své. Roku 1002 bylo swaté tělo wy-
 zdviženo a dne 25. října do Eberku čili Yorku
 přeneseno.

Rozgjmánj.

Nic nemáme tať gistého gako smrt, a nic tať negistého gako čas a způsob smrti nassj. Newjme, kdy a gať přigde, a předce na tom gať při smrti sblédání budeme, záležj celá nasse budaucnost. O, kéžbychom giž nynj, dokawáde na žiwu gsme, snažili se takowými býti, gacj při smrti nalezenu býti bychom sobě žádali. Kéžbychom giž nynj učili se umjratj swětu, abychom pať mohli žiwi býti s Kristem; kéžbychom nynj pohrdali wšim, abychom k Pánu Jezjssi se dostali; a kéž bychom trestali nynj tělo, abychom perwnou důwěru chowati mohli. Ale bohuzel, my na smrt nepamátugeme, a gakobychom wěčně žiwi býti měli, we wjz swětšých rozkossj se pohřžugeme. A předc toliko ten sstastnau smrt mjtj může, kdož smrti gsa pamětliv, swět potupil, w ctnostech prospjwal, w kázni š libowal, sebe zapjral, trpělivě z lásky ku Kristu strasti nesl, kál se a swě wúle auplně se odřekl.

„Blahoslawený služebnjš ten, kteréhož, když přigde Pán, nalezne, an tať činj.“ (Luk. 12, 43.)

„Kdož miluge žiwot (časný) swúg, ztratjš geg (t. g. žiwot wěčný); a kdož nenáwidj žiwota swěho na tomto swětě, k žiwotu wěčnému ostřjhá ho.“ (Jan. 12, 15.)

Modlitba.

O Pane Jezjssi Kriste! my wjme, že nám wšem určeno gednou umřjti, a pať že následuge saud; ó, prosjme Tě, račjž nás gako sw. Oswalda milostj swau a přjkladem swým gakbychom umjratj

měli, naučiti, bychom po smrti na Tobě milosrdného soudce života svého shledati mohli. Amen.

Život svatého Severa,

biskupa Avračenského.

Severus narodil se w Rotentinu ze sprostých a chudých sice, wšak ale nábožných rodičů, od nichž také první základy bohabognosti obdržel. Pro chudobu rodičů svých wstoupil Severus do služby gednoho zemana, gménem Korbeta, powěram a bludům pohanským oddaného. Korbet měl bedlivé oko na služebníka svého, a wida geg všemi ctnostmi ozdobeného, učil se u něho wjre, kteráž nás dokonalými a ctnostnými činí a po některém čase pokřtiti se dal. Ale Severus prahna taubau po saukromném žiwobyti, kdeby gediné Bohu žiw býti mohl, opustil Korbeta, a odesel do gednoho lesa a tam w modlitbách a w kázni Bohu slaužiti počal. Wšak lidé nalezi w krátkem čase sw. paustewníka, a od té doby přicházeli k němu, žádajice, aby od něho k dokonalosti wedeni byli. Tak powstal klášter na paussti, kdež Severus w saukromj žiw býti chtěl. Wšelike ctnosti, gimíž stará katolická cirkew se honosila, wzbudily se zde k novému žiwotu, a celé okolí blestem swým ozářowaly. Hrubý oděw, dobrowolná chudoba, poslussnost předstawených, posty a modlitby byly onau cestau, po kteréž sw. Severus ucedlnjky swé k dokonalosti wedl. Z ohledu toho neyprwé na kněžstwj poswěcen byl, pak ale, ač bezděky u zpráwu biskupstwj Avračenského po smrti sw. Sarniora urwázati se musil.

Tato důstojnost nezměnila ani při nejnemšťím mravů gebo, anto sw. biskup galo gindy tak také nynj prázdne hodiny swé wěnowal na modlitby, swatě rozgimánj a čtenj písem swatých, a téměř wšedky přjgmy gebo wěnowány byly chudým a chorým, anť sám nad mjru střjdmě žjw gsa a dlabhými posty se kage a we wšsem neywětšj skrownost a zprostnost zachowáwage, welmi málo potřebowal. Nadto nade wšse byl nad mjru wldný a přjwětivý, ale přjsný také, kde potřeba toho žádala; wšak i tenkráte wěděl s hñewirvou twárj wždy tolik milostnosti spediti, že téměř wšickni lidé, dobří i zlí, geg welice milowali. Bůh odměnil služebnjka swého mnohými zážraký.

Konečně ale zastesklo se sw. Severowi po dáwno zamilowaně samotě. Dlabho snažil se, břjmě auradu biskupského se sebe složitj, ale snaha gebo wždy zmařena byla a teprwa ku konci žiwota přáno mu bylo, wedlé žádosti swé o samotě žiwot wěsti, až geg Hospodin k sobě powolal.

R o z g i m á n j.

Každý dokonalý křestan, genuž na spasenj dusse záleži, rád utjká hluku swětského, aby do komůrky srdce swého se uzavřiti a w skrauffenosti srdce swého gedině s Bohem swým se objirati mohl, wěda, že kdo pohřžen gest u wjrzemských pěčj a starostj: s Bohem, genuž cilem má býti wšeho snaženj nasseho a wšj práce nassj, obcowati nemůže. Ale nezkušenj a ne-maudřj lidé porožugj samotu za neywětšj trest a několik gen hodin s sebau se objirati, zdá se jim

wěcnosti giž býti. Domníwagi se, že toliko w stareštech o zemské wěci, a w rozkoffech swětšých, a u weseleho towarýšstwa útěchy a blaženosti dogiti lze, a mimo ně že není nic než dlawhá chwile, odpornost dusse a wypráhlost srdce. U protož nechtěgi o samotě býti, aby na sebe mysliti nemusili; nechtěgi do útrobny swé popatriti, aby newiděli nahoty a prázdnoty. swé, neshwar a neřešty dusse; nechtěgi ke konci a cíli swému žrenj mjeti, aby newiděli propašty, k njež se ouprkem blížj, nemagice, kdoby ge zadržel. Dobře ale pišse sw. Tomáš Kempenský. „Hledey sobě přjhodného času, w němž bys sebau samým se objral, a dobrodinj Božj často rozgjmey. Ustaň od wěcj wšfetečných a w takowých knihách čítawey, kteréž štraussenost působj, nikoli pak paubě zaměstnanj. Wypštrjháš-li se zbytečného rozmlawánj, zahálčiwého obcházenj a zrwjdanj wšfelikých nowin a roznášeš, dosti přjhodného času k nábožnému rozgjmánj nalezneš. Nejwětšj Swatj warowali se, kdež gen mohli, spolkůw lidšých, a raděgi w saukromnosti Bohu slawžiti mohli.“ (1. kap. 20.)

„Ay gá kogiti budu gi (dussi) a powedu gi na paussi a mluwiti budu k srdci gegimu.“ (Dse. 2, 14.)

Modlitba.

Pane Jezjssi Kryste, kterýž žš nás wlastnjm příkladem učiti ráčil, abychom štjce se s Bohem objrati, gako sw. Sever swěta utjkali a o samotě k Bohu wolali: propúgč medle, aby swět a rozkoffe geho přestaly nám wnadau býti, a dusse nasse toliko Tebe, chleb nebeský, chutnaly. Amen.

Obsah

Životů Swatých w měsíci únoru.

Den	Str.
1. Život sw. Ignácia, biskupa a mučedníka Páně	217
2. Čištěvání P. Marie, aneb Hromnic	231
„ Život sw. Kornelia, mučedníka	235
3. „ sw. Blažeje, bisk. Sebastenského	240
4. „ swatě Veroniky	246
„ „ sw. Ondřeje	249
5. „ sw. Agathy ginál Sáty	257
6. „ sw. Deroty, mučednice Páně	265
7. „ sw. Klemasba, zaklad. řádu Kamabulenského	273
8. „ sw. Jana de Matha, zaklad. Trinitáři	281
9. „ sw. Apellonie, panny a mučednice	288
„ „ sw. Nikofera	291
10. „ swatě Scholastiky	295
„ „ blahoslaveného Wiléma	299
11. „ sw. Eufrosiny, panny	303
„ „ sw. Saturnina a Dativa, mučedníků	305
12. „ swatě Eulalie, panny a mučednice	312
„ „ sw. Benedikta, opata w Langueoche	317
13. „ blahoslaveného Jordána	322
„ „ sw. Martiniána, paustevníka	326
14. „ sw. Valentina, kněze a mučedníka	332
15. „ sw. Faustina a Jovity, mučedníků	337
„ „ sw. Efréma, přignijm Syra	339
16. „ swatě Juliány, panny a mučednice	348
„ „ sw. Dnešima, učedníka sw. Pavla	353
17. „ sw. Simona, bisk. a mučedl. Páně	356
„ „ sw. Theobula a Juliána, mučedníků	360
18. „ sw. Mansueta, bisk. Mediolánského	362
„ „ sw. Leona a Perregoria, mučedníků	364

Den		Str.
19.	Život sw. Konráda	371
"	" sw. Brabata, biskupa Beneventského	375
20.	" sw. Eleutheria, biskupa	379
"	" sw. Sabota & 128 tovaryšů geho	383
21.	" sw. Leonory, wdowy	389
"	" sw. Germana, opata w Granfeldu	399
22.	Stolování sw. Petra w Antiochii	395
"	Život sw. Margarity Kortonské	397
23.	" sw. Eberharda, arcibisk. Solnohrabského	405
24.	" sw. Matěje, Apóstola	409
"	" sw. Montana, Lucia, Flabiana	412
25.	" swatě Walburgů, pannů	421
"	" sw. Tarasia	424
26.	" sw. Alexandra, patriarchy Alexandrijského	430
"	" sw. Porphyria, biskupa Gazanského	434
27.	" sw. Leandra, bisk. Sevilského	442
"	" sw. Baldomera, jámečníka	446
28.	" sw. Romana	450
29.	" sw. Oswalda, biskupa	454
"	" sw. Sewera, bisk. Avrachsského	458